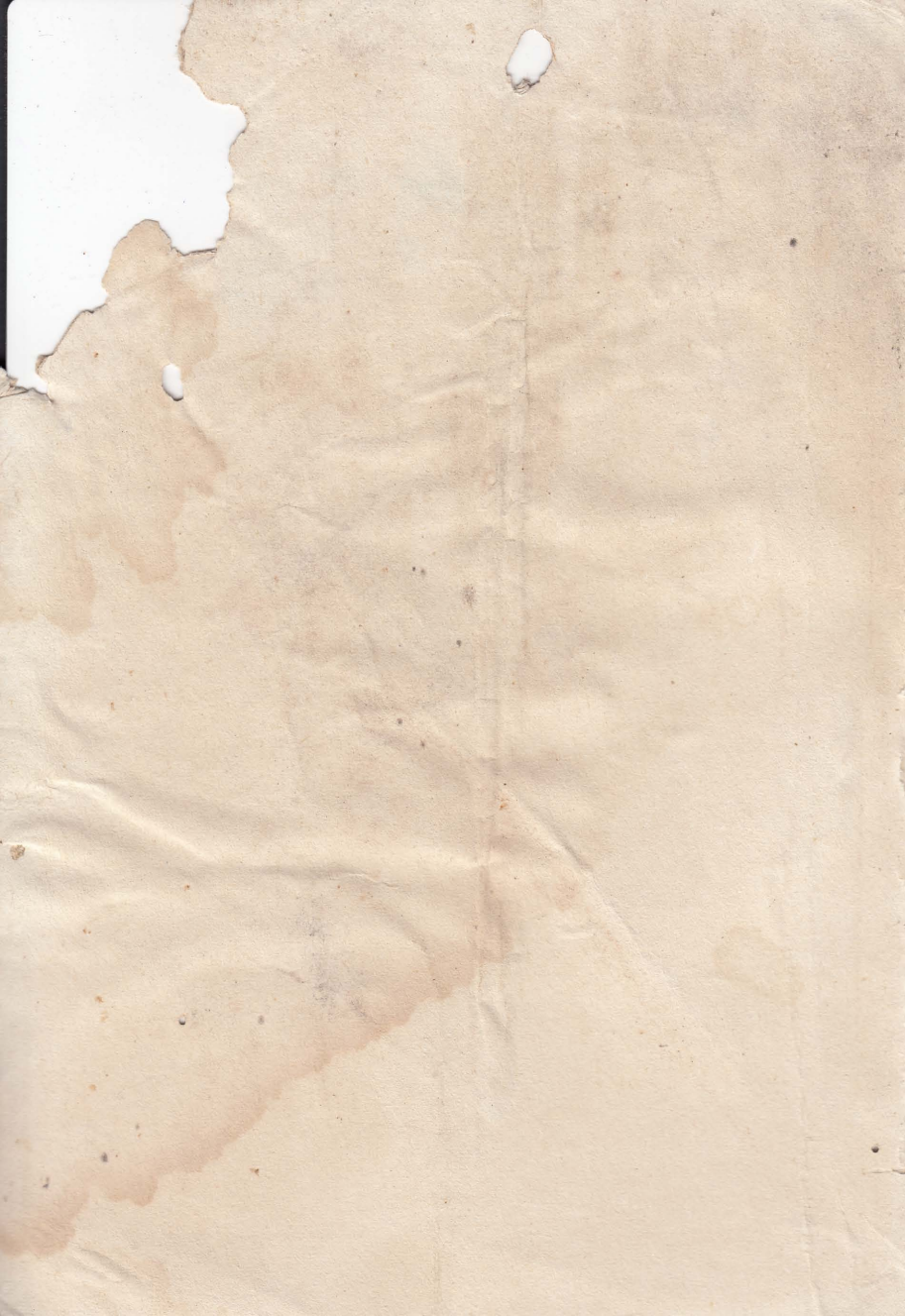

தமிழியற் சிந்தனை

பேராசிரியர்

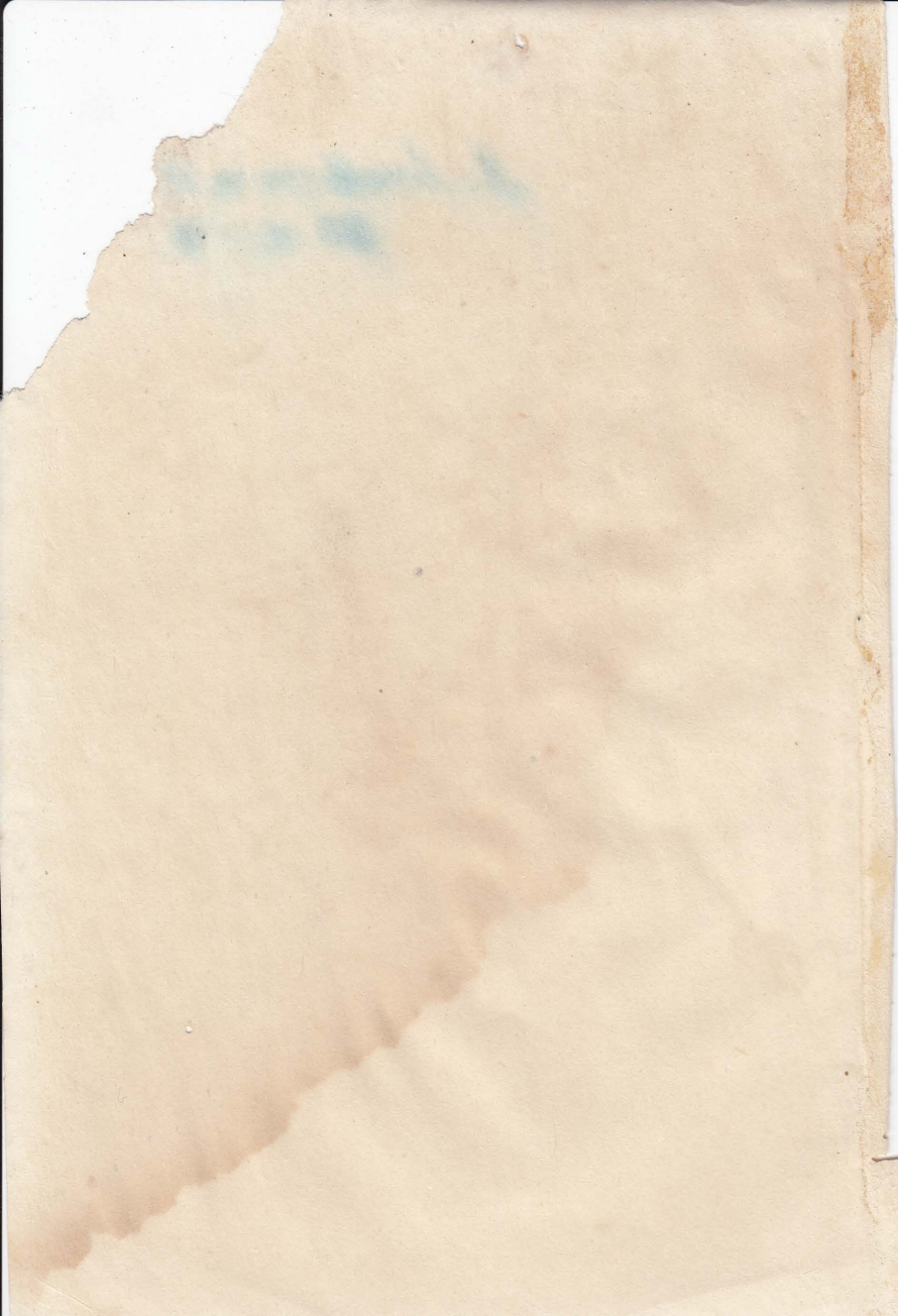
சு. வீத்தியானந்தன்

தமிழியற் சிந்தனை

பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்
துணைவேந்தர்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்.

வெளியீடு :

முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்
யாழ்ப்பாணம்

முதற் பதிப்பு : பெப்ரவரி 1979

STUDIES IN TAMIL

by

PROFESSOR SUPPRAMANIAM VITHIANANTHAN,

M. A. (Cey.), Ph. D. (Lond.)

Vice Chancellor, University of Jaffna.

விலை : ரூபா 12/ =

Publishers :

MUTHTHAMIZH VELIYEEDDU KAZHAGAM, JAFFNA.

Printers :

ASEERVATHAM PRESS, 50. KANDY ROAD, JAFFNA.

பேராசிரியர்
க. கணபதிப்பிள்ளை
அவர்களுக்கு

அன்புக் காணிக்கை

வாழ்த்துரை

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை D. Litt.

திருவருளை முன்னிட்டு வாழ்த்துவோமாக; உபவேந்தர் கலாநிதி உயர் திரு. சு. வித்தியானந்தன் அவர்களை மனம் நிறைய வாழ்த்துவோமாக.

தமிழியற் சிந்தனை 1ஆம், 3ஆம் கட்டுரைகள் சென்ற நூற்றாண்டிலே தமிழகம் யாழ்ப்பாண அகமாயிருந்ததைத் திறம்பட எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

நாவலர் இருவர் என்ற கட்டுரை நாவலர் கருத்துக்கள் விபுலானந்தர் பால் ஊற்றெடுத்துப் பிரவாகிப்பதைக் காட்டுகின்றது.

32ஆம் பக்கத்தில் வரும் கூத்துக்களரி என் வயசை ஒன்பதாக்கி விட்டது. அயற் கிராமத்தில் நடந்த நாட்டுக் கூத்தில் இளமையைக் கழித்த என் நெஞ்சில் பாண்டவர் முதலிய பாத்திரங்கள் குதிகொண்டெழுவனவாயின.

ஒரு மகான் நீர்க்கரையில் நிற்கும் மரத்தின் நுனியையும் நீரில் தோன்றும் அம் மர நிழலின் நுனியையும் நோக்கும் படி செய்து, மர நுனி இயலிசை கடந்த மௌன நாடக மென்றும், நிழல் நுனி கிராமிய நாடகம் என்றும் அது மௌன நாடகத்துக்கு மூலம் என்ற விளக்கம் தந்தார்.

கிராமிய நாடகத்தில் வஞ்சகம் இல்லை; மௌன நாடகத்தில் வஞ்சகமும் அறியாமையும் இல்லை. திருமுருகில் சூன்றுதோருடலிலும் பழமுதிர்சோலையிலும் கிராமியத் தையும், வஞ்சகமும் அறியாமையும் அற்ற உயர் நிலையைத் திருவாவின் குடியிலும் திருவேரகத்திலும் காண்க.

கௌதமர் காலத்திலே பிராமணத்துவம் க்ஷீணித்து வேத வேள்விகள் தலை தடுமாறின.

புன்மையாம் பசுத்தடிந்து புரையில் வேள்வி ஆற்றியே தொன்மைபோலெழுப்புமாறு சுருதி சொற்றவாறு என்பது கந்தபுராணம். புன்மையாகிய பசுத்துவத்தைப் போக்குவதே வேத வேள்வியின் நோக்கம் என்பதை விளக்கி, கொலை வேள்வி வேதவிரோதம் என்பதைக் காட்டும் முறையிற் காட்டியிருந்தால் கௌதமர், வேதங்கொண்டே அக்காலக் கொலை வேள்விகளைத் தடுத்து முழுமையான வைதிகராய் இந்து சமய புனருத்தாரண ஆசாரியராய்த் திகழ்ந்திருப்பார். இது பரம உண்மை. இவ்வுண்மையை மனசிலிருத்திக் கொண்டு, பாரதத்திலிருந்து வந்து குடியேறியவர்களைப் பற்றிய கட்டுரையைப் படித்தால் சிங்களவர், தமிழர் என்ற இன பேதத்துக்கு இடமின்மை புலமாம். இருவரும் ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகள்.

இஸ்லாமிய மக்கள் உற்ற நண்பினர் ஆவர். 'இகல்' என்றும் 'பகல்' என்றுங் கூறப்படும் "பண்பின்மை பாரிக்கும் நோய்" நாடுகடத்தப்படும்.

பல்லாற்றானும் சிறப்புப் பொருந்திய தமிழியற் சிந்தனையின் வாசனை யாழ் பல்கலைக்கழக மூலம் எங்கும் கமழ்வதாக.

உயர் கருத்துக்கு உறையுள்ளான
உபவேந்தர் அவர்களைப்
பன்முறை வாழ்த்தித்
திருவருளைப் பிரார்த்திப்போமாக.

கலாசாலை வீதி
திருநெல்வேலி

சி. கணபதிப்பிள்ளை

முகவுரை

தமிழ் மொழி, புலவர் பெருமக்களதும் அறிஞர் பெருமக்களதும் வலியினாலும் வண்மையினாலும் ஈராயிரம் ஆண்டு களுக்கு மேலாக மேன்மையுற்று வளர்ந்து வருகின்றது. இதன் வாழ்விற்கும் வளத்திற்கும் அயராது உழைத்து அரும்பணியாற்றிய மேலோர் பலராவர். இப்பெரியார்கள் பற்றியும் இவர்களின் தொண்டுகள் பற்றியும் நான் அவ்வப் போது எழுதி வந்த தமிழ், ஆங்கிலக் கட்டுரைகளிலிருந்து ஒன்பது கட்டுரைகளைத் தெரிந்து முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், தமிழியற் சிந்தனை என்ற பெயரில் இந் நூலை இன்று வெளியிடுகின்றது.

இவ்வொன்பது கட்டுரைகளுள் ஏழு கட்டுரைகள் ஈழத்துத் தமிழறிஞர்களின் அரும்பணிகளை விதந்துரைப்பன: ஈழத்திலே தமிழரின் கல்விமுறை வளர்ச்சி பெற்ற வரலாறு, அவர்களின் கலாசாரக் கூறுகளுள் ஒன்றான கிராமிய நாடகங்களின் வரன்முறை, ஈழத்துத் தமிழரின் சமய நம்பிக்கைகள் வழிபாடுகள், பல்கலைக்கழக அமைப்பிற்காக ஈழத்தவர் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் ஆகியன இந்தப் பணிகளோடு பின்னிப் பிணைந்துள்ளமையையும் ஈண்டுக் குறிப்பது பொருத்தமே. தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட இஸ்லாமிய சகோதரர் தமிழ் மொழிக்கு ஆற்றிய தொண்டுகளை ஒரு கட்டுரையில் விரித்து எழுதியுள்ளேன்.

ஆங்கிலக் கட்டுரைகளாக இந்நூலிலே இடம் பெறும் இரு கட்டுரைகளில் முதற் கட்டுரை சிங்களப் பண்பாட்டிலே தமிழ்ச் செல்வாக்கைத் தக்க சான்றுகளோடு விரித்துரைக்

கின்றது. இரண்டாவது கட்டுரை, ஈழத்துத் தமிழறிஞர் தமிழ் பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுதியவற்றையும் நடத்திய ஆய்வுகளையும் (1968ஆம் ஆண்டுவரை) விளக்குவது.

இக்கட்டுரைகளின் வாயிலாகத் தமிழியலின் நோக்கையும் போக்கையும் பொதுவாகவும், ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் மொழி, பண்பாடு தொடர்பான பணிகள், சாதனைகள் பற்றிச் சிறப்பாகவும் அறிந்து கொள்ளலாம். வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு தலையங்கங்களிலே எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரைகள் பொருளாலே தொடர்புற்றிருப்பதுபோலவே சிற்சில இடங்களிலே ஒரே பொருளை மேலும் வலியுறுத்தும் வகையிற் 'சூறியது கூறல்' என்னும் இன்றியமையாத தன்மையையும் பெற்றுள்ளன. இவற்றை எவரும் குறையாகக் கொள்ளார் என்பது என் நம்பிக்கையாகும்.

என்மீது கொண்ட அன்பினாலும் தமிழியல் தொடர்பான ஆய்வு நூல்களை வெளியிடும் வேட்கையினாலும் தூண்டப் பெற்ற முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகத்தினர், நான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தராய் நியமனம் பெற்றதைப் பாராட்டுமுகமாக என் கட்டுரைகளுக்கு நூல் வடிவம் தந்துள்ளனர். அவர்களுக்கு எனது நன்றியையும் அவர்களின் முயற்சிகள் மேலும் வளர்ந்தோங்க எனது நல்வாழ்த்துக்களையும் தெரிவிக்கின்றேன்.

இக்கட்டுரைகளை மனமுவந்து வெளியிட்ட சஞ்சிகைகள், மலர்கள் ஆகியவற்றிற்கும், நூலை நன்முறையில் அச்சேற்றி உதவிய ஆசீர்வாதம் அச்சகத்தினர்க்கும் அவர்களின் வேலை நெருக்கடியின்போது கைகொடுத்துதவிய ஸ்ரீகாந்தா, ஆனந்தா, வஸ்தியன் அச்சகத்தினர்க்கும் எனது நன்றி உரியது.

சு. வித்தியானந்தன்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி.

1979-02-17

வெளியீட்டுரை

தமிழர் வாழும் பிரதேசத்திலே புதிதாகத் தன்னிச்சையான ஒரு பல்கலைக் கழகம் உருவாகின்றது. அதன் முதல் துணைவேந்தராக, பல தமிழ் மாணவர்களைப் பயிற்றி ஆளாக்கி முன்வைத்த ஆசானாகிய பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் நியமிக்கப்பட்டிருப்பதையிட்டு அவருடைய பழைய மாணவர்களும் அன்பர்களும் நண்பர்களும் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றனர். இச் சந்தர்ப்பத்திலே முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகத்தினராகிய நாம் எம்முடைய வழக்கமான பணியினைச் செய்யவும் அதே வேளையில் அப் பெருந்தகையாரைக் கௌரவிக்கவும் எண்ணியது வியப்பல்ல. அது எங்கள் கடமையும் உரிமையும் என நாம் எண்ணினோம். செயற்குழு உறுப்பினர்களும் அங்கத்தினர்களும் அப்பணி தமதே எனக் கொண்டனர். அவர்களுடைய அயர்விலா உழைப்பின் விளைவாகவே அன்றோன் மாட்சி விதப்பு விழாவில் இந்நூல் வெளிவருகின்றது. இந்நூல் இரட்டைப் பயனுடையதாயுள்ளது. ஒன்று, முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம் தன் யாப்பிற் குறிப்பிட்டதற் கேற்றபடி ஒரு நூலினை இதுவரை வெளியிட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் பொறுத்திருந்தபோதும், கடமை காலந்தாழ்த்தப்பட்ட போதும், அது தமிழியற் சிந்தனையாக வெளிவருதல் பெரிதும் பொருத்தமுடையதேயாகும். இரண்டாவது, அவ்வாறு வெளிவரும் நூல் எம்மனோரின் உயர் கல்வி நிறுவனத்தின் தலைவரின் கட்டுரைகளைக் கொண்டதாகவும், அன்றோன் மாட்சி விதப்பு விழாவின்போது வெளியாவதாகவும் அமைவது பொருத்தமும் பயனும் வாய்ந்ததாகும். மாணவர்க்கு

மட்டுமன்றி ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் உதவக்கூடிய நூல் பேராசிரியர் 'வித்தி'யின் நண்பர்களுக்கும் அன்பர்களுக்கும் ஆதம் திருப்தி அளிக்கவல்லது என்பது எமது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை.

ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு என்னும் நூலொன்றினை அடுத்து வெளியிட வேண்டுமென எண்ணிய வெளியீட்டுக் கழகத்தினர்க்குப் பேராசிரியருடைய கட்டுரைகள் நன்கு உதவின. ஒரு கட்டுரையைத் தவிர ஏனையவை யாவும் ஈழத்துத் தமிழியல் ஆய்வுடன் சம்பந்தப்பட்டனவே. அவ்வகையிலே எமது நோக்கமும் நிறைவேறுகின்றது; பேராசிரியரின் தமிழ்ப்பணியும் நிலை பேறுபெற்று உலகெலாம் பரவ வகைசெய்யும் வாய்ப்பினை நாம் ஏற்படுத்தும் ஒரு பேற்றினையும் பெறுகின்றோம்.

தமிழியற் சிந்தனை மூன்று பகுதிகளுடையதாயமை கின்றது. முதற் பகுதி வித்தியானந்தமாக அமைய, இரண்டாவது பகுதி பேராசிரியர் அவர்களுடைய தமிழ்க் கட்டுரைகளைக் கொண்டதாயுள்ளது. மூன்றாவது பகுதி அவருடைய ஆங்கிலக் கட்டுரைகளைக் கொண்டதாயமை கின்றது. 'வித்தியானந்தம்' சிறப்புறப் பேராசிரியரின் ஆசான் கணபதிப்பிள்ளை பற்றிக் கலையருவி கணபதிப்பிள்ளை என்ற நூலை எழுதித் தம் உள்ளக்கிடக்கையை வெயிட்ட திரு. த. சண்முகசுந்தரத்தினைத் தமிழிலே எழுதும்படி கேட்டோம். வாழையடி வாழையாக வந்த திருக் கூட்டத் திலே மூத்தோராகிய அன்னார் மனமுலந்து தம் கடமையும் பணியுமென எண்ணி அதனை எழுதி இந்நூலைச் சிறப்புற வைத்தார். ஆங்கிலத்திலே எழுதிச் சிறப்புப்பெற வைத் தவர் பேராசிரியரின் இன்னொரு மாணவராகிய பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள்.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் காலத்துக்குக் காலம் எழுதிய தமிழ்க் கட்டுரைகளுள்ளே ஏழு கட்டுரைகளைத் தெரிந்தெடுத்து அவற்றைத் தமிழியற் சிந்தனையின் இரண்டாவது பகுதியாக அமைத்துள்ளோம் மூன்றாவது பகுதி அவருடைய ஆங்கிலக் கட்டுரைகள் இரண்டினைக் கொண்டமைகின்றது.

இந்நூல் உருவாவதற்குக் காரணராயிருந்த பலருக்கு இந்நூலின் பிரதம பதிப்பாசிரியர் என்ற முறையிலே நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தாம் எழுதிய கட்டுரைகளை இவ்வாறு நூலாக அச்சிடுவதற்குத் தம் ஒப்புதலை எம் கழகத்துக்கு நல்கிய பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தனுக்கும், உண்மையில் இந்நூல் அச்சிடப்படுதற்குரிய விடயங்களைத் தேடிப் பெற்றும், அவற்றைப் படியெடுத்தும் அச்சப் பிழைகள் திருத்தியும் பணியாற்றிய பொதுச் செயலர் திரு. க. சொக்கலிங்கம், துணைச் செயலர்கள் திருவாளர்கள் பி. நடராசன், ஆ. சிவநேசச்செல்வன், நா. சுப்பிரமணியம் ஆகியோருக்கும் நூலை நன்றாக அச்சிட்டுதலிய ஆசீர்வாதம் அச்சகத் தினர்க்கும் நன்றி கூறுகின்றோம். இந்நூல் மாணவர் களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் பயன்படக்கூடிய நூல் ; பேராசிரியரின் மாண்பினை விதந்து கூறும் நூல். ஆகவே இதற்குத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகிலே நல்ல வரவேற்பு இருக்குமென்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

தமிழ்த்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்
திருநெல்வேலி

அ. சண்முகதாஸ்
ஆசிரியர் சூழு சார்பாக

பதிப்புரை

ஈழத்துத் தமிழர்தம் மொழி, பண்பாடு, கலைகள் தொடர்பான ஆய்வு நூல்களை வெளியிடவெனத் தோற்று வித்த முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், தனது இரண்டாவ தாண்டில் அடியெடுத்து வைக்கும் இவ்வேளையிலே உலக ளாவிய உள்ளமும் உயர்ந்த பயிற்சிப் பண்பும் உந்நத தமிழுணர்வும் வாய்க்கப் பெற்ற பேராசிரியர் சு. வித்தி யானந்தன் அவர்களின் தமிழியற் சிந்தனை என்னும் நூலினைத் தனது மூன்றாவது வெளியீடாகக் கொண்டுவதில் மிகுந்த மகிழ்வும் பெருமிதமும் கொள்கின்றது. இந்நூல் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் மட்டுமன்றித் தமிழைப் போற்றுகின்ற பிறமொழி அறிஞர்களதும் மொழியியலாளர்களதும் கைகளிலும் தவழும் என்பதில் எமக்கு உறுதியான நம்பிக்கை உண்டு. உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடுகள் மூலம் தமிழ் மொழியின் பெருமையை உலகெங்கும் முழங்கிவரும் தமிழறிஞர் வரிசையில் இடம் பெறுபவர் எமது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் என்பதாலும் அவரை எமது காப்பாளருள் ஒருவராக எமது கழகம் கொண்டிப் பதாலும் இந்தப் பெருமை எமக்குக் கிட்டுகின்றது. 'நல்லாரோ டிணங்கி இருப்பதுவும் நன்று.'

'தமிழியற் சிந்தனை' கட்டுரைகளைத் தேடித் தொகுக்க வெனக் கழகத்துத் தலைவர் கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள் தலைமையிலே துணைச் செயலர்கள் திருவாளர்கள்

நா. சுப்பிரமணியம், ஆ. சிவநேயச்செல்வன் ஆகியோர் ஆசிரியர் குழுவாக நியமிக்கப்பட்டுத் திறம்படச் செயலாற்ற அவர்களுக்கு அணுக்கத் துணைவராயிருந்து துணைச்செயலர் திரு. பி. நடராசன் அயராது உழைக்க இந்நூல் ஆசீர்வாத அச்சகத்தினரின் கைவண்ணத்தாலும் ஸ்ரீகாந்தா, ஆனந்தா, வஸ்தியன் அச்சகத்தினரின் உற்றுழி உதவியாலும் இவ்வளவு விரைவில் வெளியாகி உங்கள் கைகளிலே தவழ்கின்றது. 'உழைப்பால் வாரா உறுதியும் உளவோ?'

பேராசிரியரின் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களை எழுதியுதவிய அறிஞர் த. சண்முகசுந்தரம், பேராசிரியரின் கலைப்பணிகளை மதிப்பீடு செய்து ஆங்கிலத்திற் கட்டுரை எழுதியுதவிய துணைப்பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி ஆகியோர் தமது நன்றிக் கடனைச் செலுத்தும் வகையிலே தம் பணியினைச் சிறப்புற ஆற்றி எம்மை மீளாக் கடமைக்குள்ளாக்கியுள்ளனர். இவர்களுக்கு எமது கழகம் தனது நன்றியைப் பாராட்டுகின்றது. இவர்களின் கட்டுரைகள் 'தமிழியற் சிந்தனை' நூலுக்கு ஒரு முழுமையை அளிக்கின்றன என்பதில் ஐயம் இல்லை.

எமது நூலுக்கு நிதிமிகுந்த பலரும் பொற்குவை தந்து ஊக்கியதையும் கழகக் காப்பாளரும் பொருளாளருமான திரு. இ. அரசரத்தினம் முதற்பணம் வழங்கி, வாழ்த்தி நிதி உதவியதையும் நன்றியுடன் நினைவு கூர்கின்றோம்.

ஆற்றல் இலக்கிய வரிசையில் 'ஈழத்துத் தமிழ் நாடக இலக்கிய வளர்ச்சி' 'ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம்' ஆகிய இரு நூல்களை வெளியிட்டு விற்பனை செய்து தொடர்ந்தும் ஊக்கம் குன்றுது பணியாற்றுவதென்பது கத்தியின்மீது நடப்பதுபோன்ற அற்புதச் செயலாகும். இவ்வற்புதத்தைத்

தொடர்ந்து நிகழ்த்துவதற்கு எமது முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகத்திற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் வழங்குமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவனை வழத்தித் தமிழ்ப்பேரன்பர்களைப் பணிவன் புடன் வேண்டி அன்புப் படையலாக எமது மூன்றாவது வெளியீட்டை முன்வைக்கின்றோம்.

“வாணி”

நாயன்மார்கட்டு

யாழ்ப்பாணம்

1979-02-17

க. சொக்கலிங்கம்

பொதுச்செயலர்

பொருளடக்கம்

வாழ்த்துரை	v
முகவுரை	vj ₁
வெளியீட்டுரை	ix
பதிப்புரை	xii
வித்தியானந்தம்	xvii

பகுதி I

1. நாவலரும் தமிழகமும்	1
2. நாவலரிருவர்	9
3. ஈழமும் தமிழிலக்கணமும்	21
4. ஈழத்தின் கிராமிய நாடகங்கள்	30
5. ஈழத்திலே சமயமும் கல்வியும்	41
6. ஈழத்திலே தமிழ்க் கல்வியும் பல்கலைக் கழகமும்	59
7. இஸ்லாமியரும் தமிழிற் புதிய பிரபந்த வகைகளும்	71

பகுதி II

Prof. Vithiananthan - an Academic Profile	i
---	---

1. Tamil Influences on Sinhalese	1
2. Tamil Studies in English in Ceylon	33

இந்நூலில் வெளிவரும் கட்டுரைகள் முதன் முதலிலே
பின்வரும் இதழ்களில் அல்லது நூல்களில்
வெளிவந்தன .

- இளங்கதிர் 1958
பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு
- தினகரன் தமிழ் விழா மலர், 1960
- கலைப்பூங்கா — மலர் 1, இதழ் 1, 1961
இலங்கைச் சாகித்திய மண்டல வெளியீடு
- உரும்பிராய் சைவத் தமிழ் வித்தியாலய
வைர விழா மலர், 1977
- தமிழ் வட்டம் இரண்டாவது ஆண்டு மலர், 1969
- இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியக் கட்டுரைக் கோவை
அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மூன்றாவது
மாநாட்டுச் சிறப்பு மலர் 1978
- **Tamil Studies Abroad,**
the 1st Conference Seminar of the IATR,
Kulalumpur, 1966,

இவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கும் பதிப்பாளர்களுக்கும்

நன்றி

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்
துணைவேந்தர்

பேராசிரியர்
சுப்பிரமணியம் வித்தியானந்தன்

4

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

சுருதி

வித்தியானந்தம்

கலைமாணி த. சண்முகசுந்தரம்

[திரு. த. சண்முகசுந்தரம், பேராசிரியர் சு: வித்தியானந்தன் அவர்களின் முதன்மாணவருள் ஒருவர்; சிறந்த கலைஞர்; சாகித்தியமண்டலத்தின் பரிசுபெற்ற எழுத்தாளர்; பத்திரிகாசிரியராயும் விளங்கியவர்; ஈழத்துத் தமிழ்க் கலை மரபுகளையும் கலைஞர்களையும் நன்கறிந்து தமிழுலகுக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்த பெருமையும் இவரைச் சாரும். இலங்கைக் கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக் குழுவில் பேராசிரியருடன் சுமார் பதினைந்து ஆண்டு கடமை புரிந்தவர். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்க ஏடாகிய இளங்கதிரைத் தொடக்கி வைத்தவர்.

பேராசிரியரின் ஊரவராகிய இவர் பேராசிரியரின் வரலாற்றினை விரிவாக எழுதியுள்ளார். கையெழுத்துப் படியாயுள்ள அக்கட்டுரையின் சில பகுதிகளை இங்கு வெளியிட இசைந்துள்ள இந்த அறிஞருக்கு முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம் நன்றி பாராட்டுகின்றது.—ஆசிரியர் குழு]

நல்ல குடும்பம்

பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் தந்தையார் சட்டத்தரணி சின்னத்தம்பி சுப்பிரமணியம். சின்னத்தம்பி அவர்களே வீமன்காமம் தமிழ்ப் பாடசாலையை மிகவும் சிறிய அளவில் அயராது உழைத்து நிறுவினர். பேராசிரியரின் பேரனான சின்னத்தம்பி, ஆறுமுகநாவலர் தொடக்கி வைத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினுற் கவரப்பட்டவர். இந்தச் சின்னத்தம்பியின் உறவினரே காங்கேசன்துறை நடேசுவரராக் கல்லூரியையும் நிறுவினர் என்பது இங்கே குறிப்பிட வேண்டியது. தந்தையார் தொடக்கி வைத்த சிறிய

பாடசாலையாம் நன்மரத்தை ஒங்கி வளரச் செய்யும் பணியில் சட்டத்தரணி சுப்பிரமணியம் முழுமுச்சாக ஈடுபட்டார்.

மாவிட்டபுரம் முருகன் கோவிலுக்குக் கிழக்குப் பக்கத்திற் பெருஞ்சாலை அண்மையில் உள்ள நல்ல காணியை வாங்கினார்; புதிய கட்டடங்களை அமைத்தார் வீமன்காமம் தமிழ்ப் பாடசாலையைப் புதிய இடத்திற்கு மாற்றினார்.

வசதி குறைந்த பிள்ளைகளுக்கு இக்கல்லூரி புகலிடம் ஆயிற்று ஆறே சட்டத்தரணி சுப்பிரமணியத்தின் குடும்ப வசதி குறையத் தொடங்கியது கல்விக்காக உழைப்பவர் பெரும்பாலும் அகால மறைவைப் பெறுவர் அத்துடன் குடும்பப் பொருள்தார நெருக்கடி என்னும் சொத்தையே தம் மனைவி மக்களுக்கு விட்டுச் செல்வர் இந்தப் பொது விதிக்குச் சட்டத்தரணி சுப்பிரமணியம் விதிவிலக்கானவர் அல்லர். இவரின் மறைவு 1944 இல் நிகழ்ந்தது.

இவரின் வாழ்க்கைத் துணைவியாக அமைந்தவர் செல்வி முத்தம்மா சுப்பிரமணியம். இவர் பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்தவர். வளம்படைத்த குடும்பத்திலே தோன்றிபவர். இதனால் வசதியான வாழ்க்கையைத் தம் பிறந்த வீட்டிலே நடத்தியவர் இருந்தும் தம் கணவனின் கல்விப் பணி யாவற்றிற்கும் உறுதுணையாக அமைந்தார்.

கணவனின் திடீர் மறைவு இந்த அம்மையாருக்குப் பெருஞ் சோதனையாகியது.

இந்த அம்மையாருக்கு உண்மையில் குடும்பம் இரண்டு. வீட்டில் பெற்றெடுத்த குழந்தைகள் பதினொருபேர். மற்றக் குடும்பத்தில் - அதாவது வீமன்காமம் பாடசாலையில் நூற்றுக்கணக்கான குழந்தைகள். இந்த இரண்டு குடும்பத்தையும் நிருவகிப்பது கடினமான அலுவல். பாடசாலை முகர்மையாளர் பதவி அந்தக்காலத்திலே நெருப்பைத் தலையிலே சுமப்பதுபோன்ற செயல்.

இந்த அறைகூவல் இந்த அம்மையாருக்கு எங்கிருந்தோ அளப்பரிய வலுவைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தது.

ஆழ்ந்த மதப்பற்றும் நற்பண்புத்தான் இவருக்கு இந்த வலிமையை உதவின.

குடும்பத்தில் மூத்தவர் அம்பிகாபதி. பின்னேநாளிற் பொறியியலாளராகக் கடமை புரிந்தவர். தந்தையாரின் அகால மறைவு குடும்பத்திற்கு நிகழ்ந்த பேரிடி என்பதை திரு. அம்பிகாபதி உணர்ந்தார். இந்த இழப்பை ஈடுசெய்ய அம்பிகாபதி தம் படிப்பை இடையில் நிறுத்தினார்; அரசாங்க வேலையிற் சேர்ந்தார். குடும்பத்தைக் கவனிக்க வேண்டும்; பாடசாலையைப் பேணி வளர்க்கவேண்டும்; எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இயல்பான விவேகம் உடைய தம்பி 'வித்தி'யின் பஸ்கலைக் கழகப் படிப்புத் தடைபடப்பட்டாது. இந்த எண்ணமே தியாக வடிவம் கொண்டது அம்பிகாபதியில் இளம் வித்தியானந்தனின் கல்விக்கு உறுதுணையாக அன்னையும் தமையனும் இருந்தனர் பின்னர் திரு. வித்தியானந்தன் குடும்பப் பொறுப்பைத் தமையனுடன் சேர்ந்து பகிர்ந்துகொண்டார்.

தந்தை சுப்பிரமணியசுத்தின் பண்பை அவர் பிள்ளைகளுக்குச் சூட்டிய பெயரில் இருந்து அறியலாம். அவை: அம்பிகாபதி, வித்தியானந்தன், கலாவல்லி, திருநாவுக்கரசு, தயாநிதி, பானுமதி, இந்துமதி, இரதித்தவி, தேவகுஞ்சரபதி, அருணமின்பதி, குணநிதி. இப்பெயர்கள் யாவும் பிறப்பு முறைப்படி இங்கு தரப்படுகின்றன. திரு. அம்பிகாபதி தந்தையைப்போல் அகாலமரணமடைந்தார். மற்றவர்கள் எல்லோரும் நல்ல நிலையில் இருக்கின்றனர். தந்தை தாய் செய்த புண்ணியம் இது என்பர்.

கல்விப் பேறு

1924 ஆம் ஆண்டு மேத் திங்கள் 8 ஆம் நாள் வித்தியானந்தன் பிறந்தார். இளமை இனிது கழிந்தது. உரிய முறைப்படி ஆரம்பக் கல்வி பெற்றார். ஆரம்பக் கல்வி சைவச் சூழலிலே நடைபெட வேண்டுமென்பது தந்தையாரின் கண்டிப்பான கருத்து. ஆகவே வீமன்காமம் பாடசாலையில் சிறுவன் வித்தியானந்தனின் ஏடு தொடக்கும் வைபவம் நடந்தது. இதே பாடசாலைக்குப் பேராசிரியர்

வித்தியானந்தன் பின்னர் முகாமையாளராக இருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பின்னர் தெல்லிப்பழை இரு மொழிப் பாடசாலையிலும் (இப்போதுள்ள யூனியன் கல்லூரி) 1935 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1940 ஆம் ஆண்டு வரையும் யாழ்ப்பாணம் பரிபேரவான் கல்லூரியிலும் கற்று முன்னேறினர். பல்கலைக்கழகத்திற் புக முன்னர் சில மாதங்கள் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியிற் கற்றார். 1941 இல் கொழும்பு இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியிலே சேர்ந்தார். இதுவே பின்னர் இலங்கையின் ஒரே ஒரு பல்கலைக் கழகமாக மாறியது. இடைநிலைத் தேர்விற்காக ஆங்கிலம், இலத்தீன், வரலாறு, தமிழ் என்னும் பாடங்களைக் கற்றுத் தேறினர் இவர். இளம் வித்தியானந்தனின் நெஞ்சிலே தமிழ் என்னும் தாமரையை வளர்த்துவிட்டவர் இவரின் தந்தையார். இந்தத் தாமரைக்குப் பேர் ஊற்றாக இருந்தவர் கலையருவி கணபதிப்பிள்ளை. இவர்தாம் பின்னைநாளிற் பேராசிரியராக இருந்தவர். பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் நெஞ்சில் வேறு ஒரு தாமரையும் இடம்பிடித்துக் கொண்டது. அதுதான் வாழ்க்கைத் துணைவி கமலாதேவி. மறைந்த தன் தந்தைக்கு நன்றிக் கடன் செய்யும் வகையிலும் கலையருவி கணபதிப்பிள்ளைக்கு உளநிறைவு ஏற்படும் வகையிலும் அனைஞர் வித்தியானந்தன் தம் கலைமாணிப் பட்டப் படிப்பிற்குச் சிறப்புப் பாடமாகத் தமிழையும் துணைப்பாடமாக இலங்கை இந்திய வரலாற்றையும் தெரிவுசெய்தார். வடமொழி ஆரம்பக் கல்வியும் இக்காலத்திலேதான் நிகழ்ந்தது.

சிறப்புப் படிப்பை மேற்கொண்ட வித்தியானந்தன் அதில் தேர்ச்சி பெற்றார். அக்கால வழக்கப்படி கலைமாணி வித்தியானந்தன் அரசாங்க உத்தியோகம் தேடிப்போக வில்லை. அரசாங்க உத்தியோக மோகத்திற்கு வித்தியானந்தன் இரையாகாமற் பார்த்துக்கொண்டார் கலாநிதி கணபதிப்பிள்ளை. இவரின் ஆசியுடனும் தாய் தமையனின் அன்புக் கட்டளையுடனும் கலைமாணி வித்தியானந்தன் முதுமாணிப் படிப்பை மேற்கொண்டார். 1944 ஆம் ஆண்டு

தொடக்கம் 1946 ஆம் ஆண்டுவரையும் படித்துப் பட்டம் பெற்றார். பட்டம் பெற்றவருக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் உதவி விரிவுரையாளராகப் பதவி கிட்டியது.

விரிவுரை ஆரங்கில்

அப்பொழுது தமிழ்க்துறையில் கடமையாற்றியவர் மூவர். பேராசிரியர் விபுலானந்த அடிகளார் இராம கிருஷ்ண மடத் துறவி. தூய்மையான காவித் தேசிய உடையுடைய காட்சி கருவார். கலாநிதி கணபதிப்பிள்ளை எப்பொழுதும் எளிமையான தேசிய உடையணிந்து வருவார். விரிவுரையாளர் செல்வநாயகத்தின் தூய வெள்ளை உடை எப்பொழுதும் மடிப்புக் குலையாமல் இருக்கும். இந்த மூவரும் இளம் வித்தியானந்தனின் நல்லாசிரியர். இந்தக் தமிழ் அரிமாக்கள் இடையே இளம் வித்தியானந்தன் காற்சட்டை, மேற்சட்டை, பட்டதாரிக் துரிய கறுப்பு அங்கி அணிந்து காட்சி தந்தார். “மேல்நாட்டுப் பாணியில் வந்த இந்தப் பொடியனிடம்” கற்க என்ன இருக்கிறது? இவருக்கு நல்ல தமிழ் தெரியுமோ?” எனப் பட்டதாரி மாணவர் சிலர் வெளிவெளியாக வினவினர். சிலர் அப்படி வினவாவிட்டாலும் அந்த வினாவை உள்ளத்தில் மறைத்து வைத்திருந்தனர். “இவரின் விரிவுரை எப்படி அமையும்?” என ஊகிப்பதில் தமிழோடு தொடர்பில்லாத மேல் மட்டத்தினர் பலர் ஈடுபட்டனர். இளம் விரிவுரையாளர் வித்தியானந்தன் சற்றுப் பதட்டத்துடன் வகுப்பிற்கு வந்து இலக்கிய வரலாற்று விரிவுரையை நடத்தினார். முதலாம் நாள் இரண்டாம் நாள் என்று விரிவுரை தொடர்ந்தது. எல்லோரின் ஐயமும் தெளிந்தது. மிகச் சிறந்த விரிவுரையாளர் என்ற பெயரை வித்தியானந்தன் பெற்றார். பட்டதாரி மாணவர் மேலும் ஒரு உண்மையைக் கண்டுகொண்டனர். வித்தியானந்தனின் விரிவுரையிலும் பார்க்க அவர் நடத்தும் கட்டுரை வகுப்பும் கலந்துரையாடலும் மிகச் சிறந்தவை என்பதே அந்த உண்மை.

மூவரின் தாக்கம்

பேராசிரியர் விபுலாணந்த அடிகளார், கலாநிதி கணபதிப்பிள்ளை, விரிவுரையாளர் வி. செல்வநாயகம் ஆகிய மூவரிடமும் இளம் வித்தியானந்தன் கற்றவை பல.

கீழைத்தேயக் கல்வி மரபையும் மேலைத்தேயக் கல்வி மரபையும் இணைக்க அடிகளாரும் கலாநிதியும் பெரிதும் முயன்றனர். விரிவுரையாளர் வி. செல்வநாயகம் தலைசிறந்த இலக்கிய ஆய்வாளர். இந்த மூவரிடமும் இருந்த நல்ல இயல்புகளை இளம் வித்தியானந்தன் தமதாக்கிக் கொண்டார்.

ஆளாக்கிய பெருமகள்

மேற்குறிப்பிட்ட பெரியார் மூவருக்கும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் கடமைப்பட்டவர். ஆனால் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை மீதுதான் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுக்குக் கூடிய ஈடுபாடு இருந்தது. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் உற்றநண்பனும், அந்தரங்கச் செயலாளராய், அபிமான மகனாய்ப் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் இருந்தார். ஒருமுறை பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் அன்ப ரொருவர் அவரைப் பார்த்து “கீழைத்தேயக் கல்விப்பீடத்தின் அதிபதியாக நீங்கள் ஏன் வரக்கூடாது? அந்தப்பதவியை நீங்கள் ஏற்றால் என்ன?” என்று கேட்டார்.

“அந்தப்பதவி எனக்கு வேண்டாம். அதனை நான் விரும்பவில்லை. விரும்பி ஏற்றால் வித்திக்குத்தான் வேலை கூடும். பாவம் வித்தி” என்று நகைச்சுவையுடன் கணபதிப்பிள்ளை மறுமொழி சொன்னார்.

இரண்டு ஆண்டுக்காலம் திரு. வித்தியானந்தன் உதவி விரிவுரையாளராகத் திறமையுடன் கடமை புரிந்தார். பட்டதாரி மாணவர், விரிவுரையாளர், பேராசிரியர், ஆகியோரின் மதிப்பையும் பாராட்டையும் பெற்றார். இவர்

பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் சேர் ஐவர் யெனிங்கும் இவரின் திறமையை மட்டிட்டு அறிந்து வைத்திருந்தார்.

இரண்டு ஆண்டு முடிந்ததும் விரிவுரையாளர் வித்தியானந்தன், இலண்டன் பல்கலைக்கழகக் கீழைத் தேய மொழிக் கல்விப் பீடத்தில் சேர்ந்து கலாநிதிப் பட்டம் பெறவேண்டும் எனக் குரு கணபதிப்பிள்ளை விரும்பினார்.

வித்தியானந்தனின் எதிர்கால உயர்ச்சிக்கும், பல்கலைக் கழக எதிர்கால வளர்ச்சிக்கும் இலண்டன் ஆராய்ச்சிப் பயிற்சி இன்றியமையாதது எனப் பேராசிரியர் கருதினார்.

ஆராய்ச்சிக் கல்வி

இந்த முடிவுப்படி 1948 இல் விரிவுரையாளர் வித்தியானந்தன் கடல்வழியாக இலண்டன் மாநகருக்குப் புறப்பட்டார்.

இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்திலே திரு. வித்தியானந்தனுக்கு உள்துறை வழிகாட்டியாக அறிஞர் அல்பிரட் மாஸ்டர் (Alfred Master) அமைந்தார். ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை மதிப்பீட்டாளராக இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் சி. எச் பிலிப்சம் ஒக்சுபோர்ட்டுப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் றி. பரோவும் அமைந்தனர் “பத்துப்பாட்டு வரலாறு, சமூகஇயல், மொழி இயல் நோக்கு” என்னும் பொருளையே ஆராய்ச்சிக்காக வித்தியானந்தன் தெரிந்தெடுத்தார். இந்த ஆராய்ச்சி எவ்வித தங்குதடையும் இன்றி நடந்தது விரிவுரையாளர் வித்தியானந்தன் 1950 இல் கலாநிதிப் பட்டத்தைப் பெற்றார்; பெற்று ஈழம் திரும்பினார் இந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் பெறுமதியை உணர்ந்த இலண்டன் பல்கலைக்கழகம் அதனை வெளியிட முன்வந்தது. “இதனைத் தழுவி விரிவாகத் தமிழில் நூல் ஒன்று எழுத வேண்டும்” எனக் கலாநிதி வித்தியானந்தனின் நண்பர் சிலர் கேட்டனர்; வற்புறுத்தினர். இதன் பயனாகவே ‘தமிழர் சாஸ்பு’ என்னும் தரமான நூல் வெளிவந்தது.

மைசூர்ப் பல்கலைக் கழகத்தின் வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியர் கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, சென்னைப் பல்கலைக் கழக வரலாற்றுப் பேராசிரியர் டி. வி. மகாலிங்கம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக வரலாற்றுப் பேராசிரியர் ஆர். சத்தியநாதையர் முதலிய அறிஞரின் பாராட்டை இந்நூல் தேடிக்கொடுத்தது.

பதவி உயர்வு

ஈழம் திருப்பிய கலாநிதி வித்தியானந்தன் 1950 இல் இரண்டாந்தர விரிவுரையாளராகப் பதவி உயர்வு பெற்றார். 1956 இல் இவருக்கு முதலாந்தர விரிவுரையாளர் பதவி உயர்வு கிடைத்தது. 1967 இல் ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவர் என்னும் பதவி உயர்வு கிட்டியது. 1970 இல் பேராசிரியர் பதவி கிடைத்தது.

1977 இல் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்து யாழ்ப்பாண வளாகத் தலைவரானார். 1978 இல் புதிய பல்கலைக் கழக அமைப்பு வந்தது. இதன்படி 1-1-1979 இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தரானார்.

தமிழ் சங்க வளர்ச்சி

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ச் சங்கப் பெருந்தலைவராக இருந்த பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளைக்கும் மாணவருக்கும் இணைப்புப் பாலமாக அமைந்தவர் இளம் வித்தியானந்தன். இந்தச் சங்கத்திற்குப் புறம்பான தமிழ் ஏடு ஒன்று இருக்கவேண்டும் எனப் பலர் கனவு கண்டனர். அதில், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும் வித்தியானந்தனும் முக்கியமானவர் பட்டதாரி மாணவர் மத்தியில் இதனை உருவாக்கவேண்டும் என்று துடித்தவர் திரு அ. அமிர்தலிங்கம். இந்த இளைஞரே இன்றைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர்.

‘இளங்கதிர்’ என்ற இந்த ஏடு உருவாகும்போது விரிவுரையாளர் வித்தியானந்தன் இலண்டனில் இருந்தார். ஏட்டிற்குப் பெயர் வைத்தல், தமிழ்ச் சங்கத்தின் பொறி

யில் சங்கு, ஏடு, யாழ் என்பன இடம்பெறச்செய்தல் ஆகிய வற்றுக்கு இவரது ஆலோசனை நாடப்பட்டது.

பல்கலைக் கழக நாடகக் கலை

1946 தொடக்கம் 1977 வரையும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தமிழ்ச் சங்க வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய பணி பெரிது. இச்சங்கம் அரங்கேற்றிய பதினாறு நாடகங்களில் இவர் கைவண்ணம் இடம் பெற்றது.

சிங்கள நாடகத்துறையில் கூத்து வடிவத்தை மரபு முறை கெடாமல் மெருகு கொடுத்துக் காலத்துக்கு ஏற்ற வகையில் மேடையேற்றிப் பெருவெற்றியீட்டிய பேராசிரியர் எதிரிவீரசரத்சந்திரா சிங்களக் கூத்து என்பது தமிழ்க் கூத்திலிருந்து கிளம்பிய கிளை என்பதனைப் பெருந்தன்மையுடன் ஒத்துக்கொண்டார். வடமோடி, தென்மோடிக் கூத்துவடிவம் மட்டக்களப்பில் வாழும் கலையாக இருந்தது. மன்னரிலும் அப்படியே. யாழ்ப்பாணத்தில் இது குற்றுயிராக இருந்தது.

இந்தக் கூத்துக் கலைஞருக்கு உயர்ந்தோர் சமுதாயம் உரிய இடத்தைக் கொடுக்க மறுத்தது; ஆனால் பொதுமக்களின் ஆதரவு இதற்கு இருந்தது. பழைய அண்ணாவிமார் பழைய பாணியிலே சென்றனர். மாற்றத்தை விரும்பவில்லை வயது போனவர்களை வழிக்குக்கொண்டு வருவது கடினம். விடிய விடிய நடக்கும் கூத்தைச் சுருக்கிக் காலத்துக்கு ஏற்ப மரபு கெடாமல் நவீன மேடையில் ஏற்ற முன்வந்தார் கலாநிதி வித்தியானந்தன். பல்கலைக் கழகத்திலே கூத்துக்கலை பயின்ற மாணவர் பலரிருந்தனர். இந்த மாணவரைக்கொண்டு காணன் போர், நொண்டி நாடகம், இராவணேசன், வாலிவதை ஆகிய நாடகங்களை முதலிற் பேரர்தனையில் அரங்கேற்றினார். பின்னர், கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், மன்னார், தெல்லிப்பழை ஆகிய இடங்களிலும் அரங்கேற்றினார். தமிழ் நாடக வளர்ச்சியில் இந்த முயற்சி புதியதொரு யுகத்தை உண்டாக்கியது.

இக்கலைபற்றிய தரம் வாய்ந்த ஆராய்ச்சியை நடத்தினார்; கட்டுரைகளை எழுதி வாசித்தார். ஆய்வரங்குகளை

நடத்தினார். இந்த ஆராய்ச்சி முடிபு அச்சில் வெளிவந்தது. இது இவருக்குப் பலநாட்டுப் புகழைத் தேடித் தந்தது.

நாடக அரங்கேற்றம் மூலம் கிடைத்த லாபத்தைக் கொண்டு பேராசிரியர் கண்பதிப்பிள்ளையின் ஆலோசனையுடன் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழ்ப்படிப்பு மாணவர்களுக்குப் பரிசு வழங்க முயற்சி செய்தார். இதன் விளைவாக அறக் கட்டளைகள் உருவாகின.

மண்ணை

பல்கலைக் கழகத்தில் தாம் கண்டு காதலித்த செல்வி கமலாபதி நாகலிங்கத்தைக் கலாநிதி வித்தியானந்தன் 1957 இல் திருமணம் புரிந்தார். இவரின் திருமணம் ஒரு வகையிற் சீர்திருத்தத் திருமணமாக அமைந்தது. தனித் தமிழ் ஈடுபாடே இம்மாற்றத்தை இவரது உள்ளத்தில் ஏற்படுத்தியது போலும். பிள்ளையார், மஞ்சள், குங்குமம், அறுகு, பால், தாலி எல்லாம் இடம் பெற்றன; ஆனால் பார்ப்பனரின் மந்திரம், ஓமாக்கினி என்பன இடம்பெறவில்லை. இரண்டு பூசாரியார் முக்கிய இடம்பெற்றனர். ஒருவர் வடமொழியிலும் தமிழிலும் கடல். மற்றவர் இலக்கிய வரலாற்றுக் கடல். இந்த இருவருமே திருமணத்தை நடத்தி வைத்தனர். முன்னவர் பேராசிரியர் கண்பதிப்பிள்ளை. பின்னவர் விரிவுரையாளர் வி. செல்வநாயகம்.

அண்ணல் காந்தியை மகாத்மாவாக்கியவர் அன்னை கஸ்தூரிபாய். பேராசிரியர் வித்தியானந்தனை மேலும் பெரியவராக்கியவர் கமலம். கூத்து உடுப்பை ஆக்குதல், கலைஞரை உபசரித்தல், ஒப்பனை செய்தல், அச்சுப்பிழை பார்த்தல் போன்ற எல்லா வேலையும் இவருக்குத் தெரியும்.

நிர்வாகப் பொறுப்பு

கொழும்பிலிருந்து பல்கலைக் கழகம் 1952-ம் ஆண்டு பேராதனைக்கு மாற்றப்பட்டது. இதனால் பல்கலைக் கழக மாணவர் மத்தியில் அதிருப்தி நிலவியது.

கறுகறுப்பான கொழும்பு நகர் எல்லா வசதியும் கொண்டது. அதனை விட்டுத் தேயிலைத் தோட்டத்தின்

நடுவிலே அமைந்த பேராதனையில் குடியேற மாணவர் விரும்பவில்லை. உளவியலடிப்படையில் மாணவர் புதிய மாற்றத்தை ஏற்க மறுத்தனர். இந்நிலையில் செயதிவகா மண்டபத்தின் முதலாவது துணைப் பாதுகாவலர் பதவியை ஏற்கும்படி பேராசிரியர் உற - டிறிக்கோ தன் மாணவன் வித்தியானந்தனைக் கேட்டுக்கொண்டார். இப் பதவியைக் கலாநிதி வித்தியானந்தன் ஏற்றுக்கொண்டார். விடுதிக் குரிய தட்டுமுட்டுச் சாமான்களை வாங்குகல், தகுதியான பணியாளரை நியமித்தல், பொது மற் றார்வை செய்தல், மாணவரின் பொழுதுபோக்கு, சேமலாபம் என்பவற்றைக் கவனித்தல் ஆகிய பொறுப்புக்களைக் கொண்ட கம்பத்தில் நடப்பது போன்ற இப்பதவியை ஏற்று 1952 தொடக்கம் 1957 வரை கலாநிதி வித்தியானந்தன் திறம்பட நடத்தினார். இதனால் இவருக்கு மேலும் பதவி உயர்வு கிடைத்தது. "ஈழத்தின் மிகப்பெரிய விடுதிச்சாலை என்று வர்ணிக் கப்பட்ட விசயவர்த்தன மண்டபத்தின் முதலாவது பாதுகாவலர் பதவி இவரைத் தேடி வந்தது. இப்பதவியை 1961 தொடக்கம் 1965 வரையும் தாங்கினார்.

பொதுமக்களின் தொடர்பு

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் எந்த ஆராய்ச்சி மாநாட்டிலும் முதல் வரிசையில் இடம்பெறும் தகைமையுடையவர். பட்டம் பதவி எல்லாம் இவருக்கு மிகவும் இலகுவாகக் கிடைத்தன. பேர் புகழுக்கோ குறைவில்லை. இருந்தும் பேராசிரியரின் உள்ளத்திலே விலைமதிக்க முடியாத கோட்பாடு ஒன்று மிளர்கின்றது. மக்கள் இல்லாமல் மொழி இல்லை, சாற்பு இல்லை; தலை இல்லை, ஆராய்ச்சி இல்லை என்பதே அந்தக் கோட்பாடு. இதனால் இவர் எப்போதும் பொதுமக்கள் தொடர்பை வளர்த்து வருகிறார். மொழியை, கலையை, சரல்பை, வெறும் ஆராய்ச்சிக் கூடப் பொருளாக்கி அவற்றை ஆய்வுகூடச் சுவர்களுக்குள் மட்டும் வைத்திருக்க இவர் விரும்புவதில்லை.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் என்றுமே மக்களை நன்கு புரிந்து வாழ்பவர். இதிலே பெருமையும் இன்பமும் காண்பவர்.

தேசிய கலைப்பணி

பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் நாடகப் புலமையையும் கலையார்வத்தையும் கண்ட இலங்கைக் கலைக் கழகத்தினர் இவரைத் தமது அவையின் உறுப்பினராக்கினர். அத்துடன் இக்கழகத்தின் நாடகக் குழுவின் தலைவராகவும் இருக்கும்படி அழைத்தனர். 1955 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1969 ஆம் ஆண்டுவரை தொடர்ச்சியாக இவர் இக் குழுவின் தலைவராக இருந்தார். பதினைந்தாண்டுகளாக இவர் இப்பதவியிலிருந்து ஆற்றிய பணி இலங்கைத் தமிழ்க்கலை வரலாற்றிலே பெரும் திருப்புமுனையாயிற்று. இக்காலத்திலே நாடகப் பிரதி எழுதும் போட்டி நடைபெற்றது. தரமான நாடகங்களுக்குப் பரிசு வழங்கப்பட்டது. சில பிரதிகள் அச்சவாகனமேறின. புதிய பரிசோதனைகளைத் துணிந்து நாடகத்துறையில் இவர் புகுத்தினார்.

ஈழத்தின் தனித்துவத்தைப் போற்றும் வகையில் புதிய நாடகங்கள் பல மேடையேறின. பாடசாலை நாடகப் போட்டி ஒழுங்காக நடைபெற்றது. கரகம், காவடி, புரவி ஆட்டம், வசந்தன், கப்பற்பாட்டு போன்ற மக்கள் கலைவிழாக்கள் நடந்தன.

மக்கள் கலைஞர் தமது அருமை பெருமையை அறியாது வாழ்ந்தனர். இக் கலைஞரின் பெருமையைப் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் மதித்தார். மற்றவர்களையும் மதிக்க வைத்தார். இதற்காக மன்னாரில், மட்டக்களப்பில் மாநாடுகளும் பொன்னாடை போர்த்தல் விழாக்களும் நடந்தன.

கூத்து ஏடுகள் பிரதிகள் பலவும் செல்லரிக்கும் நிலையில் இருந்தன. நாட்டார் பாடலை மக்கள் மறக்கும் நிலையில் இருந்தனர். ஆகவே நாடகப் பிரதிகளும் நாட்டார் பாடலும் அச்சேறவேண்டும் என்ற முடிவிற்கு வந்தார். இந்த முடிவின் பயனாக இவர் ஏழு நூல்களை வெளியிட்டார். இவற்றில் நாடகம் நான்கு நாட்டுப் பாடல் தொகுப்பு இரண்டு. அம்மாளை - கஞ்சன் அம்மாளை ஒன்று. இவை யாவும் எதிர்காலத்தவருக்கு வித்தியானந்தன் அளித்த 'கலைச் சீதனம்!'

சாதி மதம் என்பவற்றைக் கடந்து நிற்பவர் இவர். இவற்றைக் கடந்து நின்றது மட்டுமல்லாமல் தேசியக்கலைக் கூடாரம் ஒன்றையும் இவர் அமைத்தார். இதனால் சக்தோலிக்கக் கலைஞர், ஏனைய கிறித்தவப் புலவர், யாழ்ப்பாணத்து வீரசைனக் கலைஞர், முசிலிம் புலவர், மட்டக் களப்பு அண்ணாவிமார், மலையகக் கலைஞர் எல்லோரும் ஒன்று திரண்டனர். உழவர், கடல் தொழிலாளர், கைவினைஞர், பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர், பூசாரி என்ற பாகுபாடுகளை மறந்து வித்தியானந்தக் கலைக் கூடாரத்தில் ஒன்று சேர்ந்தனர்.

இவரின் பரிந்துரைப்படி இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தினர் கூத்துப் பலவற்றை வானொலிக்கு ஏற்றவாறு அமைத்து ஒலிபரப்பினர்.

இலங்கைச் சாகித்திய மண்டல உறுப்பினராய் இருந்து தரமான இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இவர் உதவியுள்ளார்.

சர்கித்திய மண்டலம் ஆண்டுதோறும் ஈழத்து எழுத்தாளரைக் கௌரவிக்கின்றது. இதற்குப் பெருமளவில் வழிகோலியவர்களுள் பேராசிரியரும் ஒருவர். சுருங்கச் சொன்னால் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய கலைவாழ்வில் புதிய யுகம் ஒன்றை உருவாக்க முனைந்தவர் பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை. அந்த யுகம் பிறந்து முன்னேற வைத்தவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். 1946 தொடக்கம் 1978 வரை இலங்கையில் வித்தியானந்த யுகம் ஏற்பட்டது.

வெளிநாட்டுக்குக் கலைத்துது

1960 — 61 ஆம் ஆண்டுகளில் ஈழத்தின் தனிப் பெரும் கலைத் தூதுவராக இவர் வெளிநாடு சென்றார். தெற்கு இங்கிலாந்து, வேல்சு ஆகிய பகுதிகளில் நிலவும் மக்கள் கலைபற்றிய ஆய்வு ஒன்றை நடத்தும்படி பெரியபிரித்தானிய கலைக் கழகம் அழைப்பு அனுப்பியது ஆராய்ச்சி செய்வதுடன் இங்கிலாந்தின் பல நிறுவனங்களிலும் இவர் ஆய்வுரை நிகழ்த்தினார். இவரது புலமை பல நிபுணரையும் கவர்ந்தது. பின்னர் யூகோசிலானிய அரசாங்கம் பேராசிரியருக்கு அழைப்பு ஒன்றை அனுப்பிக் கௌரவித்தது;

இந்த அழைப்பை ஏற்று அந்நாட்டிலும் விரிவுரைகள் நடத்தினார். அதன் பின் ஐக்கிய அமெரிக்கா, யப்பான், மலேசியா ஆகிய நாடுகளுக்கும் சென்று ஆய்வும் விரிவுரையும் நடத்தினார். இவர் கலைத்தாவராக வெளிநாடு செல்லும்போது ஒலிப்பதிவு நாடா பவற்றையும் எடுத்துச் சென்றார். அளவெட்டி, வட்டுக்கோட்டை, காங்கேசன் துறை, மஸ்னூர், மட்டக்களப்பு, ஆகிய பகுதிகளின் மக்கள் கலைச் செல்வங்களை ஒலிப் திவு செய்து அவற்றுக்கான விளக்கவுரையைத் தெளிவாகத் தயார் செய்து எடுத்துச் சென்ற இவ்வொலிப்பதிவு நாடாக்கள் வாசிந்டன் பல கலைக் கழகத்தின் மக்கள் கலைக்களஞ்சிய நிலையத்தில் பேணி வைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆராய்ச்சி வழிகாட்டி

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்த்துறை ஆராய்ச்சி மாணவர்கள் யாவரும் ஈழத்துத் தமிழ் வளர்ச்சி தொடர்பாக நன்கு ஆராயவேண்டும் என்னும் கோட்பாட்டில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுக்குப் பெருநம்பிக்கையுண்டு. அதே நேரத்தில் தமிழில் எழுகின்ற சமகால நிகழ்ச்சிகளையும் நுணுகி ஆராயவேண்டும் என்ற பெரும் அவாவும் இவரின் உள்ளத்திலே குடிபுகுந்தது.

கலாநிதிப்பட்டம் பெற்று நாடு திரும்பிய இவரின் ஆராய்ச்சி வழிகாட்டல் வேலை முசிலிம் தமிழ் இலக்கியம் என்னும் பொருளுடன் தொடங்கியது. இதனை மேற்கொண்டவரைப் பேராசிரியர் பெரிதும் ஊக்கப்படுத்தினார். தமிழ்நாட்டிலே கூட இந்த ஆராய்ச்சி அப்பொழுது சரியாக மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

இசுலாமியரின் தமிழ்த்தொண்டு என்றால் 'ஜேர்ப் புராணம்' எனப்படலர் நினைத்த காலத்தில் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் இப்படியான முன்னோடி முயற்சியை மேற்கொண்டமை பாராட்டற்குரிய அலுவல். பிறையன் ன் என்ற புனைபெயரில் இவர் எழுதிய இசுலாமிய ஆராய்ச்சி நூலுக்கு இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தது.

என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆராய்ச்சிக்கு வழிகாட்டும் முயற்சியில் இறங்கிய பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கிய வளர்ச்சி, ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சி, ஈழத்துத் தமிழ் நாடக இலக்கிய வளர்ச்சி, சோமசுந்தரப் புலவரின் இலக்கியம் தொடர்பான திறனாய்வு, ஈழத்திற் கண்ணகி வழிபாடு, தமிழில் முருக வழிபாடு, நச்சினூர்க்கினியர் உரைத்திறம், ஈழத்துப் பத்திரிகை வளர்ச்சி, விபுலானந்தரின் இலக்கியம் தொடர்பான திறனாய்வு, இஸ்லாமியத் தமிழ்க் காப்பியங்கள் ஆகிய பொருள்களைப்பற்றிய பயனுள்ள ஆராய்ச்சிகளை முதுமாணி, கலாநிதிப் பட்டங்களுக்கு மேற்கொள்வதற்கு வழிகாட்டினர்.

திருவாசக உரையாசிரியர் மாவிட்டபுரம் சு. நவநீத கிருஷ்ணபாரதியார் போன்றவர்களுடன் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுக்கு நல்ல ஈடுபாடு இருந்தது. இத்தகைய ஈடுபாடும் மதிப்பும் நிலவிய காரணத்தினால்தான் சித்தாந்த சாகரம் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளைக்கு இலக்கிய கலாநிதிப் பட்டத்தை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் வழங்கவேண்டும் எனப் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் முயற்சி செய்தார்.

பேராதனை வளாகத்தில் பணிபுரிந்த வித்தியானந்தன் வித்தியோதய, வித்தியாலங்கார வளாகங்களில் நடந்த ஆராய்ச்சித்துறைகளுக்கும் துணைபுரிந்துள்ளார். இவரின் புலமையை உணர்ந்த சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், மதுரைப் பல்கலைக்கழகம், மலேசியப் பல்கலைக் கழகம் ஆகியன இவரைத் தமது கலாநிதி ஆராய்ச்சிப் பிரிவு மாணவரின் வெளிநாட்டு வழிகாட்டியாக நியமித்தன. இம்மட்டிலும் இங்கிலாந்துப் பல்கலைக் கழகத் தேர்வுக்குரிய பாடநூல்களைத் தெரிவு செய்வதற்கும் அப்பல்கலைக்கழக அதிகாரிகள் இவரின் துணையை அந்தரங்கமாக நாடினர்.

அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்கில்

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டை ஈழத்தில் உள்ள யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தவேண்டும் என்று கல்விமாண்கள் முடிவு செய்தனர். இந்த முடிவுக்கு வடிவம்

கொடுத்து மாநாட்டை வெற்றிபெறச் செய்வது என்றால் அந்தப் பொறுப்பைப் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும்; இவ்வாறு இலங்கைக் கிளை ஒரு முகமாக முடிவு செய்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்தேறிய இம்மாநாடு பெரும் வெற்றியை ஈட்டியது. தொடக்கத்திலிருந்து மாநாட்டுக்குப் பெருந்தொல்லைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஏற்பட்டன. இத்தடைகளைத்தாண்டி மாநாட்டை வெற்றிபெறச் செய்த பெருமையில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுக்குப் பெரும் பங்குண்டு;

சாதனையும் வேதனையும்

யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த (மேற்குறிப்பிட்ட) நான் கூவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு இவருக்குப் பெரும் புகழை ஈட்டிக்கொடுத்தது. ஆட்சியாளரின் கெடுபிடி, இரகசியப் பொலிசாரின் விசாரணை ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதிநாள் நிகழ்ந்த துன்ப நிகழ்ச்சி இவையாவும் இவரின் உடல் நலத்தைப் பாதித்தன.

ஒரு யுகம்

பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் வாழ்க்கையும் சாதனையும் எமது நாட்டின் வரலாற்றின் மூன்று கட்டத்துடன் இணைந்துள்ளன. முதலாவது கட்டம் இலங்கை சுதந்திரம் பெற முந்தியது. இரண்டாவது கட்டம் இலங்கையின் சுதந்திரத்துடன் தொடங்கி 1956 உடன் முடிகிறது. மூன்றாவது கட்டம் 1956இன் பின் ஆரம்பமாகியது.

இந்த யுகத்தில் உருவான அறிஞர் பலரும் இன்று தமிழகமும் நல்லுலகத்திற் பேரும் புகழும் பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றனர். சுருங்கச் சொன்னால் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் ஒரு யுகத்தை எதிர்த்தார். ஒரு யுகத்தைத் தோற்று வித்தார். இந்தப் புதிய யுகம் தமிழ் வரலாற்றில் உரிய இடத்தைப்பெறும்.

நாவலரும் தமிழகமும்

ஈழத்திலே தமிழும் சைவமும் வாழ அவதரித்தவர் ஆறுமுகநாவலர் என்றே பொதுவாகப் பேசப்படுகின்றது. தமிழகத்திற்கு ஆறுமுகநாவலர் ஆற்றிய தொண்டு அவ்வளவு சிறப்பாகக் கணிக்கப்படுவதில்லை. அவர் தமிழ்நாட்டுக்குச் செய்த பணியைப் பேராசிரியர் சோமசுந்தர பாரதியார் பின்வருமாறு திரட்டிக் கூறியுள்ளார் : “யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரவர்கள் ஒரு அவதார புருஷர். இடையிருட் கடைக்காலத்தில் விடியமுன் விசம்பில் விளங்கும் வெள்ளிபோலத் தமிழகத்தில் தளருஞ் சைவமுந் தமிழுந் தழைய, அவ்விரண்டிற்கும் புத்துயிர் வழங்கப் பிறந்த வள்ளலாவர். முன்னே பல காலங்களிலுந் தமிழகத்திலிருந்து தான் பெற்ற சில சிறு நன்மைகளை வட்டியுடன் பெருக்கி, ஒரு காலத்து ஒருமுகமாகப் பழங்கடனைத் தீர்த்து, என்றுந் தீர்க்கொணவாறு தமிழகத்தை ஈழநாட்டுக்குக் கடமைப் படுத்திய பேருபகாரி நாவலர் என்றால் அது மிகையாகாது”.

மொழிபெயர்ப்புக்களையிலே ஈழத்தவர் தலைசிறந்தவர் என்பதனையும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் செந்தமிழ் என்பதனையும் பைபிள் மொழிபெயர்ப்பு மூலம் நிலைநாட்டி ஈழத்திற்குப் பெரும் புகழ் தேடிக்கொடுத்தது இவர் செய்த முதற்

றொண்டாகும். ஆறுமுகநாவலர் முதன் முதல் தமிழகத்திற் குச் சென்றது பைபிள் மொழிபெயர்ப்பை அரங்கேற்றுவதற்காகும். அப்போது பார்கிவல் பாதிரியார் அவரைத் தம்முடன் அழைத்துச் சென்றிருந்தார். இவர்கள் சென்னைப் பட்டணம் சேர்ந்தபோது அங்குள்ள மிஷனரிமார், யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழ்க்கல்வி குறைவானதென்றும் செந்தமிழ் பேசுவோர் அரியர் என்றும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ப் பண்டிதராலே திருத்தப்பட்ட பைபிள் தமிழகத்துப் பண்டிதர் முன்னிலையில் வாசிக்கப்பட்டு அவர்கள் பிழையில்லையென்றும் வசனநடை நன்றாயிருக்கிறதென்றும் சொல்வார்களாயின் அச்சிற் பதிப் பிக்கலாமென்றும் நிபந்தனையிட்டனர். இதற்கு நாவலர் இணங்கவே, அக்காலத்திற் சென்னையிற் சிறந்த வித்துவானு யிருந்த மகாலிங்க ஐயரிடம் மொழிபெயர்ப்புப் பார்வைக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவர் பைபிள் முழுவதனையும் படித்து அதிற் பிழையில்லை என்றும் வசனநடை தெளிவாகச் சிறப்புற அமைந்திருக்கிறதென்றும் அச்சிடுவதற்கு மிகுந்த தகுதியுடையதென்றும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் செந்தமிழ் என்றும் பாராட்டினார். இந்த அரங்கேற்றத்தின்மூலம் ஈழத்துத் தமிழருக்குத் தமிழகத்தில் மதிப்பு ஏற்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் செந்தமிழ் என்ற பெயரும் எங்கும் பரவியது.

நாவலரது இரண்டாவது தமிழகப் பிரயாணம் 1849ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றது. அச்சுக்கூடம் வாங்கப்போனவரை ஆறுமுகநாவலராக்கியது அப்பிரயாணம். தமிழ் நாட்டிற் சைவப்பிரசங்கம் செய்து சைவப்பயிரை வளர்க்கவும் சைவ ஆதீனங்களைச் சைவப்பணியும் தமிழ்ப்பணியும் செய்யத் தூண்டவும் அப்பிரயாணம் வழிகோலிற்று. கல்வி கற்கும் பிள்ளைகளுக்குக் கருவி நூலுணர்ச்சியும் சமய நூலுணர்ச்சியும் ஊட்டத்தக்க நூல்களை அச்சிடுவதற்கு 1849ஆம் ஆண்டு ஆடிமாதம் சென்னைப் பட்டணம் சென்றார். சென்றவர் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தை அடைந்தார். அங்கேயிருக்கும் பொழுது பண்டார சந்நிதிகளும் தமிழ் வித்துவான்களும் தமிழ் இலக்கண இலக்கியத்திலும் சைவ சித்தாந்த சாத்திரத்திலும் தமக்கு இருந்த ஐயங்களுக்கு விளக்கங் கேட்டுத் தம்மறிவை விருத்திசெய்து கொண்டனர். அவரது ஆற்றலைக்

கண்டு வியந்து இரண்டாவது சந்நிதானமாகிய மேலகரம் சுப்பிரமணியதேசிகர் தலைமைச் சந்நிதானத்தின் தலைமையில் ஒரு வித்துவச்சபை கூட்டி நாவலரைச் சைவப்பிரசங்கம் செய்யும்படி பணித்தார். சைவ சித்தாந்தப் பொருள்பற்றி அவர் செய்த பிரசங்கத்தைக் கேட்ட திருவாவடுதுறை ஆதினத்து உபய சந்நிதானங்களும் மற்றைய வித்துவான் களும் அவரது வாக்கு வல்லபத்தைக் குறித்து ஆச்சரியப் பட்டு நாவலர் என்ற பட்டத்தை வழங்கினர். அச்சுக் கூடம் வாங்கச் சென்றவர் ஆறுமுகநாவலராய் அச்சுக் கூடத்துடன் யாழ்ப்பாணம் திரும்பினார். அத்துடன் தமிழகத்தைத் தமக்குக் கடமைப்படுத்தியும் வந்தார். பிரசங்க மூலம் தமிழகத்திற் சைவத்தை வளர்த்தார். திருவாவடுதுறை ஆதினத்தைச் சைவப்பணியில் மேலும் ஊக்குவித்தார். தமிழகத்தாருக்குத் தமிழிலக்கண இலக்கிய அறிவும் சமய அறிவும் புகட்டினார்.

ஆறுமுகநாவலர் மூன்றாவது தடவை தமிழகத்திற்குப் பிரயாணமானது சிவபூசை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொள்வதற்கு. இது 1854ஆம் ஆண்டில் அவரது 32ஆம் வயதில் நடைபெற்றது. அதன் பின் 1858ஆம் ஆண்டில் தமது 36ஆம் வயதிற் பெரிய நூல்களைப் பதித்தற்குச் சென்னைக்குச் சென்றார். போகும் வழியிற் பல தலங்களை வணங்கித் திருவாவடுதுறை ஆதினத்தை அடைந்தார். அவ்வாதினத்துப் பண்டார சந்நிதிகளால் உபசரிக்கப்பட்டு அம் மடத்திலே பண்டார சந்நிதிகளுக்கும் சாத்திரிகளுக்கும் வித்துவான்களுக்கும் தம்பிரான்களுக்கும் ஓதுவார்களுக்கும் பிரசங்கங்கள் செய்தும் புராணப் பொருள் சொல்லிக் கொடுத்தும் பாராட்டுப் பெற்றார். பின்பு தருமபுர ஆதினத்திலும் சிலநாள் சைவப் பிரசங்கங்கள் செய்தார்.

இவ்வாறு ஆதினங்களிற் சைவப் பிரசாரம் செய்து சென்னைப்பட்டணம் அடைந்து 1859ஆம் ஆண்டில் திருவாசகம், திருக்கோவையார் என்னும் இரு நூல்களையும் பரிசோதித்து அவர் மாணுக்கராகிய சதாசிவப்பிள்ளை பேராலே வெளியிட்டார். அவ்வாண்டில் வேறு பல நூல்களையும் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். நாவலர் நூல்களை

அழகுற எவ்வித பிழையுமின்றிப் பதிப்பிப்பதைக் கண்ட இராமநாதபுர சமஸ்தானத்துப் பொன்னுச்சாமித்தேவர் நாவலரைச் சந்தித்துச் சில நூல்களைத் தம் செலவில் அச்சிட வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டார். அவ் வேண்டு கோளுக்கிணங்கித் திருக்குறள் பரிமேலழகருரை 1860 ஐப்பசியிலும் திருக்கோவையாருரையும் தருக்கசங்கிரகம் - அன்னம் பட்டியமும் 1861 வைகாசியிலும் வெளிவந்தன. அம் மூன்று நூல்களுக்கும் திருவாவடுதுறை ஆதின மகானித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையும் அவர் மாணவர் தியாகராசச் செட்டியாரை உள்ளிட்டவர்களும் சிறப்புப்பாயிரம் செய்தனர். மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை தமது சிறப்புப் பாயிர இறுதியிற் “கற்றுணர் புலவருட் களிக்கும் முற்றுணர் ஆறுமுக நாவலனே” என்று பாராட்டுகிறார். தியாகராசச் செட்டியார் தாம் சொல்லிய சிறப்புப் பாயிரத்தில் “என்னுள்ளங் குடிகொண்டு இருக்கு மன்னுசீராறுமுகநாவலனே” என்று மதிப்பளிக்கின்றார்.

எனவே, தாம் தமிழகத்திலே தங்கிய மூன்று ஆண்டு பத்து மாத காலத்திலே தமிழ் நூல்களை வெளியிட்டுத் தமிழ் மொழியினையும் சமயத்தையும் வளர்த்துத் தமிழகத்தாரைத் தமக்குக் கடமைப்பாடு உடையவராக்கினர். நாவலர் பதிப்பு என்ற மகிமை ஏற்பட்டது. பிற்காலத்திலே உ. வே. சாமிநாதையருக்கு ஆறுமுகநாவலரின் பதிப்புக்கள் வழிகாட்டின.

நாவலர் சென்னையில் நூல்களை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்த அக்காலத்தில் அவரின் தொண்டினுக்கு மதிப்பு அளிக்குமுகமாகச் சைவ ஆதினங்கள் யாவும் அவரை அழைத்துப் பெரிய உபசாரங்கள் செய்தன. திருமயிலாப் பூரிலுள்ள திருவண்ணாமலை ஆதினத்துச் சின்னப்பட்டமாகிய ஆறுமுகதேசிகர் நாவலரைத் தம் மடத்திற்கு அழைத்து அவரது இலக்கண இலக்கியத் திறமையையும் சித்தாந்த நூலுணர்ச்சியையுங் கண்டு தாம் அணிந்திருந்த உருத்திர சஞ்சியத்தை ஞாபகப் பொருட்டாக அளித்துச் சிறப்புச் செய்தார். அதன்பின் திருவாவடுதுறை ஆதினத்திற் சில

நாவலரும் தமிழகமும்

காலம் தங்கி, அங்கு உபசரிக்கப்பட்டார். அதன்பின் திருநாகைக்காரோணத்துக்கு வந்து அங்குச் சைவப் பிரசங்கஞ் செய்து உபசரிக்கப்பட்டார்.

இவ்வாறு ஆதினங்களால் உபசரிக்கப்பட்டு வருங் காலத்திற் பிரபுக்கள் தமிழ் நாட்டிலும் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைகள் நிறுவ வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டனர். அதற்கிணங்க முதலிற் சிதம்பரத்தில் ஒரு வித்தியாசாலை நிறுவ எண்ணினார். அதன் பொருட்டுப் பலநாட் சிந்தனை செய்து பதினான்கு திட்டங்களை விளக்கி, நிறைவேற்ற வேண்டிய வழிகளையும் தெரிவித்து, அறிக்கை வெளியிட்டார். ஆறாம் சிதம்பரத்திற் கல்வி நிலையம் நிறுவத் தமிழகத்திற் பணம் சேரவில்லை. இந்நிலையில் ஈழநாடு தமிழகத்திற்குக் கைகொடுத்துதவியது. பணம் திரட்டுவதற்கு 1862 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தார்.

யாழ்ப்பாணத்திலே தாம் நிறுவிய வண்ணார்பண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலே சபை கூட்டிச் சிதம்பர வித்தியாசாலை நிறுவுவது பற்றி விரித்துக் கூறினார். அப்போது அங்கு வந்திருந்த பிரபுக்கள் தங்கள் தங்களா வியன்ற பொருளுதவி செய்தார்கள். தொடர்ந்து பருத்தித் துறைச் சித்திவிநாயகர் கோயிலிலே இதுபற்றிப் பிரசங்கம் செய்தார். அங்குள்ள பிரபுக்கள் தம்மால் இயன்ற பண உதவி செய்தனர். அத்துடன் பருத்தித்துறையிலும் புலோலியிலுமுள்ள வர்த்தகர் சிலர் தங்கள் வியாபாரத்திலே சிதம்பர வித்தியாசாலை நடத்துவதற்கு மகமை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தனர்.

சிதம்பரத்தில் வித்தியாசாலை தொடங்கும் ஆயத்தங் களுடன் தமது 41ஆம் வயதில் 1864ஆம் ஆண்டில் தமது ஐந்தாவது இந்தியப் பிரயாணத்தை அவர் தொடங்கினார். இதுவே அவரது இறுதித் தமிழகப் பிரயாணம். சேது ஸ்நானம் செய்துகொண்டு மதுரைக்குப் போகும் வழியில் இராமநாதபுரத்துக்குப் போய், அங்குள்ள திருவாவடுதறை மடத்திலே தங்கினார். அங்குப் பொன்னுச்சாமித் தேவரின் மரியாதைகளைப் பெற்று மதுரைக்குச் சென்றார். அங்கு

மீனாட்சி அம்மை சந்நிதானத்திலே அத்தலத்தின் பெருமையையும் சொக்கலிங்கமூர்த்தியின் பெருமையையும் சைவ சித்தாந்தத்தின் உயர்வையும் விரித்துப் பிரசங்கித்தார். நாவலருக்கு விபூதிப் பிரசாதத்தைக் கையிற் கொடுத்துப் பரிவட்டத்தைத் தலையிலே கட்டி ஒரு மாலையைத் தோளிலிட்டு வாழ்த்தினர். பின்பு அங்குள்ள மடத்திற் பிரசங்கஞ் சிலநாட் செய்து வரிசை பெற்றுத் திருவண்ணாமலை ஆதினத்திற்கு வந்தார். அங்கு நாவலரைப் பல்லக்கில் ஏற்றி வரிசைகளுடன் பட்டணப் பிரவேசம் செய்வித்தனர். அங்கிருந்து திருப்பெருந்துறைக்குச் சென்று சைவப் பிரசங்கஞ் செய்தனர். அங்கு இராமசுவாமிப்பிள்ளை திருவிளையாடற் புராணத்திலும் வன்றெண்டச் செட்டியார் நன்னூல் விருத்தி உரையிலும் பாடங்கேட்டுக் கொண்டனர். அதன்பின் இராமசுவாமிப்பிள்ளை நாவலரைப் பின் தொடர்ந்தனர். வன்றெண்டர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து பொன்னம்பலபிள்ளையிடமும் படித்தார்.

திருப்பெருந்துறையிலிருந்து புறப்பட்டுப் பல தலங்களுக்குச் சென்று கும்பகோணம் வந்தபோது, திருவாவடுதுறைச் சுப்பிரமணியதேசிகர் மீனாட்சிசந்தரம்பிள்ளையையும் ஓதுவார் சிலரையும் அவரிடம் அனுப்பி, மடத்துக்கு அழைத்து உபசரித்தனர். அங்குப் பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருக்குங் காலத்தே தம்பிரான்மார் பலரும் வித்துவான்களும் அவரிடம் சென்று சித்தாந்த நூல்களிலும் இலக்கண இலக்கியங்களிலும் தமக்குள்ள சந்தேகங்களைப் போக்கினர்.

ஆறுமுகநாவலர் திருவாவடுதுறையிலிருந்து சிதம்பரத்துக்குச் சென்று சிதம்பர வித்தியாசாலையை நிறுவுவதிற் பெரிதும் முயன்றார். அவ்வித்தியாசாலைக் கட்டிடத்திற்குத் தேவையான மரங்கள் யாவும் தச்சவேலை முற்ற முடிப்பித்து இணுவில் வேங்கடாசல ஐயராலே கொடுக்கப்பட்டன. ம் ஆண்டு ஐப்பசியில் வித்தியாசாலை தொடங்கிற்று

தில்லைவாழ்ந்தணர்கள், மற்றைப் பிராமணர்கள், ஈசான சிவாசாரியர்கள் முதலிய யாவரின் பிள்ளைகளும் அங்குக் கற்றனர். கருவி நூல்களுடன் சமய நூல்களும் படிப்பிக்கப் பட்டன. திருவாவடுதுறையாதீனம், தருமபுரவாதீனம், திருவண்ணாமலையாதீனம் முதலிய ஆதீனத்துப் பண்டார சந்நிதிகளும் வேறிடத்துச் சைவப் பிரபுக்களும் பாடசாலைக்குப் பல தடவை சென்று பாடசாலை நடைபெறும் முறையினைப் பாராட்டினர். ஆறுமுக நாவலர் சில ஆண்டுகள் சிதம்பரத்திலும் சென்னையிலும் தங்கினர். அப்பொழுது நமசிவாயத் தம்பிரான் உட்படப் பலர் அவரிடம் பாடங்கேட்டனர். சென்னையிலே தமது இருப்பிடத்திற் சக்கிரவாரந்தோறும் சைவப்பிரசங்கம் செய்து வந்தார். பக்கத்திலுள்ள இடங்களிலும் பிரசங்கம் செய்தார். திருத்தொண்டை நாட்டுப் பதி புண்ணிய பரிபாலனசபைத் தலைவராகவும் நியமிக்கப்பட்டுப் பிரபலம் பெற்ற இரு பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்தினார்.

இவர் சென்னையில் வாழ்ந்த இந்த ஆறுவருடகாலத்தில் நடைபெற்ற இரு நிகழ்ச்சிகள் குறிப்பிடவேண்டியவை. சிதம்பர ஆலயத் தீக்ஷிதர்கள் சிவதீக்ஷைபெறாது சிவாகம நிந்தர்களாயிருந்ததைக் கண்டு அதனைப் பிரசங்கமூலம் அம்பலப்படுத்தினார். தில்லைவாழ் தீக்ஷிதர்கள் கோபங்கொண்டு எழுந்தனர். அவர்கள் ஆடு வெட்டி வேதவேள்வி நடத்தத் திட்டமிட்டதையும் குழப்பி நிறுத்தி விட்டார். அக்காலத்திலே இராமலிங்க சுவாமியின் சீடரில் ஒருவராகிய தியாகேச முதலியார் நாவலரைச் சரணடைந்தார். அவரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிப் “போலியருட்பா மறுப்பு” என்ற பிரபந்தத்தை வெளியிட்டனர். இராமலிங்க சுவாமிகளின் கூட்டத்தாரும் தீக்ஷிதர்களும் ஒன்று சேர்ந்து சிதம்பரத்திலே 1869 ஆம் ஆண்டிற் கலகம் விளைத்தனர். கோட்டில் நாவலர் இராமலிங்க சுவாமிகள் மீது மான நட்ட வழக்குத் தொடுத்தார். வழக்குக்குப்பின் இராமலிங்க சுவாமிகள் தம்மைச் சுற்றிய கூட்டத்தை விலக்கித் தனிமையை மேற்கொண்டார்.

நாவலர் சென்னையிலிருந்த இக்காலத்திற் பல நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டார். மூன்றாம் பாலபாடம் நல்ல முறையில் வெளிவந்தது. கந்தபுராண வசனம், திரு விளையாடற் புராணம், பெரியபுராண சூசனம் முதலிய வற்றை அச்சிற் பதிப்பித்து வந்தார். இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி, தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி, இலக்கணக் கொத்து ஆகியவற்றைச் சுப்பிரமணிய தேசிகரது கட்டளைப் படி பரிசோதித்து வெளியிட்டார். சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை சேனாவரையத்தை நாவலரைக்கொண்டு பரிசோதிப்பித்து 1868 இல் வெளியிட்டார்.

இவ்வாறு தமிழகத்திலே யாழ்ப்பாணத் தமிழ் செந் தமிழ் என்று நிலைநாட்டியும் நாவலர் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றும் சைவப் பிரசங்கமாரி பொழிந்து சைவப் பயிரை வளர்த்தும் சைவ ஆதீனங்களிற் பலருக்குச் சமய அறிவும் தமிழறிவும் ஊட்டியும் அவ்வாதீனங்களைச் சைவப்பணியிலும் தமிழ்த் தொண்டிலும் வழி நடத்தியும் சிவநிந்தனையையும் போலிக் கொள்கைகளையும் நீக்கியும் சிதம்பரச் சைவ வித்தியாசாலே மூலம் தமிழ்க் கல்வியைச் சமய அடிப்படை யில் வளர்த்தும் நாவலர் பதிப்பு என்று எவரும் மதிப்புக் கொடுக்கக்கூடிய முறையில் நூல்களைப் பிரசுரித்தும் தமிழகத்தை ஈழநாட்டிற்குக் கடமைப்படுத்தியிருக்கின்றார், யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர்.

நாவலர் இருவர்

ஆறுமுக நாவலர் கல்வி கற்கும் பிள்ளைகளுக்குக் கருவி நூலுணர்ச்சியும் சமய நூலுணர்ச்சியும் ஊட்டத் தக்க நூல்களை அச்சிடுவதற்கு அச்சியந்திரத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு 1849-ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம் சென்னைப் பட்டணம் சென்றார். சென்றவர் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தை அடைந்தார். அங்குச் சைவ சித்தாந்தப் பொருள் பற்றி அவர் செய்த பிரசங்கத்தைக் கேட்ட திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து உபய சந்நிதானங்களும், மற்றைய வித்துவான்களும் அவரது வாக்கு வல்லபத்தைக் குறித்து ஆச்சரியப்பட்டு “நாவலர்” என்ற பட்டத்தை வழங்கினர். அச்சகம் வாங்கச் சென்றவர் ஆறுமுகநாவலராக அச்சுக்கூடத்துடன் யாழ்ப்பாணம் திரும்பினார். அன்றிலிருந்து நாவலர் என்பது ஆறுமுகநாவலரையே குறித்து வந்தது. நாவலரை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு அவருடைய வாழ்வை அடியொற்றித் துறவு பூண்டு தமிழுக்கும் இந்து சமயத்துக்கும் தொண்டாற்றியவர் விபுலானந்த அடிகள். இதனால் இவரைக் கிழக்கிலங்கையின் ஆறுமுகநாவலர் என்பர். இவரை ஆறுமுக நாவலரின் மறுபிறவியாகக் கொண்டு விபுலானந்த நாவலர் என்று அழைப்பதுமுண்டு. அம் மரபினை அடியாகக் கொண்டு

ஆறுமுக நாவலருக்கும் விபுலானந்த நாவலருக்கும் உள்ள ஒப்புமையை மதிப்பீடு செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஆறுமுக நாவலரிடத்து விபுலானந்த அடிகளாருக் கிருந்த மதிப்பினை நாவலர் மீது அவர் பாடிய நாவலர் மெய்க் கீர்த்தி மாலை என்னும் நூலில் இருந்து அறியலாம். அந் நூலில் “ஈழநாட்டின் இணையிலாப் பெருநிதி யனையார்” என்றும் “முருகனே என்ன அலர்ந்தவர்க்குதவி, நினைந்தது முடிக்கும் ஆற்றலும் பெற்றுயர்வடைந்தான்” என்றும், இன்னும் பலவாறும் நாவலரின் பெருமையினைச் சிறப்பாகப் பாராட்டியுள்ளார். பருத்தித்துறை அத்தியடிச் சைவ வாலிப சமாஜத்து ஆண்டுக் கொண்டாட்டத்தில் யாழ்ப்பாணப் புலவர் சரித்திரம் என்னும் பொருள் பற்றி உரையாற்றிய போது பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார் :

“நல்லூர்த் தமிழ் மன்னர் மடித்தலத்திலிருந்து விளையாடித் தவத்தின் மிக்க முனிவருரைத்த ஞான மொழி கேட்டு மகிழ்வெய்தி வரகவிவாணரோடு உட னுறைந்து கழிமகிழ்வெய்திய தமிழ் யாழ்ப்பாணம் என்னும் நாடக மேடையில் தனது பூரண வனப்புத் தோன்ற நடித்த காலம் ஆறுமுக நாவலர் காலமாகும்.”

(விவேகானந்தன் 1926. மார்கழி இதழ்)

இவ்வாறு ஆறுமுக நாவலர் மீது பெருமதிப்புக் கொண்டத லேயே அவரைப் பின்பற்றிப் பல தொண்டுகள் செய்தார்.

இருவர் பெயரும் அறிவுத் தெய்வமாகிய முருகன் பெயராகவே அமைந்துள்ளன. நாவலரின் இயற்பெயர் ஆறுமுகன். விபுலானந்த அடிகள் துறவு பூணுமுன் கொண்ட பெயர் மயில்வாகனன். ஆறுமுக நாவலர் சைவமும், தமிழும் வளரத் தில்லையிலும் தொண்டாற்றியவர். சிதம்பரத்தில் அவரால் நிறுவப்பட்ட சைவ வித்தியாசாலையிலே தில்லை வாழ் அந்தணர்கள், மற்றைப் பிராமணர்கள், சைவாசாரி யர்கள் முதலியோரின் பிள்ளைகள் கற்று வந்தனர். தில்லையின் எல்லையிலுள்ள திருவேட்களத்தில் விபுலானந்த நாவலர் சைவமும் தமிழும் வளரத் தொண்டாற்றினார். தில்லைக்கும் திருவேட்களத்துக்கும் இடையில் அமைந்திருக்கும் அண்ணா மலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழ்ப் பேராசிரியராகக்

கடமையாற்றித் தமிழையும் சைவத்தையும் வளர்த்தவர் அடிகளார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்க் கல்லூரி மண்டபத்தை ஆறுமுக நாவலரது திருவுருவப்படமும், விபுலானந்த நாவலரின் திருவுருவப் படமும் அலங்கரிக் கின்றன.

ஆறுமுக நாவலர் பன்னிரண்டாம் வயதுவரை ஆத்தி சூடி முதலிய நீதி நூல்களும் நிகண்டும் மனனம் செய்து இலக் கண நூல்களும், பிரபந்தங்களும் புராணங்களும் பயின்றார். அதன் பின் யாழ். மத்திய கல்லூரியில் ஆங்கிலம் கற்றார். ஆங்கிலம் கற்கும் காலத்திலே தமிழாசிரியரிடம் உயர் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றுக்கொண்டார். அதன் பின்னர் ஏழு ஆண்டுகள் பார்சிவலுக்குத் தமிழ் கற்பிக்கும் பண்டிதரானார். அக் காலத்திலேயே பைபிளைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்க உதவினார். மத்திய கல்லூரியிற் கல்வி பயின்ற காலத்திலும் பின்னர் தமிழ்ப் பண்டிதராகக் கடமை யாற்றிய காலத்திலும் கிறித்தவர் தமது சமயத்தை வளர்க் கும் முயற்சிகளை அறிந்து மனம் வெந்து தமது சமயத்தை வளர்க்கவேண்டிய ஆர்வம் அவரிற் பொங்கியெழுந்தது. இதே சூழலிலேதான் விபுலானந்த அடிகளையும் நாம் காணுகின்றோம். அவர் இளமையிலே திருக்குறள், நன்னூல், சூடாமணி முதலிய நூல்களைப் பயின்றதோடு புராணங் களையும் கற்றார். பின்னர் ஆங்கிலக் கல்வியைக் கல்முனை மெதடிஸ்த பாடசாலையிலும் மட்டக்களப்பு மைக்கேல் கல்லூரியிலும் பயின்றார். பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரானபின் மைக்கேல் கல்லூரியிலும் யாழ்ப்பாணம் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியிலும் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார்.

இங்குக் கவனிக்க வேண்டியது யாதெனில் ஆறுமுக நாவலரும், விபுலானந்த நாவலரும் கிறித்தவ கல்லூரிகளில் ஆங்கிலக் கல்வி பயின்றவர்கள். விபுலானந்த அடிகளார், அக் கல்லூரிகளில் ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றியவர். இந்தச் சூழல்தான் அவர்களைச் சைவ சமயப் பணியில் ஈடுபடத் தூண்டுகோலாயிருந்தது. பண்டிதமணி அவர்கள் நாவலர் என்ற நூலில் ஆறாம் பக்கத்திற் கூறியிருப்பது முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அவர் கூறுகின்றார் :

“பெயரளவில் திருவாவடுதுறை ஆதினம் ஆறுமுக நாவலரைத் தந்ததேயாயினும், உண்மையை நோக்கு மிடத்துப் பதினான்கு வருடக் கிறித்தவ சூழலே நாவலரை நமக்குத்தந்தது. ஆபிரிக்க தேசமே காந்தியை மகாத்மா ஆக்கியது. பதினான்கு வருடக் கிறித்தவ சூழல் அமையாதிருந்தால் ஆறுமுக நாவலர் என்றொருவர் யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லை.”

இது விபுலானந்த அடிகளுக்கும் பொருந்தும். சுவாமி சர்வானந்தரின் தரிசனமே விபுலானந்த அடிகளை எமக்குத் தந்ததாயினும் கிறிஸ்தவக் கல்லூரிகளில் அவர் பயின்றமை யும் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியமையுமே அவரைக் கிழக்கிலங்கையின் ஆறுமுக நாவலராகவும் விஞ்ஞான அறிஞ ராகவும் எமக்குத் தந்தன.

இவ்விடத்து இருவருக்குமுள்ள வேற்றுமை ஒன்றினைக் குறிப்பிட வேண்டும். விபுலானந்த அடிகள் இலண்டன் கேம்பிரிட்ஜ் சீனியர் தேர்விலே தேர்ச்சி பெற்றார். பின்னர் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியிற் சேர்ந்து பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரானார். சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் விஞ்ஞான ஆசிரியராக இருந்த காலத்திலே இலண்டன் பி. எஸ்சி. தேர்விலே தேர்ச்சியடைந்தார். மேலும் மதுரைத் தமிழ்ப் பண்டிதராகவும் விளங்கினார். அடிகளார் இவ்வாறு பெற்ற விஞ்ஞான, தமிழ்ப் பேறுகளே அவர் பிற்காலத்திற் பலதுறைப்பட்ட ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவதற்கு வழிகோலிக் கொடுத்தது.

ஆறுமுகநாவலருக்குச் சமயம் உயிர்; மொழி உடல். உயிர் நிலைபெறுவதற்கு உடலை நல்ல முறையிற் பேண வேண்டும். எனவேதான் சமயத்தை வளர்ப்பதற்கு மொழி வளர்ச்சி அவசியமாயிற்று. மொழியைப் பேணுவதற்குக் கல்வியை விருத்தி செய்தல் இன்றியமையாததாகும். தமிழ்க் கல்வியும் சைவசமயமும் அபிவிருத்தியாவதற்குக் கருவிகள் முக்கிய தலந்தோறும் வித்தியாசாலை நிறுவுதலும் சைவப் பிரசாரஞ் செய்தலுமேயெனக் கண்டார்.

கல்வி நிலையங்களிலே நல்லொழுக்கமும் விவேகமும் கல்வியில் விருப்பமும் இடையறா முயற்சியும் உடைய வர்களே ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட வேண்டுமென நாவலர் வற்புறுத்தினார். எனவே, தமிழ்க் கல்விக்கு நாவலர் செய்த முதற்றொண்டு குருகுல முறையில் ஒரு சிலருக்கு மட்டும் பயன்பட்ட கல்வியை யாவருக்கும் பயன்படக் கூடிய வகையிற் பாடசாலைகளை நிறுவியதாகும். கல்வித்துறையில் அவர் செய்த இன்னொரு தொண்டு பாடத்திட்டத்தின் சூழலுக்கு ஏற்ப மாணவருக்குப் பயன்படும்படி அமைத் தமையேயாம். அக் காலத்திற் பாடசாலைகளிற் படிப்பிக்கப் பட்ட நூல்கள் ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், வாக்குண்டாம், நல்வழி முதலிய நீதி நூல்களும் சேந்தன் திவாகரம் எண்கவடி முதலிய கருவி நூல்களுமே. சைவ சமய நூல்கள் அங்குக் கற்பிக்கப்படுவதில்லை. எனவே பாடசாலைகளில் இலக்கண இலக்கியங்களையும், சைவ சாத்திரங்களையும் கற்பித்தல் வேண்டுமென வற்புறுத்தினார். பாடத்திட்டத் தில் நிலநூல், மருத்துவம், சோதிடம், வேளாண்மைநூல், வணிகநூல், அரசநீதி, சிற்பநூல் முதலிய அறிவியற் கலைகளைப் புகுத்தியது அவர் செய்த பெருந்தொண்டாகும்.

ஆறுமுகநாவலரின் இத்திட்டங்கள் விபுலானந்த நாவலரைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. அவரே கூறுகின்றார் :

“கல்விச்சாலைகள் பல நமது நாட்டிலிருக்கின்றன.

இவற்றுட் பெரும்பாலான புறமதத்தாரால் நடத்தப் படுவன. புறமதத்தாருடைய முதல் நோக்கம் தமது மதத்தைப் பரப்புவது. அதற்குக் கல்விச் சாலைகள் கருவியாகவும் நிலைக்களமாகவும் இருக்கின்றன. ஆதலால் நமது சிறுவரை நமது சமய நெறியிற் பயிற்றுவதற்கு நமக்கென்று கல்விச்சாலைகள் வேண்டுமென்பதை முதன் முதல் எடுத்துக்கூறியவரும் அதற்காக வேண்டுவன வற்றைச் செய்தவரும் காவலரும் பாவலரும் புகழும் பெருந்தகைமையும் வாய்ந்த ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுக நாவலரே யாவர். அவர் காட்டிய நன்முன்மாதிரியைக் கடைப் பிடித்தே நமது நாட்டிற் சைவத் தமிழ் வித்தியாலயங் களும் ஆங்கில வித்தியாலயங்களும் எழுந்தன. சமயக் கல்விக்குத் தமிழ்க்கல்வி இன்றியமையாதது. ஆத

லாலே தமிழை வளர்ப்பவர் சைவத்தை வளர்த்தவராவர். இம் முயற்சி ஒருவராலாவதன்று. ஆயினும் ஒவ்வொருவரும் தம்மாலே அவமதிப்பையும், இழிப்புரையையும் பொருட்படுத்தலாகாது. உலகு புகழ்ந்தேத்தும் நாவலர் அவர்களுக்கே அவர்கள் காலத்திலிருந்து சைவசமயிகள் செய்த இடையூறுக்கு அளவுண்டோ? நாவலரவர்கள் அக்காலத்தில் மனம் நொந்து கூறிய மொழிகளை ஈண்டுத் தருவோமாக.”

நாவலர் பார்சிவலுக்குத் தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்து கொண்டே 1846இல் இருந்து தக்க மாணவருக்கு இரவிலும், காலையிலும் இலவசமாகக் கல்வி கற்பித்து வந்தார். அதன் பின் 1848 இல் வண்ணை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையை ஆரம்பித்தார். இருபது ஆண்டுக் காலத்திற்கு மேலாக அரசாங்கப் பண உதவி கிடையாமலே பாடசாலையை நடத்தி வந்தார். தொடர்ந்து கொழும்புத்துறை, கோப்பாய், பருத்தித்துறை, ஏழாலை முதலிய இடங்களில் வித்தியாசாலைகள் நிறுவப்பட்டன.

நாவலரின் வழியிலேயே விபுலானந்த அடிகள் கிழக்கிலங்கையிற் பல பாடசாலைகளை நிறுவினர். திரிகோணமலை இந்துக் கல்லூரியும் கல்லடி உப்போடை சிவானந்த வித்தியாலயமும் இவரது முயற்சியாற் சிறந்த கல்வி நிலையங்களாகத் திகழ்ந்தன. காரைதீவு, கல்முனை, ஆரையம்பதி, கொக்கட்டிச்சோலை முதலிய இடங்களிலும் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

இங்குக் கவனிக்கவேண்டியது யாதெனில் ஆறுமுக நாவலரின் அடிச்சுவட்டில் விபுலானந்த அடிகள் கல்விப் பணி ஆற்றிய போதும், அவரது கல்விப் பணிக்கு இராம கிருஷ்ண மிசனின் பண உதவியும் நிறுவனப் பலமும் இருந்தன. அவர் பணி இராம கிருஷ்ண சங்கத்தின் ஊடாகவே செயற்பட்டது. அரசாங்கத்தின் உதவியும் கிடைத்தது. ஆனால் ஆறுமுகநாவலரின் பணி தனிப்பட்ட ஒருவரின் பணியாகும். அவரது பாடசாலையிற் கற்பித்த ஆசிரியர்கள் இலவசமார்கவே கல்வி புகட்டினர்.

இலவசக் கல்வியின் தந்தையாகிய ஆறுமுகநாவலர் இருபது ஆண்டுகள் அரசாங்க அங்கீகாரம் இன்றியே எந்த நிறுவனத்தினதும் உதவியின்றித் தனித்துச் செயலாற்றினார். அதனாலேயே அவரது கல்விப் பணி யாழ்ப்பாணத்துடனும் சிதம்பரத்துடனும் நின்றனிட்டது. விபுலானந்த அடிகள் துறவியாக முன் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் தலைமையாசிரியராக 1920ஆம் ஆண்டிலிருந்து கடமையேற்று, வடபகுதி மக்களின் சமயக் கல்விக்காகப் பெரிதும் உழைத்தார். அத்துடன் யாழ்ப்பாண ஆரிய திராவிடப் பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தை சீரான முறையில் அமைத்தார். அதன் பின்னர் திரிகோணமலை இந்துக்கல்லூரித் தலைமையாசிரியராகச் சில காலம் தொண்டாற்றினார். திரிகோணமலையிற் கல்விப் பணியாற்றியபின் மத்திய மாகாணத்தில் ஒரு சைவமகா சபையை நிறுவி அங்கும் சைவசமயக் கல்வியைப் பரப்பிய பெருமை அடிகளாருக்குரியது. இச்சபையின் முதலாவது ஆண்டுவிழா 1927ஆம் ஆண்டு கொண்டாடப்பட்டபோது அடிகளாரே அவ்விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கினார்.

1943ஆம் ஆண்டில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைக்கு முதன் முதலாகப் பேராசிரியர்ப் பதவியை அமைத்தபோது அதனை ஏற்கும்படி விடுக்கப்பட்ட அழைப்பினை ஏற்றுக் கொழும்பிலிருந்து அடிகளார் தமிழ்ப் பணி செய்து வந்தார். இவ்வாறு விபுலானந்த நாவலரின் கல்விப்பணி யாழ்ப்பாணம், திருக்கோணமலை, கண்டி, கொழும்பு, மட்டக்களப்பு ஆகிய பிரதேசங்களிற் செறிந்து ஈழம் முழுவதிலும் பரந்திருந்தது.

ஆறுமுக நாவலர் தமது காலத்துச் சூழலுக்கு ஏற்பத் தமது மாணவர் சிலருக்குக் கல்வி புகட்டி யாழ்ப்பாணத்திலும் சிதம்பரத்திலும் கல்விப்பணி புரிந்தார். விபுலானந்த நாவலருக்குக்குப் பரந்த அடிப்படையிலே பல துறைகளிலே தொண்டாற்ற அவர் பெற்ற பல திறப்பட்ட கல்வியும் இராம கிருஷ்ண மிசனின் வாய்ப்புக்களும் துணையாயிருந்தன. பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராகவும் மதுரைத் தமிழ்ப் பண்டிதராகவும் பி. எஸ்.ஸி. பட்டதாரியாகவும் இவர் பெற்ற கல்வி அறிவும், மயிலாப்பூரில் 'இராம

கிருஷ்ண விஜயம்' என்னும் தமிழ்ச் சஞ்சிகைக்கும் 'வேதாந்த கேசரி'க்கும் ஆசிரியராய் இருந்தமையும், 1939ஆம் ஆண்டில் இமயமலைச் சாரலிற் 'பிரபுத்த பாரதம்' என்னும் சஞ்சிகைக்கு ஆசிரியராக நியமிக்கப் பெற்றமையும், அண்ணாமலையிலும் இலங்கையிலுமுள்ள பல்கலைக் கழகங்களில் முத்தமிழ்ப் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றியமையும் கல்வி பற்றிய அவர் சிந்தனையை விசாலமாக்கின.

ஆறுமுக நாவலரும் விபுலானந்த நாவலரும் பெற்றிருந்த கல்வித் தகைமைகளும் அவர்கள் காலத்துச் சூழல்களும் தேவைகளும் இருவரது கட்டுரைகளிலும் நூல்களிலும் சொற்பொழிவுகளிலும் கவிதைகளிலும் காணப்படும் வேறுபாட்டை விளக்கவல்லன. ஆறுமுக நாவலருக்குச் சமயப்பணிக்குத் தமிழ் ஒரு கருவி. பாதிரிமாலைப் பின்பற்றி மாணவர் தகுதிக்கு ஏற்ப அவர் நூல்களை எழுதினார். பர்ப்பாடம், சைவ வினாவிடை, பெரியபுராண வசனம், சுந்த புராண வசனம், இலக்கணச் சுருக்கம் முதலியன சாதாரண மாணவருக்கென வெளியிடப்பட்டவை. நன்னூல் விருத்தியுரை, திருமுருகாற்றுப்படையுரை, திருக்குறளுரை, திருக்கோவையாருரை, தருக்க சங்கிரகம் போன்றவை உயர் கல்வி மாணவருக்கெனப் பதிக்கப்பட்டவை. திருக்கோவையார்ப் பதிப்பிலே தாம் அச்சிற் பதிக்கவிருக்கும் நூல்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவையாவன :- இறையனார் அகப்பொருளுரை, தொல்காப்பியம் சேனாவரையருரை, அகப்பொருள் விளக்கவுரை, வீரசோழியவுரை, சீவகசிந்தாமனியுரை, சிலப்பதிகாரவுரை, மணிமேகலை, வளையாபதி, கலித்தொகையுரை, புறநானூறு முதலியன. இதனை நோக்கும் போது, பல்கலைக் கழகப் படிப்பிற்குரிய நூல்களையும் அவர் பதிப்பிக்கவிருந்தார் என்பதும், அவர் பின்னுஞ் சில ஆண்டுகள் உயிருடன் இருந்திருந்தால் சாமிநாதையர் பதிப்பித்த நூல்களை அவருக்கு முன்பே வெளியிட்டு இருந்திருப்பார் என்பதும் தெளிவாகின்றன.

ஆறுமுகநாவலர் பிரசுரித்த கட்டுரைகளையும், துண்டுப் பிரசுரங்களையும் நோக்கும் போதும் அவை பிறமதப் பிரசாரத்தை மறுப்பதற்குச் சைவ சமய உண்மைகளை விளக்கு

வதற்கும் போலிச் சைவர்களைக் கண்டிப்பதற்குமே என அறியலாம். இந் நோக்கத்துக்கு அமையவே இவர் கையாண்ட உரைநடையும் பெரும்பாலும் யாவருக்கும் விளங்கக் கூடியதாகவும் தர்க்க ரீதியாகவும் அமைந்தது. மேலும் ஆறுமுகநாவலர் காலத்திற் பிறமொழிச் சொற்கள் பேச்சு வழக்கில் இருந்தமையினால் வேற்றுமொழிச் சொற்கள் பல அவராற் கையாளப்பட்டன. பெரியபுராண முன்னுரையில் ஆறுமுகநர்வலரே தமது உரைநடைபற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார் :

“நிறைந்த கல்வி அறிவுடைய வித்துவான்களும் குறைந்த கல்வியறிவுடைய பிறரும் ஆகிய யாவரும் எக்காலத்தும் எளிதில் வாசித்து உணரும் பொருட்டும் கல்வி அறிவில்லாத ஆடவர்களும் பெண்களும் பிறரைக் கொண்டு வாசிப்பித்து உணரும் பொருட்டும் பெரும் பான்மையும் இயற் சொற்களும் சிறுபான்மையும் அவசியமாகிய வட சொற்களும் பிரயோகிக்கப்படும் கத்தியருபமாகச் செய்து, வாசிப்பவர்களுக்கு எளிதிலே பொருள் விளங்கும்படி பெரும்பான்மையும் சந்தி விகாரங்கள் இன்றி அச்சிற் பதிப்பித்தேன்”

இம் முகவுரையிலிருந்தே நாவலரது உரைநடைத் தெளிவு, எளிமை, பிறமொழிக்கலப்பு என்பன பற்றி உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

விபுலானந்த நாவலரின் நூல்களில் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களாக ஐந்து காணப்படுகின்றன. அவை விவேகானந்த சுவாமிகளின் ஆக்கங்களின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புக்கள். அவரது இன்னொரு நூலாகிய மதங்களுளாமணி நாடகத் தமிழ் நூல். அது ஆங்கில, வடமொழி நாடகங்களின் மொழிபெயர்ப்பாகத் தமிழ் நாடக இலக்கண நூலாக விளங்குவது. யாழ்நூல் அடிகளாரின் பல்லாண்டு ஆராய்ச்சியின் பயனாக வெளிவந்துள்ள தலைசிறந்த இசைவரலாற்று ஆராய்ச்சிநூல். அடுத்து விபுலானந்த நாவலரின் கட்டுரைகள் பல துறைப்பட்டவை. இவற்றை இசையாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள். சமயத் தொடர்பான கட்டுரைகள், மொழியியல் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகள், கல்விக் கொள்கைகள் பற்றிய

கட்டுரைகள், அறிவியற்கட்டுரைகள், மறுமலர்ச்சிக் கருத்துடைய கட்டுரைகள், தலயாத்திரைக் கட்டுரைகள் என வகுக்கலாம். பெரும்பாலானவை இந்தியாவிலுள்ள இலக்கியத்தரம் வாய்ந்த சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன என்பதும், பல ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்துள்ளன என்பதும் நோக்கற்பாலன. உதாரணமாகச் சுதேசமித்திரன், செந்தமிழ், செந்தமிழ்ச் செல்வி, தமிழ்ப்பொழில், சரஸ்வதி, விவேகபோதினி, கலைமகள் போன்ற சஞ்சிகைகளைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றில் அடிகளாரது உரைநடை இலக்கியச்சுவை பயப்பதாய், சில வேளைகளிற் செய்யுள் நடைபோல் அமைந்ததாய், பொருட் செறிவு, ஆற்றொழுக்கான போக்கு, தெரிந்தெடுத்தமைந்த சொற்கள் ஊடான விடய விளக்கம் என்பவற்றைக் கொண்டதாய்க் காணப்படுகின்றது.

இருவரது சொற்பொழிவுகளிலும் ஒரு வேறுபாட்டைக் காணலாம். ஆறுமுக நாவலர் பெரும்பாலும் கோயில்களிலும் ஆதினங்களிலும் சமயசம்பந்தமாகவும் சமூக நலன் சம்பந்தமாகவும் பிரசங்கங்கள் செய்தார். இதற்கமையவே பிரசங்க நடையும் காணப்படுகின்றது. விபுலானந்த அடிகள் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், சைவசித்தாந்த சமாசம் போன்ற சங்கங்களிலும் பல்கலைக் கழகங்களிலும் இயல், இசை, நாடகம் பற்றியும் இலக்கியப் பொருள்கள் பற்றியும் சொற்பொழிவாற்றியிருக்கின்றார். இச் சொற்பொழிவுகள் இனிய செந்தமிழிற் பேராசிரியர்கள், மகா வித்துவான்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள் போன்றோர் கூடிய சபைகளில் இடம் பெற்றவை.

கவிதைத் துறையை நோக்கும் போது ஆறுமுக நாவலர் சமய சம்பந்தமான சில பாடல்கள் பாடிய போதும், கவிதையில் அதிகம் ஈடுபடவில்லையெனத் தெரிகின்றது. அவர் மேற்கொண்ட பணிக்குக் கவிதை தேவையானதாகவும் இருக்கவில்லை. விபுலானந்த நாவலர் முப்பத்திரண்டுக்கு மேற்பட்ட கவிதைகள் பாடியிருக்கின்றார். அவற்றுட் சில, சமயம் இலக்கியம் பற்றிய கவிதைகள், சில மொழி பெயர்ப்புக் கவிதைகள். பிறமொழிக் கவிதைகளை எடை

குறையாமற் சுவை இனிது சொட்ட அடிகளார் மொழி பெயர்த்தும் கவிதை செய்துள்ளார். அவர் தாமத யாத்த கவிதைகளிற் கவித்துவப்பொலிவும், கனிவும் செறிந்து காணப்படுகின்றன. அடிகளார் யாப்பினை நன்கு அறிந்தவர் என்பதும் எந்தக் கருத்தை எந்த யாப்பில் அமைக்க வேண்டுமென்பதை இயல்பாக அறிந்தவர் என்பதும் அவர் கவிதைகளினற் புலனாகும். சுருங்கக் கூறின், விபுலானந்த நாவலர் தமது ஆக்கங்களில் ஒப்பியல் நோக்கிற் பழைமையையும் புதுமையையும் மேற்றிசைச் செல்வத்தையும் கீழைத்தேயப் பண்பாட்டையும் ஆழமாக ஆராய்ந்து, அவற்றிலே உயிர்த்துடிப்புடன் உள்ளவற்றை எடுத்துக் காட்டினார் எனலாம்.

நாவலர் இருவரையும் இன்னும் பல துறைகளில் ஒப்புநோக்க முடியுமெனினும், ஆறுமுக நாவலர் விபுலானந்த நாவலருக்கு எவ்வகையில் முன்மாதிரியாக இருந்தார் என்பதனையும் இருவரும் எவ்வகையில் வேறுபட்டனர் என்பதையும் ஒரு குறிப்புக் கூறி இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்யலாம்.

ஆறுமுக நாவலர் 'நல்லூர்க் கோயில்' என்ற தலைப்பில் எழுதிய வீறு பொருந்திய கட்டுரையில் ஓரிடத்திற் பின் வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார் :

“இக்கோயில் யாருடையது? இக்கோயில் அதிகாரியுடையதா? சனங்களுடையதா? மேற்காட்டிய வகையினாலே சனங்களுடையது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியுமே. வேறு சீவனோபாயம் ஒன்றுமின்றி இக்கோயிலதிகாரியாகிச் சனங்கள் கைப்பொருள் கொண்டு சீவிக்கின்றவர் கடவுளுக்கு மாத்திரமோ, அச் சனங்களுக்கும் வேலைக்காரனன்றோ?”

இலங்கை நேசன் இரண்டாம் புத்தகம் இலக்கம் ஆறில் 'வெகுசனத் துரோகம்' என்னும் தலைப்பில் அவர் பின் வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார் :

“உதயதாரகை என்னும் பத்திரிகை இவ்வளவு காலமும் நிலைபெற்றது எதனாலே? சனங்களுடைய பணத்தினாலே..... வெகுசனத்துரோகியாகிய உதய தாரகையை இப்பொழுது சனம் வாங்குகிறார்களா?”

இவ்விரு பகுதிகளையும், விபுலானந்த நாவலர் இராம கிருஷ்ண விஜயத்திலே, ‘தமிழ் மொழியின் தற்கால நிலைமையும் தமிழரின் கடமையும்’ என்னும் தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரையின் ஒரு பகுதியோடு ஒப்பிடலாம். அப் பகுதியாவது :

“சென்னைச் சர்வகலாசாலை சுதேச பாஷைகளைப் புறக்கணித்து வருகின்றதென்பது மறுக்கொண உண்மையே. சர்வகலாசாலை ஏற்பட்டிருப்பது எதற்கோ? ஏழைச் சனங்களிடமிருந்து பெறுகின்ற வரிப்பணத்திலிருந்து கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைச் சர்வகலாசாலைக்குக் கொடுத்து வருவது என்ன காரணத்துக்காகவோ? சர்வகலாசாலையார் அளிக்கின்ற பட்டங்கள் தம் மொழி மறந்து பிறமொழியிற் பிதற்றுகின்ற பேதை மக்களைக் குறியீடு செய்வதற்குரிய அடிமை முத்திரையாமோ? அன்றேல் அவை அறிவு நிறை மாந்தருக்குக் கல்விக் கழகத்தினர் கொடுத்துதவும் அறிவு முத்திரையாமோ? என்றின்னோரென்ன துறைகளை ஆராய்ந்து நோக்குவது தேசாபிமானமுடைய பெரியார் மேற் பொறுத்த கடனாகும்.”

இருவரும் பொதுசனத்தின் சார்பிலே பேசுகிறார்கள். ஆனால் ஆறுமுகநாவலர் சாடியது நல்லுர்க் கோயிலையும் உதய தாரகை என்னும் பத்திரிகையையுமே. விபுலானந்த நாவலர் போர் தொடுத்தது சென்னைச் சர்வகலாசாலையுடன். நர்வலர் இருவரும் இப்பகுதிகளிற் கையாண்ட மொழிநடையிலும் வேறுபாடுண்டு.

ஈழமும் தமிழ் இலக்கணமும்

தமிழ் மொழியின் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாத பல துறைகளில் ஈழநாட்டுப் பெரியாரே தமிழ் நாட்டவருக்கு வழி காட்டியிருக்கின்றனர். தமிழ்நாடு தமிழின் உயர்வினை மறந்த காலங்களில் அதனை நினைவூட்ட ஈழத்திலிருந்தே அறிஞர் தோன்றினர். இவர்களுட் பலர் புதிய இலக்கண நூல்கள் எழுதியும் பழைய இலக்கண நூல்களைப் பதிப்பித்தும் சிறந்த தொண்டாற்றினர்.

ஒரு மொழிக்குச் சிறப்புக் கொடுப்பது இலக்கணம். வயலுக்கு வரம்பு எவ்வாறு இன்றியமையாததோ, குளத்திற்கு அணைக்கட்டு எவ்வாறு அவசியம் தேவைப்படுகின்றதோ அவ்வாறே மொழிக்கும் இலக்கணம் இன்றியமையாததாகின்றது. இலக்கணம் இல்லாதவிடத்து மொழி சிதைந்து அழகு குன்றிச் சீர்கெட்ட நிலையை எய்தும். ஆகவேதான் இலக்கணம் ஒரு மொழிக்கு முதுகெலும்பு போலக் கருதப்படுகின்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த ஈழத்துப் பேரறிஞர் பலர் இதனை நன்குணர்ந்திருந்தனர். தமிழ் மொழி சீர்குலையாமல் இருப்பதற்குத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் சிலவற்றை அச்சவாகனம் ஏற்றி, அவற்றை மக்க

ளுக்குப் பயன்படும் வண்ணம் செய்வதற்குப் பலர் முன் வந்தனர். அவர்களிலே தலைசிறந்தவர் கி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை.

இலக்கண நூல்களைப் பொதுமக்கள் கற்கமாட்டார்கள். அந்நூல்கள் விலை போவதும் மிகக் குறைவு. எனினும் தமிழ் மொழி மேலுள்ள பற்றினாற் குடந்தையில் வழக் கறிஞராக இருந்தபோது அச்சிடப்பெறாத அருமையான பழந்தமிழ் நூல்கள் பலவற்றை இவர் பனையோலைச் சுவடிகளைக் கொண்டு பரிசோதித்தார். ஏட்டுச் சுவடிகள் நீர் வாய்ப்பட்டும் தீ வாய்ப்பட்டும் சிதல் வாய்ப்பட்டும் மறைந்து கிடந்தன. இந்நிலையைக் கண்ணுற்று உள்ளம் துடிதுடித்து அவர் கூறுகிறார் :

“ஏடு எடுக்கும் போது ஓரம் சொரிகிறது; கட்டு அவிழ்க்கும் போது இதழ் முரிகிறது. ஒற்றை புரட்டும் போது துண்டு துண்டாய்ப் பறக்கிறது. இனி எழுத்துக்களோ என்றால் வாலும் தலையுமின்றி நாலு புறமும் பாணக் கலப்பை மறுத்து மறுத்து உழுது கிடக்கின்றது.

பழைய சுவடிகள் யாவும் கிலமாய் ஒவ்வொன்றாய் அழிந்து போகின்றன. புது ஏடுகள் சேர்த்து அவற்றை எழுதி வைப்பாரும் இலர். துரைத்தனத்தாருக்கு அதன் மேல் இலட்சியமில்லை. சரஸ்வதியைத் தம்பால் வகிக்கப் பெற்ற வித்துவான்களை அவள் மாமி எட்டியும் பார்க்கின்றாளில்லை. திருவுடையீர்! நுங்கருணை இந்நாள் தவறினால் பின்பு தவம் புரிந்தாலும் ஒரு தரம் அழிந்த தமிழ் நூற்களை மீட்டல் அரிது. யானை வாய்ப்பட்ட விளாம்பழத்தைப் பின் இலண்டத்துள் எடுத்துமென்? ஓடன்றோ கிட்டுவது! காலத்தின் வாய்ப்பட்ட ஏடுகளைப் பின் தேடி எடுப்பினும் கம்பையும் நாராசமுந்தான் மீளும்.

எத்தனையோ திவ்ய மதுர கிரந்தங்கள் காலாந்தரத்தில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் அழிகின்றன. சீமான்களே! இவ்வாறு இறந்தொழியும் நூல்களில் உங்களுக்குச் சற்றாவது கிருபை பிறக்கவிலையோ? ஆச்சரியம்!

ஆச்சரியம்! அயலான் அழியக் காண்கிலும் மனந்தளம்புகின்றதே! தமிழ் மாது நும் தாயல்லவா? இவள் அழிப நமக்கென்ன வென்று வாளா இருக்கின்றீர்களா? தேசாபிமானம், மதாபிமானம், பாஷாபிமானம் என்று இவை இல்லாதோர் பெருமையும் பெருமையாமோ? இதனைத் தயை கூர்ந்து சிந்திப்பீர்களாக”.

இவ்வாறு உள்ளங்கொதித்து ஆவேசத்துடன் கூறுகின்றார் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை. இது வரை எவரும் எட்டியும் பாராத துறையிற் பணியாற்ற முன்வந்தார்; தன்னந்தனியனாய்ப் பழைய தமிழ் இலக்கணப் புதையலைத் தமிழ் மக்களுக்கு அகழ்ந்தெடுக்கும் அரும் பணியில் ஈடுபட்டார். இச் சேவையில் ஏற்பட்ட இடைஞ்சலுக்கோ குறைவில்லை. இலக்கண ஏட்டுப் பிரதிகளைப் பெறுவது மிகவும் கடினமாயிருந்தமையாற் பலர் வீடுகள் தேர்றும் சென்று பிரதிகள் தேட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ஏடுகளை வைத்திருப்போரிடம் அவற்றைப் பெறுவது இன்னும் கடினமாயிருந்தது. ஏட்டுப் பிரதிகளை ஒப்பு நோக்கி, ஆராய்ந்து பிழைகளை அகற்றிப் பிரதி செய்வது பொறுப்பாக இருந்தது. மேலும் அக்காலத்தில் நூல்களைப் பதிப்பிப்பதற்கு அதிக பணம் தேவைப்பட்டது. இத்துறையிற் பணம் செலவிட முன்வருவோர் தொகை குறைவாக இருந்தது. நூல்களைப் பரிசோதித்துப் பதிப்பவரே முதற்பணம் பொறுக்கவேண்டி இருந்தது. இன்று போல் அக்காலத்தில் நூல்களைப் பெற்று வெளியிடும் பதிப்பகங்கள் கிடையா. அத்துடன் இவ்வளவு இடையூறுகளையும் தாண்டி நூலைப் பதிப்பித்தாலும் அதனைப் பாராட்டுவோர் இல்லை; இகழ்ந்து கூறப் பலர் முன்வரிசையில் நின்றனர். இத்தகைய தடைகள் எதிர்ப்பட்டபோதும் தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் உள்ளம் தளரவில்லை. முழு நம்பிக்கையுடன் தான் செய்யத் தொடங்கிய பணியைத் தொடர்ந்து நடத்தினார். இவரின் விடாமுயற்சியாலேயே தமிழ்த் தாயை இன்று அலங்கரித்து விளங்கும் இலக்கண நூல்கள் பல புத்துயிர் பெற்றன.

தமிழ் மொழியில் இன்று கிடைத்துள்ள மிகப் பழைய இலக்கண நூல் தொல்காப்பியம் ஆகும். தமிழின் தொன்மையையும் செம்மையையும் எடுத்துக்காட்டும் ஒப்பற்ற இந்நூல் முழுவதையும் முதன்முதலாகப் பதிப்பித்த தனிச் சிறப்பு இவருக்கே உரியது. நச்சினர்க்கினியர் உரை எழுதிய எழுத்ததிகாரமும் ஐந்தியல்களுக்கு நச்சினர்க்கினியர் உரையும் ஏனையவை பேராசிரியர் உரையுமாயுள்ள பொருளதிகாரமும் ஆறுமுகநாவலர் பரிசோதித்த சேனாவரையர் உரையைக் கொண்ட சொல்லதிகாரமும் இவரார் பதிப்பிக்கப்பட்டன. நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமேயென்று வாதாடிய நக்கீரர் இயற்றியதாகக் கொள்ளப்படுவதும் பழந்தமிழ் உரை நடைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக இலங்குவதுமாகிய இறையனார் அகப்பொருள் உரையும் இவர் பதிப்பித்ததே. மேலும் இவர் வெளியிட்ட வீரசோழியம் தமிழ் மொழியின் வரலாற்றிலே தனியிடம் பெற்றுள்ளது. பதினேராம் நூற்றாண்டிற் புத்தமிழ்திரர் எழுதிய இவ்விலக்கணம், இடைக்கால இலக்கியத்திற்கு இலக்கணமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. குட்டித் தொல்காப்பியம் என்று போற்றப்படும் சிறப்பு வாய்ந்த இலக்கண விளக்கத்தையும் இவரே பதிப்பித்தார். வைத்திய நாத தேசிகர் இயற்றிய இந்நூல் இலக்கண அறிவுபடைத்தோர் போற்றுகுரிய ஏற்றம் வாய்ந்தது. இவ்வாறு பல இலக்கண நூல்களை முதன் முதல் பதிப்பித்துத் தமிழின் இலக்கணப் பயிற்சியைக் சூன்ற விடாது இப்பெரியார் ஆற்றியதொண்டு போற்றற்குரியதே.

இலக்கண நூற் பதிப்பாசிரியருள் அடுத்துக் குறிப்பிடற் குரியவர் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர். தொல்காப்பியம் சேனாவரையர் உரை, இலக்கணக் கொத்து, தொல்காப்பியச்சுத்திரவிருத்தி, பிரயோக விவேகம், நன்னூல் விருத்தியுரை முதலியன இவர் பதிப்பித்த இலக்கண நூல்கள். இவர் பெயரால் இன்றுவழங்கும் நன்னூற் காண்டிகையுரை கற்றோராற் போற்றப்பட்டுப் பெரிதும் வழக்கில் இருந்து வருகின்றது. நாவலர் பதிப்பு என்றால் நல்ல பதிப்பு என்ற பெருமை இவர் பதிப்பித்த இலக்கண நூல்களுக்குமுண்டு.

திரிகோணமலையைச் சேர்ந்த தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையும் தொல்காப்பியத்தையும் சங்க இலக்கியங்களையும் ஏட்டுப் பிரதிகள் பலவற்றோடு ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்து உண்மைப் பாடங்களையும் நுண் பொருள்களையும் கண்டு தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தையும் சொல்லதிகாரத்தையும் வெளியிட்டார். சூத்திரங்களிற் சிலவற்றைத் திருத்தியும் படிப்போருக்கு எளிதில் விளங்கும் வண்ணம் உரையிலுள்ள உதாரணங்களுக்கு இடங் காட்டியும் இவர் பதிப்பித்த எழுத்ததிகாரம் நச்சினூர்க்கினியர் உரையும் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையர் உரையும், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. சுன்னாகத்துக் குமாரசாமிப் புலவரோடு சேர்ந்து நம்பியகப் பொருளுக்கு உரை எழுதியும் வெளியிட்டார்.

புலோலியைச் சேர்ந்த வ. குமாரசாமிப் புலவர் சிறு பிள்ளைகளோடும் கல்வியறிவற்ற மக்களோடும் பேசும்போது இலக்கண வழுவின்றிப் பேசும் வழக்கமுடையவர். அதனால், இவர் இலக்கணக் கொட்டர் எனப் பலராலும் அழைக்கப் பட்டவர். இவரும் நன்னூற்காண்டிகை யுரையைத் திருத்தி அச்சிட்டார்.

ஐந்திலக்கணங்களில் ஒன்றாகிய யாப்பை எடுத்துக் கூறும் நூல் யாப்பருங்கலக்காரிகை. இதனை இயற்றியவர் பதினேராம் நூற்றாண்டுக்குரிய அமிர்தசாகரர். யாப்புப் பயிலுவோருக்குப் பெரிதும் பயன்படும் இந்நூலை உடுப் பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர் பதிப்பித்தார்.

தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் சிறந்த உரைவிளக்கம் எழுதியவர் மகாவித்துவான் சி. கணேசையர் அவர்கள். இளம்பூரணர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடர், சிவஞான முனிவர், இலக்கண விளக்க நூலுடையார் போன்றோரின் முடிபுகளையும் ஆராய்ந்து தாம் வந்த முடிபையும் தமது பதிப்பில் வெளியிட்டுள்ளார். இவரின் உரைவிளக்கக் குறிப்புக்களைக் கொண்ட தொல்காப்பியப் பதிப்பை, முன் வரும் பதிப்பிக்காத முறையில் மிக அழகாக வெளியிட்டுத் தவியவர் ஈழகேசரி அதிபர் நா. பொன்னையா அவர்களே.

தொல்காப்பியம் முழுவதையும் முதன் முதலிற் பதிப்பித்த பெருமை சி. வை தாமோதரம் பிள்ளைக்கே உரியதென முன்பு கூறப்பட்டது. அவருக்கு முன்பே 1847ஆம் ஆண்டில் மழவை மகாலிங்கையர் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்தை நச்சினூர்க்கினியர் உரையோடு பதிப்பித்திருந்தார். அதன் பின்பே 1868இல் தாமோதரம்பிள்ளை தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தைச் சேனாவரையர் உரையோடு பதிப்பித்தார். அதன்மேல் எழுத்ததிகாரம் நச்சினூர்க்கினியம் மகாலிங்கையர் பதிப்புக் கிடையாமையாற் பலர் வேண்டு கோளுக்கு இணங்கத் தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் அதனைத் திருப்பிப் பதிப்பித்தார். 1885இற் பொருளதிகாரமும் தாமோதரம்பிள்ளையாற் பதிப்பிக்கப்பட்டது. எனவே தொல்காப்பியம் முழுவதையும் அச்சவாகனம் ஏற்றிய பெருமை தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களையே சாரும். அவரைப் பின்பற்றி உரை விளக்கக் குறிப்புடன் தொல்காப்பிய மூன்றதிகாரத்தையும் சிறந்த முறையில் வெளியிட்டவர் கணேசையரே.

கணேசையர் தமது இருபத்தைந்தாவது வயதிலேயே அரிய இலக்கண ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதத் தொடங்கினார். இவை செந்தமிழ்ச் சஞ்சிகையில் வெளிவந்தன. அக்காலத்தில் இவருக்கும் அரசன் சண்முகனாருக்கும் கருத்து வேற்றுமை ஏற்பட்டது. தொல்காப்பியப் பாயிரம், முதற் சூத்திரம் ஆகியவற்றுக்கு அரசன் சண்முகனார் சண்முக விருத்தி என்னும் பெயரில் எழுதிய விருத்தி உரையில், ஆகுபெயர் வேறு அன்மொழித்தொகை வேறு என்று நிறுவிய கொள்கையை எதிர்த்து, அவை ஒன்றே எனத் தாம் செந்தமிழில் எழுதிய கட்டுரையிற் கணேசையர் நிறுவினார். வேறு பல இலக்கண ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளையும் இவர் செந்தமிழில் எழுதினார். தாம் பின்பு வெளியிட்ட தொல்காப்பியப் பதிப்புக்களில் இவற்றை அநுபந்தமாகச் சேர்த்தார். அளபெடை, போலி எழுத்து என்பன எழுத்ததிகாரப் பதிப்பிலும் தொல்காப்பியச் சூத்திரப் பொருளாராய்ச்சி, பிறிது பிறிதேற்றல். ஆறனுருபு பிறிதேற்றல், இருபெயரொட்டாகுபெயரும் அன்மொழித்

தொகையும், தொகைநிலை என்பன சொல்லதிகாரப் பதிப் பிலும் சிறு பொழுதாராய்ச்சி என்பது பொருளதிகாரப் பதிப்பிலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

ஈழத்துப் பெரியார்கள் இலக்கண நூல்களைப் பரி சோதித்துப் பதிப்பதோடு நில்லாது இலக்கண நூல்களும் எழுதினர். பழங்காலத்து இலக்கண நூல்கள் வடமொழிப் பண்பைப் பின்பற்றிச் சூத்திரங்களால் இயற்றப்பட்டவை. எனவே யாவரும் எளிதில் கற்றறிவதற்கேற்ற எளிய உரை நடையில் இலக்கணநூல்கள் இயற்றத்தொடங்கினர் பலர். இவர்களிலே தலை சிறந்து விளங்கியவர் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர். இவர் எழுதிய இலக்கணச் சுருக்கம் எனும் நூல் மாணவரிடையே பெரிதும் பயின்று வருகின்றது இலக்கண வினாவிடையும் இவராற் பதிக்கப் பட்ட நூலாகும்.

யாழ்ப்பாணத்திற் சங்குவேலியில் வாழ்ந்த சிதம்பரப் பிள்ளை (உவில்லியம் நெவினஸ்) என்பவர் இலக்கண விதிகள் சிலவற்றைத் திரட்டித் தமிழ் வியாகரணம் என்னும் நூலை வெளியிட்டனர். இந்நூலின் மூன்றாம் பருவமாகிய வசன இலக்கணம் வாக்கியம் எழுதுவோருக்குப் பெரிதும் பயன்படும். இதில் முடிப்பு என்னும் பகுதியிற் சில சொற்களைப் பிரித்துக் கூறிய தாதுக்களை நேசுக்கும்போது இவருக்குப் பிற்பட்ட காலத்தவர் சில பதங்களைப் பிரித்துத் தாதுகாட்டி, நூல்கள் எழுதுவதற்கு வழிகாட்டியவர் இவரே எனத் தெரிகிறது.

சுன்னுகத்துக் குமாரசாமிப் புலவர் 'நடவாமடி சீ' முதலாக நன்னூலார் வகுத்துக் கூறிய இருபத்து மூன்றி னுள்ளும் அடங்கிய வினைப் பகுபதங்களுக்கும் அவற்றின் அடியாகப் பிறந்த பெயர்ப் பகுபதங்களுக்கும் பகுதி விசுதி முதலிய உறுப்புக்களைப் பகுத்துக் காட்டி, நூல் ஒன்று இயற்றி அதனை வினைப் பகுபத விளக்கம் எனும் பெயரில் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். இந்நூலின் பொருள் அமைப்புச் சிறந்ததாகப் பாராட்டப்படுகின்றது.

ஆறுமுக நாவலரின் தமையனின் மகனான த. கைலாச பிள்ளை அவர்கள் வசன நடை எழுதுவோருக்கு உதவியாக வசன இலக்கண நூல் ஒன்றினை எழுதி வெளியிட்டார். அதன் பின் விரிவாக ஒரு வசன இலக்கண நூல் எழுதியதாகவும் கூறுவர். இது வெளிவரவில்லை. பவணந்தி முனிவரது சூத்திரங்களைத் தழுவி இலகுவான உரை நடையில் விரிவான இலக்கண நூல் எழுதினார், கௌரவ திரு. பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்கள். இது செந்தமிழ் இலக்கணம் என வழங்கும்.

பன்மொழி அறிஞரும் தமிழ் மொழியே உலகம் தோன்றியபோது உண்டான மொழி என்று வாதாடியவருமாகிய நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தமது பரந்த அறிவின் துணைக்கொண்டு “தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு” என்ற நூலை எழுதினார். சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சி என்ற நூலைத் தன்னந்தனியனாக எழுதி வந்தார். சொற்கலை ஆக்கத்திற்கு இவர் ஆற்றிய தொண்டுகளை வியந்த பெரியோர் ‘சொற்கலைப் புலவர்’ என்ற பட்டம் அளித்து இவரைப் பெருமைப்படுத்தினர்.

மேலே கூறியவற்றை நோக்குமிடத்து இலக்கணத் துறையிலே ஈழத்துப் பெரியார் ஆற்றிய தொண்டு நன்கு புலப்படும். பத்தொன்பதாம் இருபதாம் நூற்றாண்டுகளிலே தமிழ் மொழி வரம்பிகந்து அழிந்தொழியாமற் காத்தவர் ஈழத்தவரே. இலக்கண மரபைப் பாதுகாத்து வந்தவர் ஈழத்தவரே எனினும் மிகையாகாது. ஈழத்திலே பல உரையாசிரியர்கள் இவ்விரு நூற்றாண்டிலும் திகழ்ந்தமை இலக்கண மரபில் இங்குள்ள அறிஞர்களுக்கு இருந்த அறிவைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. இலக்கியத்திற்கு, சிறப்பாக, பழைய இலக்கியத்திற்குச், சிறந்த உரை எழுதுவோர் ஆழ்ந்த இலக்கண அறிவு படைத்தவராக இருத்தல் வேண்டும். சிவஞான சித்தியார், கந்தபுராணம்,

பெரிய புராணம், தணிகைப் புராணம், பாரதம், இரா
மாயணம், இரகுவமிசம், திருவாதவூரடிகள் புராணம்,
கந்தரலங்காரம், திருச்செந்தூர்ப் புராணம், புலியூரந்தாதி,
வேதாரணிய புராணம், கூர்ம புராணம், நைடதம் போன்ற
பல நூல்களுக்குச் சிறந்த உரைகளை ஈழத்தவர் எழுதியதை
எண்ணும் போது, அவ்வுரைகளை எழுதிய ஆசிரியர்கள்
தமிழ் இலக்கண மரபினைக் கரை கண்டிருக்க வேண்டும்
எனப் புலப்படுகிறது. இவர்கள் இலக்கண இலக்கிய நூல்
களுக்குக் கூறும் உரையையும் உரை விளக்கமாகக் கூறும்
இலக்கணக் குறிப்புக்களையும் கேட்டுத் தம் அறிவை விருத்தி
செய்வதற்குத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து தமிழறிஞர்கள்
பலர் ஈழத்துக்கு வந்தனர். அத்தகைய மதிப்பும் பெருமையும்
ஈழத்துப் பெரியார்கள் பெற்றிருந்தார்கள் அக்காலத்தில்.

ஈழத்தின் கிராமிய நாடகங்கள்

எமது நாட்டின் நாகரிகத்தையும் பண்பையும் உயிரையும் ஒம்பி வளர்த்த பெருமை கிராமங்களுக்கு உரியது. இயற்கைக்கு மிக அண்மையில் இருப்பதன் காரணமாக வாழ்வு என்னும் உயிருற்றுடன் கிராமங்கள் நெருங்கிப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய கிராமங்களில் வாழும் மக்கள் வளர்த்த அழகுக் கலையே கிராமிய நாடகம். இது பல்லாயிரக் கணக்கான பொதுமக்களின் விலை மதிக்க முடியாத சொத்து; அவர்களின் உணர்ச்சிகளையும் செயல்களையும் வெளியிடும் சாதனம். அவர்களின் உள்ளத்துக்கு அழகையும் இன்பத்தையும் அளிக்கும் ஆற்றல் இதற்குண்டு. கிராமிய நாடகத்திற்குத் தேசிய முக்கியத்துவம் உண்டு. அது நாட்டின் கலாசார பாரம்பரியத்தின் முக்கிய அம்சம். நாட்டு மக்களின் உள்ளக்கருத்து, குணச் சிறப்பு, கலை, பண்பாடு, வாழ்க்கை முறை முதலியவற்றை எடுத்து விளக்குவது அக்கலை.

ஆனால், இக்காலத் தமிழ்ச் சமூகம் தனது பழைய கலைச் செல்வங்களை மறந்துவிட்டது. தன் பெருமை தான் அறியாச் சமூகமாக இருந்து வருகின்றது. மறக்கப்பட்டு மறைந்து கொண்டிருக்கும் கலைகளில் ஒன்று மக்கள்

வளர்த்த கிராமிய நாடகக் கலை. மேலைத்தேயப் பண்பாடு, கல்வி ஆகியவற்றின் தாக்குதலாற் பல பழைய கிராமிய நாடகங்கள் இன்று கைவிடப்படுகின்றன ; சில இறந்து விட்டன. இவை பழங்காலத்து மோடியானவை, பண்பாடற்றவை, இக்கால வளர்ச்சியோடு முரண்பட்டவை எனக் கொண்டு, இவற்றின் கலை மதிப்பையோ நாடக உலகில் இவற்றிற்குரிய முக்கியத்துவத்தையோ அறியாது இவற்றைப் புறக்கணிக்கின்றனர் மக்கள்.

பல நூற்றாண்டுகளாக ஈழத்திலே யாழ்ப்பாணம், மன்னார், சிலாபம், மட்டக்களப்பு ஆகிய பகுதிகளிலே கிராமிய நாடகங்கள் ஆடப்பெற்று வந்தன. யாழ்ப்பாணத்திலும் சிலாபத்திலும் இவற்றை ஆடுவோர் தொகை இன்று மிகக் குறைவென்றே கூறவேண்டும். ஆனால், மட்டக்களப்பிலும் மன்னாரிலும் பொருளாதாரம் இன்றும் விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது ; மக்களின் சமூக வாழ்க்கை சமயத்தோடு பின்னிக் கிடக்கின்றது. எனவே, மன்னார்ப் பகுதியிற் கிறிஸ்தவ மத அடிப்படையிற் பாடப்பட்ட வடபாங்கு, தென்பாங்கு நாடகங்களும் சபாக்களும் வாசாப்புக்களும் ஆடப்பட்டு வருகின்றன. மட்டக்களப்பிலே தென்மோடி, வடமோடிக் கூத்துக்களும் விலாசங்களும் ஆடப்படுகின்றன. ஈழத்திலே மட்டக்களப்பிலும் மன்னாரிலும் ஆடப்படும் கிராமிய நாடகங்களைப் பற்றி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

நாடக மேடை

கிராமிய நாடகங்களை நாட்டுக்கூத்து என்றே வழங்குவர். இவை பெரும்பாலும் கோயில்களின் முன் நடிக்கப்படுகின்றன. கிராமிய நாடகம் ஆடுவதற்கென அமைக்கப்படும் மேடை கூத்துக் களரி என அழைக்கப்படும். இது நாற்பது அடி விட்டமுள்ள வட்டமாக இருக்கும். மூன்று அடி உயரத்திற்கு வட்டம் நிரம்ப மண்ணை உயர்த்தி மண்சிதறாமல் வீளைத்து ஓலைகளினாற் கட்டி மேடையாக்குவர். பின்பு அதன்மீது புல்லு (புல்லாங்கத்தை) வெட்டிப்போட்டு ஆடுவதற்கேற்ப இறுக்கமான களரியாக அமைப்பர்.

வட்டத்தைச் சுற்றிப் பதினான்கு கம்புகள் (கால்கள்) நாட்டப்பட்டு உச்சியில் அவை வளைத்துக் கட்டப்படும். அதன் மேல் குடை விரித்ததுபோலச் சீலைகளைக் கொய்து தொங்கவிடுவர். மேடைக்கு அடைப்புக் கிடையாது. எல்லாப் பக்கமும் திறந்தே இருக்கும். களரியை வளைத் திருந்து மக்கள் கூத்தாட்டம் பார்ப்பர். இரவிரவாக நாடகம் நடிக்கப் படுவதாற் சிலர் பாய், தலையணையுடன் வந்து சேருவர். இடையிடையே சிறு பாத்திரங்கள் நடிக்கும் போது சிலர் வெளியே சென்று உணவருந்துவதும் படுத்துத் தூங்குவதும் உண்டு.

ஒவ்வொரு காலுக்கும் இடையில் ஒவ்வொரு வாழைக் குற்றி நாட்டித் தேங்காய்ப் பாதியை அதன் மேல் வைத்துத் தேங்காய் எண்ணெயில் நனைத்த சீலைத் திரணையைத் தேங்காய்ப் பாதியினுள் வைத்து விடிய விடிய எரிய வைப்பர். அந்த ஒளியிலேயே கூத்து நடைபெறும். சில இடங்களிலே இருவர் களரியிலே தீப்பந்தங்களோடு தோன்றி, நடிகர் ஆடும்போது அவர்க்கு முன்னும் பின்னும் சென்று தீப்பந்தம் பிடிப்பது வழக்கம். மக்கள் தரையில் அமர்ந்திருப் பதனாற் களரிக்குத் திரைச்சீலை கிடையாது. ஆனால், ஒவ்வொரு பாத்திரத்தின் வரவுக்கும் சீலை பிடிப்பார்கள், அதனை அவ்வூரைச் சேர்ந்த இரு சலவையாளர் செய்வர். அது திரை பிடித்தல் எனப்படும். உடுப்பு அணிந்தவரை உடுப்புப் போட்ட இடத்திலிருந்து களரிக்கு அழைத்து வருகையில் அவருக்கு முன்பு தீவட்டி பிடித்துக் கோலாகாலமாகக் கொண்டு வருவர். திரையைப் பிடித்தவுடன் வரவுக்குரியவர் அதன் பின்னால் நிற்பர். அப்பொழுது அவரின் உறவினர் வெடி, மத்தாப்பு முதலியன கொளுத்துவர்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்குள் சால்வை கட்டுதல், மோதிரம் கொடுத்தல் முதலியன நடைபெறும். முதன் முதலாக ஆடுகின்ற போதே இவை இடம் பெறும். ஒவ்வொரு புது வரவுக்கும் திரை பிடித்து இவ்வாறு செய்வர். பின்பு கூத்து கதைக்கேற்ப நடைபெற்றுக் கொண்டு போகும். கூத்துப் பழக்கி நடத்துபவர் அண்ணனியார் எனப்படுவர். இவரே பெரும்பாலும் மத்தளம் அடிப்பார்.

இவர் களரியின் நடுவிலே நின்று பாத்திரங்கள் ஆடும்போது அவர்களின் பின்னாற் சென்று மத்தளம் அடிப்பர். சல்லரிக் காரர், ஏடு படிப்போர், பக்கப்பாட்டுக்காரர் ஆகியோரும் அண்ணாவியாரோடு நடுவில் நிற்பர். இவர்கள் எல்லோரையும் சபையோர் என்றழைப்பது மரபு. பாத்திரங்கள் ஒன்று சேர்ந்து களரியிலே தோன்றுவது கொலு எனப்படும். இராமர் கொலு, தருமர் கொலு என்ற பிரயோகங்கள் இதனை விளக்கும். பாத்திரத்தின் முதற்சூற்றம் வரவு எனப்படும். அப்போது தான் வரவுப் பாட்டும் வரவு ஆட்டமும் இடம் பெறும்.

கிராமிய நாடகத்தில் இசை, ஆட்டம், உரையாடல் ஆகிய மூன்றும் இடம் பெறும். ஆயினும், பாட்டும் ஆட்டமுமே முக்கியமானவை. கதைத் தொடர்ச்சிக்கும் விளக்கத்திற்குமே இடையிடையே உரையாடல் இடம் பெறுகின்றது. ஆட்டமே சந்தர்ப்பங்களையும் பாத்திரங்களின் பண்புகளையும் கதைப் போக்கினையும் விளக்குகின்றது. கிராமிய நாடகம் ஆட்டத்தை அடித்தளமாகக் கொண்டது. கூத்தாடினால், நாடகமாடினால் என்ற தொடர்பு பிரயோகங்கள் நாட்டுக்கூத்துக்கும் ஆட்டத்திற்கும் உள்ள தொடர்பைக் காட்டுகின்றன. மட்டக்களப்பு நாட்டுக் கூத்தில் இன்றும் ஆட்டம் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றது. மத்தள அடிக்கும் சல்லரியின் இசைக்கும் ஏற்ப நடிகர் ஆடுவர். நாட்டுக் கூத்துக்கு மத்தளம் இன்றியமையாதது. மத்தள அடியே பாத்திரங்களின் ஆட்டமாற்றங்களையும் இடமாற்றங்களையும் காட்சி மாற்றங்களையும் குறிக்கின்றது. மத்தளம் இல்லாது கூத்தில்லை. அதுவே கூத்தின் உயிர்.

கூத்து முடிந்ததும் கூத்தாடிய அத்தனைபேரும் களரிக்கு வந்து நின்று சாமி மேற் பாட்டுப்பாடி ஆடுவர். அண்ணாவியார் வாழி சொல்லி முடித்தவுடன் தொட்டுக் கும்பிடு, தொட்டுக்கும்பிடு என்று மத்தளத்தில் அடித்து வாயாற் சொல்லுவர். அதன் பின் அனைவரும் தாம் கூத்தாடிய களரியைத் தெய்வமாக எண்ணித் தொட்டுக் கும்பிட்டு விட்டுச் செல்வர். அதன் பின் ஊர்க் கோயிலுக்குச் சென்று பத்துப் பதினைந்து நிமிடம் கூத்திலே வந்த சில

கட்டங்களை ஆடுவர். பின் முதலில் ஊர்ப் பெரிய மனிதர் வீடுகளில் ஆடுவர்; தொடர்ந்து ஊர் முழுவதும் வீட்டுக்கு வீடு ஆடுவர். இது வீட்டுக்கு வீடு ஆடுதல் எனப்படும்.

கூத்துப் பழகும் மரபு

கூத்துப் பழகுவது பற்றிய மரபும் கவனிக்கத்தக்கது. அதிகமாக அரிவு வெட்டு முடிந்த பின்பே கூத்து ஆரம்பமாகும். கூத்துக்கு ஆட்களைத் தெரிவது சட்டம் கொடுத்தல் எனப்படும். விரும்புவவர்களை அழைத்துப் பாடச் சொல்லிக் குரலுக்கும் தோற்றத்திற்கு மேற்பப் பாத்திரங்களை அமைப்பர். பாத்திரத்திற்குரிய பாடங்கள் ஒலையில் எழுதப் பட்டுப் பாத்திரத்திற்குரியவனின் கையில் ஊரிற் பெரியவர் ஒருவராற் கொடுபடும். தொடக்கத்தில் ஒவ்வொரு இரவும் பத்து மணி வரை கூத்துப் பழகுவர். நான்கு ஐந்து மாதம் பழகியபின் சதங்கை அணிதல் நடைபெறும். இது ஒரு விழா வாகக் கொண்டாடப்படும். இவ்விழா பகலிலேயே நடைபெறும். முதன் முதலிலே சதங்கை அணியும் இவ்வைபவத்திற்கு ஏனைய கிராமங்களிலுள்ளவரையும் அழைப்பர். காலை ஏழு மணிதொடக்கம் இரவு ஏழு மணிவரை இது நடைபெறும். இதன் பின் கிழமைக்கு ஒரு தடவை பகலிற் சதங்கை அணிந்து ஆடுவர். இது கிழமைக் கூத்து எனப்படும்.

அரங்கேற்றத்திற்கு ஒரு கிழமைக்கு முன் உடுப்பு அணியாமல் முழுக் கூத்தினையும் இரவு முழுவதும் ஆடுவர். இது அடுக்குப் பார்த்தல் எனப்படும். இவ்வளவும் நிகழ்ந்த பின்னர், குறிப்பிட்ட நன்னாளிலே அரங்கேற்றம் நடைபெறும். இது முதலாம் களரி எனப்படும். சில நாட்களுக்குப் பின் இரண்டாம் களரி இடம்பெறும். இரண்டாம் களரிக்குப் பின் ஊருக்குள் ஆடுவது வழக்கம் இல்லை. கூத்து முடிந்ததும் மணமாகாதவர் மணம் முடிப்பதுண்டு.

தென்மோடி, வடமோடி

மட்டக்களப்புப் பகுதியில் வழங்கும் கிராமிய நாடகம் தென்மோடிக் கூத்து, வடமோடிக் கூத்து, விலாசம் என மூவகைப்படும். இவற்றுள் இப்பொழுது தென்மோடி, வடமோடி நாடகங்களே பெரும் வழக்கிலுள்ளன. தென்

மோடிக்கும் வடமோடிக்கும் கதைப்போக்கு, இசை, ஆடல், உடை முதலியவற்றில் வேறுபாடு உண்டு. வடநாட்டுப் புராதன இதிகாசக் கதைகளைக் கொண்டவை வடமோடி நாடகங்கள்; இராம நாடகம், தர்மபுத்திர நாடகம், பப்பிரவாக நாடகம், பதினெட்டாம் போர், குருக்கேத்திரன் போர், சூரசம்மாரம், செல்வ நாடகம், பாண்டவர் வனவாசம், கர்ணன் போர் போன்றவை இன்று ஈழத்தில் ஆடப்படும் வடமோடி நாடகங்கள். இவை போர் செய்து வெற்றி பெறுவதைக் கூறுவன. இவற்றில் வீரம், கோபம், அழகை முதலிய சுவைகள் விரவி வரும். ஈழத்தில் நடிக்கப் படும் தென்மோடி நாடகங்களில் பவளவல்லி நாடகம், நொண்டி நாடகம் முதலியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவை பெரும்பாலும் தமிழ் நாட்டுக் கதைகளைக் கூறுவனவாய், காதற் சுவை பயந்து, காதல் கைகூடுவதோடு முடிகின்றன. இவற்றில் நகை, வியப்புப் போன்ற சுவைகளே பெரும்பாலும் வரும். மேலும், தென் மோடியிற் பழைய முறைப்படி இசை அமைந்திருக்கும்.

ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும் இரு மோடிக்கும் வேறு பாடுண்டு. தென்மோடி ஆட்டங்கள் வடமோடி ஆட்டங்களிலும் நுணுக்கமானவை; கடினமானவை. இதனாலே தென்மோடி நடிகர் வரவு ஆட்டம் ஆடியதும் களைத்துப் போவதனால், வரவைக் குறிக்கும் பாட்டை அண்ணவியார் அல்லது பக்கப் பாட்டுக்காரர் பாடுவர். வடமோடி ஆட்டம் நுணுக்கமற்ற காரணத்தினாலே வரவு ஆட்டத்தின் பின்னர் தமது வரவுப் பாட்டை நடிகரே பாடுவர். தென்மோடியிற் பாட்டுக்களை இழுத்துப் பாட, வடமோடியிற் சாதாரணமாகச் சொல்லப்படும். வடமோடியில் நடிகர் ஒரு பாட்டைப் படிக்கப் பக்கப்பாட்டுக்காரர் தொடர்ந்து அதனை முழுதாகப் படிப்பார். தென் மோடியிற் கடைசிப் பகுதியை மட்டும் பிற்பாட்டுக்காரர் தொடர்ந்து படித்து விட்டுப் பாட்டு முழுவதற்குமுரிய தருவைப் பாடுவர். கூத்துப் பாட்டுக்களைப் பாடும் முறையை அமைத்துக் காட்டும் ஒருவிதச் சொற்கோப்பே தரு. உதாரணமாக,

பதினாறு வயது மகனுருவம் — அவன்
பாவைய ரோடனுபவிக்கும் பருவம்

என்ற பாட்டுக்கு

நன்ன நன்ன நன்ன நன்ன நானா — நன்ன
நான நன்ன நன்ன நன்ன நானா

என்று தரு அமையும். இவ்வாறு தரு பாடப்படும்போது, தருவின் தாளத்திற் கேற்ப நடிகர் ஆடுவர். தருப் பாடும் இவ்வழக்கம் தென் மோடிக்கேயுண்டு. வடமோடியில் இல்லை.

ஒவ்வொரு மோடிக் கூத்துக்கும் உடையும் வேறு வேறுக அமையும். தென்மோடியார் உடல் வருந்த வளைந்து ஆடுவது வழக்கம். எனவே, அவர்களின் உடைகள் வடமோடியார் உடையிலும் பாரங் குறைந்தனவாய் இருக்கும். வடமோடி அரசருடைய முடி 'கெருடமா'க (கிரீடம்) இருக்கும். 'கெருடம்' பலாமரம், நச்சுமரம் ஆகிய மரங்களைக் கோதிச் செய்யப்படும். அதன் உச்சியில் ஒரு குடை இருக்கும். அதற்குச் சந்திரவட்டக் குடை என்று பெயர். கெருடத்தில் யானை, யாளி, அன்னம் ஆகியவற்றின் தலைகள் உருவமாக அமைக்கப்படும். வடமோடியில் வில்லும் அம்பும் தண்டாயுதமும் கட்டாரியும் ஆயுதங்களாக அமையும். தென்மோடியில் வாள் ஒன்றே ஆயுதமாகும். வடமோடியார் அணியும் உடுப்புப் பெரும்பாலும் கரப்பு உடுப்பாகும். இது வில்லுடுப்பு எனவும் படும். முழு உடுப்பு ஐந்து தட்டினைக் கொண்டதாகவும் அரை உடுப்பு மூன்று தட்டினைக் கொண்டதாகவும் இருக்கும். ஒவ்வொரு தட்டாகச் செய்து பின்னர்ச் சீலையில் ஒட்டிக் கொள்வர். ஒவ்வொரு தட்டுக்கும் ஒவ்வொரு கம்பு வளையம் வைத்துப் பொம்மி நிற்கச் செய்வர்.

தாளக் கட்டு

ஒவ்வொரு பாத்திரத்தின் வரவும் நடைபெறும்போது வெவ்வேறு வகையான தாளங்களை மத்தளத்தில் இசைப்பர். அத்தாளங்கள் வாயாற் சொல்லப்படும் போது பத, வரிசைகள், தாளக்கட்டு எனப்படும். ஆட்டங்களுக்குரிய தாளங்களைச் சொற்கோப்பினாலேயே தொடுத்து அல்லது

கட்டி அமைத்தலே தாளக்கட்டு. தாளக்கட்டின் முதற் பகுதியை நடிசுரின் வரவுத் தொடக்கத்திலே எட்டு முறை முதற் பன்னிரண்டுமுறை வரை அண்ணாவியார் திருப்பித் திருப்பிப் படிக்க, அதற்குரிய அபிநயம் காட்டி நடிசுர் நடிப்பர். இத்தாளக் கட்டுகளுக்கு ஏற்ப ஆடும் ஆட்டம் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் வேறுனவை. ஆண்களுக்குரிய ஆட்டங்கள் உலா (நின்ற நிலையிலும் பக்கவாட்டிலும் நடந்து அபிநயம் பிடித்தல்), பொடியடி (மெல்ல மெல்ல முன்னேக்கிச் ஆடிச் செல்லுதல்), வீசாணம் (வளைந்து, வளைந்து பக்கத்திற்குச் சென்று ஆடுதல்), எட்டு (எட்டு என்ற இலக்கத்திற்கு அமைய வளைந்து ஆடுதல்), நாலடி (இரு கைக்கும் திரும்பி முறையே நாலு முறை குதித்து மிதித்து ஆடுதல்), சத்து மிதி (காலின் முன்புறத்தாலும் குதிக் காலினாலும் மாறி மாறி முறையே நான்குமுறை குத்தி மிதித்தல்), பாய்ச்சல் (முன்னும் பின்னும் பாய்ந்து ஆடுதல்) முதலியன. தாளக் கட்டுக்கு ஏற்பப் பெண்கள் ஆடும் ஆட்டங்கள் ஓய்யாரம் (நின்ற நிலையிற் கால்களை அகல விரித்துத் தாழ்ந்து இரு கைகளையும் அழகுற முத்திரை பிடித்துக் காட்டுதல்), பொடியடி வீசாணம், எட்டு, தட்டடி (இரு கால்களாலும் தனித்தனி தட்டிக் கை அபிநயத்திற்கு உடலை நெளித்தாடுதல்), அடந்தை (அடதாளம் தொனிக்க ஆடும் துரித ஆட்டம்), குத்துநிலை (நாலடிபோட்டுக் குந்தி எழும்புதல்) போன்றவையாகும். நடிசுருடைய ஆட்டச் சிறப்பினைக் காட்டுவன தாளக்கட்டுக்கு ஏற்ப அவர்கள் ஆடும் ஆட்டங்களே.

ஒவ்வொரு பாத்திரத்திற்குமேற்பத் தாளக்கட்டு வேறுபடும். உதாரணமாக, வடமோடியில் அரசன் களரிக்கு வரும்போது,

தகதிததா தெய்யத் தெய் தெய்

தாத் தெய்யத் தோம் தகதிகதா

என்ற தாளக்கட்டு முதலில் பாடப்பட்டு எட்டுமுறை தொடங்கிப் பன்னிரண்டு முறை வரை உலா ஆட்டம் ஆடப்பாடப்படும். அதன்பின் பொடியடி, வீசாணம், எட்டு முதலிய ஆட்டங்கள் இடம் பெறும். அதன் பின் நடு அரங்கில் ஆடி இறுதியாகத்

தாம் தாம் தக தந்திரி கிடதக
 திந்தாரத் தில்லான சந்தரி
 தகனக சந்தரி ததிமிர்த கிடதெய்
 தளங்கு தித்திக தகததிங்கிண தோம்
 தகதிங்கிணதோம் தகதிங்கிணதோம்

என்ற தாளக்கட்டிற்கு ஏற்ப முன் களரியிலும் பக்கங்களிலும் சென்று ஆடுவர். முடிவுறும் போது, 'தகதிங்கிணதோம்' என்ற கடைசித் தாளம் இரண்டு மூன்று முறை மத்தளத்தில் இறுக்கி அடிக்கப்படும். இது 'தாளம் தீர்த்தல்' எனப்படும், தாளக்கட்டு மட்டக்களப்பு நாட்டுக் கூத்தின் அச்சாணியாகும்.

நாடக வகைகள்

மன்னூர்ப் பகுதியில் வழங்கும் கிராமிய நாடகங்களின் வகைகளை இங்குச் சிறிது நோக்குதல் வேண்டும். அவை மாதோட்டப் பாங்கு, யாழ்ப்பாணப் பாங்கு என இருவகைப்படும். மர்தோட்டப் பாங்கைத் தென் பாங்கென்றும் தென்மெட்டென்றும் யாழ்ப்பாணப் பாங்கை வடபாங்கென்றும் வட மெட்டென்றும் வழங்குவதுண்டு. வட பாங்கிற் கடவுள் வாழ்த்து விருத்தப் பாவிலமையத் தென் பாங்கில் வெண்பாவிலமையும். தென்பாங்கில் பாத்திரங்களுக்குச் சபைத் தரு (ஆடல் தரு) கிடையாது. மேலும் தெய்வ வணக்கமும் செயப்படு பொருளும் கதைச் சுருக்கமும் கூறும் தோடயம் என்னும் பாவகை வட பாங்கிலே உண்டு; தென் பாங்கிலே இல்லை. தென்பாங்கில் நாடகக் கதை கவி, இன்னிசை மற்றும் பாவகைகளாற் கூறப்படும். தென் பாங்கிற் பாக்கள் பெரும்பாலும் வல்லோசை உடையனவாகவும் வடபாங்கிற் பெரும்பாலும் மெல்லோசை உடையனவாகவும் அமையும்.

தென் பாங்கிற் பாத்திரங்கள் தத்தம் நிகழ்ச்சி முடியப் போய்வரும். ஒரு பாத்திரம் எத்தனை முறையும் போய் வரலாம். ஒவ்வொரு வரவுக்கும் செலவுக்கும் தனித்தனித் தருக்களும் சிந்துகளும் அவற்றிற்குரிய ஆடல் முறைகளும் உண்டு. உதாரணமாக, ஞானசவுந்தரி நாட

கத்தில் தருமர் ஏழு தடவையும், பிலேந்திரன் பதினொரு தடவையும் தோன்றுவர். அங்கு ஒவ்வொரு முறை தோன்றும் போதும் தரு, சிந்து, ஆடல் முறைகள் உண்டு. வட பாங்கில் ஒவ்வொரு பாத்திரத்திற்கும் ஒரு வரவேற்புண்டு. பாத்திர நிகழ்ச்சி மீண்டும் இருந்தால், வரவில்லாமலும் ஆடல் தரு இல்லாமலும் கலந்துகொள்ளும்.

இந்நாடகங்களிற் சுருக்கமாக அமைவன வாசகப் பாக்கள். வர்சகப்பா என்ற சொல், வசனம் கலந்த பாட்டு எனப் பொருள்படும். ஒரே கதையை நாடகமாகவும் வாசகப்பாவாகவும் பாடுதலுண்டு. உதாரணமாக, அந்தோனியார் நாடகம், அந்தோனியார் வாசகப்பா, சந்தொம்மையார் நாடகம், சந்தொம்மையார் வாசகப்பா, மூவிராசாக்கள் நாடகம், மூன்றிராசாக்கள் வாசகப்பா எனக் கூத்து நூல்கள் இருப்பதைக் காணலாம். ஒரு கதையை ஒருவர் மாதோட்டப் பாங்கிற் பாட இன்னொருவர் யாழ்ப்பாணப் பாங்கிற் பாடுதலுமுண்டு. எண்டறிக்கு எம்பரதோர் வரலாற்றை குருகுலநாட்டுத் தேவர் மாதோட்டப் பாங்கிற் பாடக் கீத்தாம்பிள்ளை யாழ்ப்பாணப் பாங்கிற் பாடினார்.

சிங்கள மொழியில் தமிழ் நாடகங்கள்

மன்னார் மாவட்டத்தில் வழங்கும் நாடகங்கள் சிங்கள மொழியிலும் காணப்படுகின்றன. அம்மொழியில் வழங்கும் நாடகம் எனும் நாடக முறை இந் நாடகங்களின் அமைப்பினைப் பின்பற்றியதே. தென் பாங்கு, வட பாங்கு என்ற நாடக முறை சிங்கள நாடகங்களில் காணப்படாத போதும் நாடக அமைப்பும் பாவகைகளும் மன்னார்ப் பகுதிக் கூத்துக்கள் போன்றவையே. விருத்தம், இன்னிசை, கலிப்பா, கலி, கொச்சகம், வெண்பா, தோடயம் போன்ற பாக்களும் பாவினங்களும் சிங்கள நாடகங்களிலும் அதே பெயர்களுடன் வழங்கப்படுகின்றன. தமிழிலே உள்ள எஸ்தாக்கியார் நாடகம், மூவிராசாக்கள் நாடகம், ஞான சவுந்தரி முதலியன ஸ்தாக்கியார், ராஜதுங்கட்டுவ, ஞானசவுந்தரி என்ற பெயர்களிலே, தமிழ் நாடகங்களின் மொழி பெயர்ப்புக்களாக அமைந்துள்ளன.

தென்னிந்தியக் கிராமிய நாடகங்கள் ஈழத்துக் கிராமிய நாடகங்களுடன் சில அம்சங்களிலே தொடர்புடையன. கன்னட தேசத்து யக்ஷகான நாடகத்திற்கும் மட்டக்களப்பு வடமோடி நாடகத்திற்கும் பல ஒற்றுமைகள் உள. ஒப்பனை, உடை, விறுவிறுப்பு, ஆட்டம், களரி போன்றவை இருவகை நாடகத்திலும் ஒத்திருக்கின்றன வடமோடி அண்ணாவி அங்குள்ள பாகவத என்பவரை ஒத்திருக்கின்றார். அங்கும் அவரே வாழ்த்துப் பாடிப் பாத்திரங்களை அறிமுகப் படுத்துவர். நடிகர் வரவுக்கு அங்கும் இந்தமாதிரிச் சீலையைத் திரையாகப் பிடிப்பர். தீவட்டி ஒளியே அங்கும் பாத்திரங்களைக் களரியிலே தெரிய வைக்கின்றது. அங்கும் முற்காலத்திற் பாத்திரங்களுக்கு முன்பும் பின்பும் தீவட்டி பிடித்தனர். மகா பாரத, இராமாயணக் கதைகளே நாடகங்களுக்குக் கருவாக அங்கும் அமைந்தன.

கதகளிக்கும் வடமோடிக்கும் பல ஒற்றுமைகள் உண்டு. வடமோடி போலவே கதகளியும் ஆட்டம், இசை, அபிநயம் ஆகியவற்றின் மூலம் கதையை உணர்த்து கின்றது. வடமோடி போலவே வீரம் கோபம் போன்ற சுவைகள் மூலம் இதிகாசக் கதைகளைக் காட்சியாக்கிக் கதகளி அமைக்கின்றது. உடையலங்காரம், தயாரிப்பு, களரி அமைப்பு, ஒளி அமைப்பு முதலியவற்றிலும் ஒப்பு மையைக் காணலாம்.

தமிழகத்திலே தெருக்கூத்துப் பல்லாண்டாக இருந்து வந்தும் இப்போது வழக்கற்றுப் போகின்றது. வீதி நாடகம் எனவும் வழங்கும் இத் தெருக்கூத்து இப்போது கிராம வீதிகளின் மத்தியிலே ஆடப்படுவது வழக்கம். தெருக் கூத்து ஈழத்துக் கிராமிய நாடகங்களைக் கதைப் பொரு ளிலும் வேறு அம்சங்களிலும் ஒத்திருந்த போதும் பொது மக்கள் வாழ்க்கையோடு தொடர்பற்றுப் போய் விட்டது. ஆனால், ஈழத்தில் மட்டக்களப்பிலும் மன்னரிலும் கிராமிய நாடகம் இன்றும் பொதுமக்கள் வாழ்க்கையோடு பின்னிக் கிடக்கின்றது; அவர்களின் அழகுக் கலைகளில் ஒன்றாக விளங்குகின்றது.

ஈழத்திலே சமயமும் கல்வியும்

வரலாற்று நூல் இயற்றுவதிற் கீழ் நாட்டார் கால தேச¹திகழ்ச்சிகளைச் சரிவரக் கணித்தறிந்து உள்ளது உள்ள படியே தோன்றும் வண்ணம் எழுதுவதில்லையென மேனாட்டு வரலாற்றாசிரியரும் சரித்திர அறிஞரும் கூறுவர். இந் நிலையில் ஈழத்துத் தமிழரின் வரலாறு ஒழுங்கான முறையில் எழுதப் பட்டிருக்குமென நாம் எதிர்பார்க்கமுடியாது. மேலும், பல நாட்டினரின் படையெடுப்புக்களாற் சாதனங்கள் பல காணாமற் போய்விட்டமையால் ஈழத்துத் தமிழர் வரலாறு தொடர்ச்சியாக எழுதப்படாமல் இருப்பதில் ஒரு வியப்பில்லை. இவை எவ்வாறாயினும் பண்டைக் காலந் தொட்டே-விசயன் இங்குக் காலெடுத்து வைப்பதற்கு முன்பிருந்தே, தமிழர் ஈழத் திருநாட்டில் வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றனரெனத் திடமாகக் கூறலாம்.

பழங்குடி மக்களாகிய தமிழரின் சமய வாழ்க்கையை நோக்குமிடத்து இரண்டு வகையான சமய வழிபாட்டு முறைகள் இருந்து வந்தனவெனத் தெரிகின்றது. இவற்றுள் ஒன்று ஆகம வழிபாட்டுமுறை; மற்றது கிராமிய வழிபாட்டு முறை. சிவன் திருமால் முதலிய கடவுளரைப் பற்றியும் அவர்களை வழிபடும் முறைகளையும் அவ்வழிபாட்டினால் அடையக் கூடிய பயன்களையும் அவற்றின் காரண காரியங்

களையும் எடுத்துக் கூறுவன ஆகமங்கள். இவை கூறும் முறையைப் பின்பற்றியே தமிழர் வழிபாட்டுமுறை பெரும்பாலும் அமைந்திருந்தது. இதற்கேற்ப, ஈழத்தில் மிகவும் பழைமையான கோயில்கள் பல காணப்படுகின்றன. சிவ வழிபாடும் முருக வழிபாடுமே பெருவழக்கில் இருந்தனவென இக்கோயில்களைக் கொண்டு அறியலாம். இக் கோயில்களுள் மன்னூர்ப் பகுதியிலிருக்கும் மாதோட்டத்திலுள்ள திருக்கேதீச்சரமும் திரிகோணமலையிலுள்ள கோணேசர் ஆலயமுமே இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள மிகப் பழைய கோயில்கள். இவ்விரு தலங்களுக்கும் சமய குரவர் திருப்பதிகம் பாடியருளியிருப்பதனால் இவை பாடல் பெற்ற தலங்கள் என்ற சிறப்புப்பெற்று விளங்குகின்றன.

ஈழத்தை அரசாண்ட இராவணன், கோணேசுவரர் பெருமானை நாள்தோறும் வழிபட்டு வந்தான் என்பர். இராவணனின் மாமனாகிய மயன் கட்டியதே திருக்கேதீச்சரக் கோயிலாகும் என்றுங் கூறுவர். இராமன் இராவணனை வென்று அயோத்திக்குத் திரும்பிச் செல்லும் வழியிலே திருக்கேதீச்சரப் பெருமானையும் வழிபட்டுச் சென்றான் எனத் தட்சிண கைலாச புராணம் இயம்பும். அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை நோக்கமாக ஈழத்தை அடைந்தபாது திருக்கேதீச்சரக் கோயிலுக்குச் சென்று அங்குக் கோயில்கொண்டருளிய திருக்கேதீச்சரப் பெருமானை வணங்கினென்பர்.

பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்தில் வாழ்ந்த திருஞான சம்பந்த சுவாமிகளும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் திருக்கேதீச்சரத்தைப் பற்றித் திருப்பதிகம் பாடியுள்ளார்கள். மாதோட்டத்திலுள்ள பாலாவியின் சிறப்பைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தமது பதிகத்திற் குறிப்பிடுகின்றார். பதிகச் செய்யுள் ஒவ்வொன்றிலும் “பாலாவியின் கரைமேல்” என்னுந் தொடர் ஆளப்பட்டிருக்கின்றது. “மாதோட்டத் தத்தர் மன்னு பாலாவியின் கரையிற் கேதீச்சரம்” எனச் சம்பந்த சுவாமிகளும் குறிப்பிடுவர். இக் குறிப்புகளிலிருந்து தொலமி, பிளினி முதலியோர் குறிப்பிட்ட Palasi Mundi Oppidum என்னும் இடம் பாலாவி மண்டலமெனப்படும். திருக்கேதீச்சர நகரே என்பது தெரியவருகின்றது. இத் தகைய பழைமை வாய்ந்தது இத்தலம்.

இராவணன் வழிபட்ட கோணேசர் கோயிலைச் சோழ நாட்டரசனாகிய வரராமதேவன் திரிகோணமலை உச்சியில் எடுத்தான் எனவும், அவன் மகன் ஞானக்கோட்டன் இத் திருப்பணியை நிறைவேற்றி ஈழத்து இராசகுமாரியாகிய ஆடக சுந்தரியை மணஞ்செய்து வாழ்ந்து சோதியிற் கலந்தானெனவும் தட்சிண கைலாச புராணங் கூறும். கண்ணகிக்குச் சிலை எடுத்த கயவாகு அரசன் இங்குப் பூசை ஒழுங்காக நடப்பதற்கு வேண்டிய பூசகரை அமர்த்திக் கோயிலையும் திருத்தி அமைத்தானெனக் கோணேசர் கல் வெட்டுக் கூறும். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் இத்தலத்தைப் பற்றித் தாம் பாடிய பதிகத்தில் இத்தலத்தின் சிறப்பினைக் “கோயிலும் சுனையும் கடலுடன் சூழ்ந்த கோணமாமலை யமர்ந்தாரே” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். புலனேக வீர பாண்டியன் கோணமலையில் தன் இருகயல் எழுதிக் கோயிலுக்குரிய நிலங்களை இறையிலி நிலமாக்கினான் என்று குடுமியாமலைச் சாசனம் குறிப்பிடும். அருணகிரி நாதரும் கோணேசருக்குத் திருப்புகழ்ப் பாக்கள் பாடினர்.

முருகனுக்குக் கட்டி எழுப்பப்பட்ட கோயில்களுள் நல்லூர்க் கந்தசாமி கோயில், செல்லச்சந்திதி கோயில், கதிர்காமக் கோயில் முதலியன ஈழத்துத் தமிழரின் முருக வழிபாட்டினை உலகிற்கு எடுத்து இயம்புவனவாய் அமைந்துள்ளன. முருகன் சூரபன்மனைச் சங்கரிக்கும் நோக்கத்தோடு கதிர்காமத்தை எய்தி, மாணிக்க கங்கையின் அருகிலே பாசறை அமைத்து வீற்றிருந்தானெனவும் அவ்விடம் ஏம கூடம் எனப்பட்டது எனவும் பின்னர் சூரபன்மனை வென்று மீண்டபோது கதிர்காம மலையில் நவகங்கா தீர்த்தமுண்டாக் கிச் சிந்தாமணி ஆலயத்தில் வீற்றிருந்தானெனவும் புராணங் கூறும். வள்ளியம்மையைக் கண்டு காதலித்து மணம் செய்த இடம் கதிர்காமம் என்றுங் கூறுவர்.

ஈழத்தை ஆண்ட விசயன் கதிரையாண்டவருக்கு ஒரு கோயில் அமைத்தானென யாழ்ப்பாண வைபவமாலே கூறும். தேவநம்பியதீசன் ஆட்சியில் அசோகனின் மகள் சங்கமித்தை வெள்ளரசுடன் அநுராதபுரத்தை அடைந்த போது இலங்கை அரசனுக்கு அடுத்தபடியாகக் கஜரகாமத்துப்

பிரபுவை மகாவமிசம் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வரசின் கொம்பொன்று இப் பிரபுவாற் கதிர்காமத்துக்கும் கொண்டு வரப்பட்டுக் கோயிலில் நடப்பட்டதெனவும் அந்நூல் கூறும்.

இக் கோயிலிற் பெரிய கோபுரமோ விமானமோ கிடையாது. கர்ப்பக் கிருகமும் சிறு மண்டபமுமே இக் கோயிலின் உறுப்புக்கள். கர்ப்பக் கிருகத்தின் ஓசலிலே திரை இடப்பட்டிருக்கின்றது. வெளி மண்டபத்திலிருந்தே மக்கள் வழிபடுவர். முருகனுக்குப் பூசை செய்வோர் கப்புரானைமார் எனப்படுவர். இவர்கள் இங்கே பூசை நடத்தும் முறை இக்காலச் சைவ முறைக்கு முரண்பட்டது. கப்புரானைமார் தம் வாயை மஞ்சள் நிறத் துணியினர் கட்டி, அமுதினை உள்ளே காவிச் சென்று வைத்த பின்னர் வெளியே வந்து திரைச்சீலை முன்னர் நின்று ஓங்கார வடிவாகக் கையிரண்டையும் கூப்பி வழிபாடியற்றுவர். ஒரு பற்றுமற்று அருவாய்த் தானே நிற்கும் தத்துவங் கடந்த பொருளை வழிபடும் கந்தழி வழிபாடே கதிர்காமத்து வழிபாடென்பது சிலர் துணிபு. அருணகிரிநாதர் இக் கோயிலைப் பற்றிப் பாடிய பாக்கள் இத்தலத்தின் மகிமையை விளக்குவன. தொண்டமானாற்றிலுள்ள செல்லச் சந்நிதியிலும் கதிர்காமத்திலுள்ள முறைப்படியே வழிபாடு நடைபெறும். சாதி வேறுபாடில்லாது ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இங்கு வந்து முருகனை வணங்குவர். இங்கும் பிராமணப் பூசாரியின் பூசையோ மந்திரங்களோ கிடையா. வாயைத் துணியினால் மூடியே இங்கும் பூசை செய்வர்.

இவைபோன்ற கோயில்களில் வழிபாடு ஆற்றிப் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழர் தமது வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தனர். பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து நான்கு நூற்றாண்டுக் காலமாகப் போத்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் ஆகிய மேனாட்டார் ஆதிக்கத்தில் ஈழத்துத் தமிழர் இருந்த காலத்து, வைதிக சமயத்திற் பற்றுக் குறையத் தொடங்கியது. பலர் தமது பழைய சமயத்தை விட்டுப் புதிதாக வந்தோர் சமயத்தைத் தழுவினர். இந் நிலையிற் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிற் சமயத் தலைவர் பலர் தோன்றித் தமது சமயத்தைச் சீர்செய்யத் தொடங்

கினர். அவருள் முதன்மை பெற்றவர் ஈழத்தைச் சேர்ந்த ஆறுமுக நாவலர். சங்கமருவிய காலத்திலேயே பௌத்தம், சமணம் போன்ற சமயங்கள் தென்னாட்டிற் செல்வாக்குப் பெற்றுச் சைவத்தை அடியோடு அழித்துவிட முயன்றகாலே, அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் போன்ற சமயபூரவர்தோன்றிச் சைவத்தை மீண்டும் நிலைநாட்டியது போல, மேலைத்தேசத்தினின்றும் கிறித்தவ வாதம் என்னும் சண்டமாருதம் சுழித்தடித்து ஆரவாரித்த காலத்தில், ஆறுமுகநாவலராகிய சைவப் பெரியார் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே தோன்றிச் சைவசமயத்தை மீண்டும் உயர்ந்த நிலையில் அமர்த்த முயன்றார். எனவே, அந்நிய சமயத்து அரசரின் ஆதிக்கத்திலே தன் உந்நத நிலை குன்றிய சைவத்தைத் தொன்மை போல் ஓங்கச் செய்த பெருமை - சைவத்தை மேனாட்டாரின் பிடியிலிருந்து விடுதலை செய்து அதற்குப் புத்துயிர் கொடுத்த பெருமை - ஈழத்தைச் சேர்ந்த நாவலர்க்கே உரியதென்பதை நாம் மறத்தல் கூடாது. இதனாலேயே,

“ஆறுமுகநாவலர் போல
அவதார புருஷன்
ஆருமில்லை யினிமேலே” என்றும்,

“அவநெறி யாய வனைத்துங் களைந்து
சிவநெறி வளர்க்கும் திவ்விய குணத்தார்” என்றும்,

“சைவமென்னும் பயிர்வளர்க்கும் எழிலி போல்வார்”
என்றும் இவரைப் பாராட்டிக் கூறுவர்.

சிங்கள மக்களின் வாழ்க்கையைப் பண்படுத்தி, அவர்களின் வழிபாட்டு முறைகளிற் சைவ முறைகளையும் புகுத்திப் புத்த சமயத்திற்குப் புனிதத் தன்மையை அளித்தனர் தமிழர். சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கோயில் எடுத்த காலத்து ஆங்கு நின்ற ஈழத்தரசன் கயவாகு என்பான் ஈழம் திரும்பி வந்ததும் ஈழத்திலும் ஆண்டு தோறும் பத்தினிக் கடவுளுக்கு விழாவெடுக்கும் வழக்கத்தைத் தொடக்கி வைத்தானெனச் சிலப்பதிகாரம் கூறும். இதுவே கண்டியில் ஆடிமாதத்தில் நடக்கும் பெரகராவின்

தொடக்கம். பெரகரா என்பது பிரகாரம் என்னும் வட மொழிச் சொல்லின் திரிபு. முதலில் பெரகரா கண்ணகிக்கே எடுக்கப்பட்டது. பின்னர்கதிர்காமத் தெய்யோ போன்ற பல தெய்வங்களுக்கும் கலந்து அண்மையில் புத்தரின் புனித பட்டையும் கொண்டு செல்லும் வழக்கம் உண்டாகிவிட்டது. கண்டியிற் கண்ணகி கோயில் மாளிகாவைக்குள் இருப்பதும் வனித்தற்குரியது.

பல சிங்கள அரசர் சைவ சமயத்தை ஆதரித்ததோடு நில்லாமல், பிராமண ஆசாரியரை வேலைக்கு அமர்த்தித் திராவிடக் கடவுளரை வழிபட்டும் வந்தனர். நாலந்தை யிலுள்ள கோயில் (கடிகை) பல்லவர் சிற்ப முறையில் சிங்கள அரசரால் கட்டப்பட்ட சைவக் கோயில். கி. பி. 790 இல் ஈழத்தின் தென்கோடியிலுள்ள தொண்டிரு என்னு மிடத்தில் விட்டுணுவின் உருவம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. மக்களின் வீட்டுச் சடங்குகளிலும் வழிபாட்டு முறை களிலும் பிராமணருக்கு அதிக செல்வாக்கு இருந்தது. பதினேந்தாம் நூற்றாண்டுவரையில் இவர்கள் சிங்களவரின் சமய வாழ்க்கையில் வைதிக வழிபாட்டு முறைகளைப் புகுத்தி விட்டனர். கண்டி அரசன் இராசசிம்மன் பெளத்தர்களுக்குச் சமயக் கொடுமைகள் இழைத்துச் சைவ சமயத்தை அரசரின் சமயமாக நிலைநாட்டினான் என்பர். சிங்கள அரசர்கள் சைவ வைணவக் கோயில்களைக் கட்டி எழுப்பினர். உதாரணமாக, ஆறாம் பராக்கிரமபாகு அளுத்துவரை என்னும் இடத்தில் வைணவ ஆலயம் ஒன்று கட்டினான். மேலும் புத்த விகாரைகளிலும் அவ்விகாரைகளுக்கு அண்மையிலுள்ள தேவாலயங்களிலும் இந்து சமயக் கடவுளரை வழிபடத் தொடங்கினர். கம்பளைக்கு அண்மை யில் உள்ள இலங்காதிலக விகாரையிற் கட்டடத்தின் உட்கவருக்கும் வெளிச்சவருக்குமிடையே அந்தத் தெய்வங் களின் உருவச் சிலைகளை அமைத்தனர். சிங்களப் புலவர்கள் புத்தருக்கு வணக்கம் செலுத்தியவுடன் பிரமன், சிவன் போன்ற இந்துக் கடவுளருக்கும் வாழ்த்துக் கூறினர், இன்று கதிர்காமத்து முருகன் தங்கள் தெய்வமென்று சிங்களவரும் கூறும் அளவிற்கு வைதிக சமயம் அவர்களின் வாழ்க்கையைப் பாதித்துவிட்டது.

அடுத்து ஈழத்துத் தமிழரின் கிராமியத் தெய்வ வழிபாட்டு முறைகளைச் சிறிது நோக்குவோம். மாரியம்மன், காளி, வைரவர், ஐயனார், அண்ணமார், கண்ணகி அம்மன், சத்த கன்னியர், திரௌபதை அம்மன், முதலிகள், பூதராயர், முனியப்பர், பெரியதம்பிரான், கிங்கிலியர், நாகதம்பிரான் போன்ற கிராமியத் தெய்வங்களை ஈழத்திலுள்ள பொதுமக்கள் பெரிதும் வணங்கி வந்தனர். மாரியம்மன் கோயில்கள் தெல்லிப்பளை, அனலைதிரு, வன்னிவிளாங்குளம் முதலிய இடங்களில் உள. பாலைநிலத் தெய்வமாகிய கொற்றவையின் மரபைச் சேர்ந்த தெய்வம் இது. இதற்கு ஆண்டுதோறும் பொங்கல் போட்டு வேள்வி நடத்துவர். அக் காலங்களில் ஆடு, கோழி முதலியவற்றைப் பலி கொடுத்தலும் உண்டு. இக் கோயிலில் வைரவர், காத்தவராயர், கழுவேறி முதலிய தெய்வங்களும் உண்டு. அவற்றிற்குப் போடும் மடைகளிற் கள், சாராயம், இறைச்சி, முட்டை, மீன் முதலியவற்றோடு பிட்டு வகைகளும் அவித்து வைப்பர். கருவாடும் சுட்டுப் படைப்பதுண்டு. பண்டைய முறைப்படி பறை மேளமே அடிப்பர். இக் கோயிலுக்கு முக்கியமாக எடுத்து வருவது கரகம். அவ்வூரிலுள்ளவர் ஒருவரே பூசை நடத்துவர். இப் பூசாரியார் யாதொரு மந்திரமும் சொல்வதில்லை.

காளி கோயில், வைரவர்கோயில், ஐயனார் கோயில்களிலும் இத்தகைய வழிபாடே நடைபெறும். ஐயனார் கோயில்களிலே சில இடங்களில் அண்ணமார் தெய்வங்களுமுள. ஐயனார் கோயிலுக்குச் சிறிது தூரத்தில் நிற்கும் மரத்தடியிலே இவற்றை வழிபடுவர். கண்ணகை அம்மன் கோயில் வழிபாடும் பெருவழக்காயுள்ளது. பொங்கல் பெரும்பாலும் வைகாசித் திங்களில் நடைபெறும். பொங்கலுக்குச் சில நாட்களுக்கு முன் கோயிலைத் திறந்து கண்ணகை அம்மன் கதை படிப்பர். இப் பொங்கல் மட்டக்களப்புப் பகுதியில் மிகவும் சிறப்புற நடைபெறும். அங்கு அந் நாட்களில் கடலோட்டு காதை படித்துப் பொங்கிப் பின் குளிர்த்தியும் போடுவர்.

வன்னி நாட்டை அரசாண்ட தலைவியர் எழுவர் அக் காலத்து ஒல்லாந்தரோடு பொருது தோல்வியுற்று நஞ்சுண்டிற்றந்தனர். அவர்களை ஈழத்துத் தமிழர் வீரத் தெய்வங்களாக்கி வருகின்றனர். இந் நாச்சிமார் கோயில்களில் வெள்ளி செவ்வாய்க்கிழமைகளில் விளக்கேற்றுவர். பறையை நிறுத்தி ஏழு முறை முழக்குவர். இக் கோயில்களை யாழ்ப்பாணத்திலும், வன்னி நாட்டிலும் ஆங்காங்கே காணலாம். திரௌபதை அம்மன் வணக்கம் திரிகோண மலையிலும் மட்டக்களப்பிலும் உண்டு. விழாவின் இறுதி நாளில் பஞ்சபாண்டவர் வேடம் கொண்ட ஐவர் திரௌபதை வேடம் கொண்டவரோடு கோயில் முன்னுள்ள தீப் பள்ளத்தில் நடந்து தீமிதி முடிந்ததும் கடலிற் சென்று முழுகுவர். வீரவணக்கத்துடன் தொடர்புடையது முதலிகள் வணக்கம். பெரும்பாலும் கரவெட்டி போன்ற இடங்களில் நடைபெறும். ஏழு பூவரசு மரங்களுக்கடியில் அமர்ந்துள்ள கல்லுகளில் தண்ணீருற்றிப் பூ, வில்வம் சாத்தி இவ் வழிபாட்டை நடத்துவர். துன்னாலை, பருத்தித்துறை போன்ற இடங்களில் நடைபெறும் வழிபாடு பூதராயர் வழிபாடு. இது வீரபத்திர மூர்த்தங்களில் ஒன்று.

முனியப்பர் வழிபாடும் இங்கு உண்டு. யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்திற் கேரட்டைக்கருகிலுள்ள முனியப்பர் கோயிலிலும் வல்லை வெளியிலும் இவ் வழிபாடு சிறப்பாக நடைபெறும். பருத்தித்துறைப் பகுதியில் உயிலங்கன்றடி முனி, திக்கத்து முனி, சக்கோட்டை முனி, தாமரைக்குளத்து முனி, சந்தைப் புளியடி முனி எனப் பல முனிகள் உண்டென்பர். பெரிய தம்பிரான் வணக்கம் கரவெட்டிச் சண்டிற்குளத்தடிக் கருகில் உண்டு. இங்குப் பெரிய தம்பிரான் கோயிலில் சூலம் வைத்து வணங்குவர்.

ஈழத்திரு நாடெங்கும் நாகதம்பிரான் வணக்கம் உண்டு. திராவிட மக்களின் பழைய வணக்கங்களில் ஒன்று நாக வணக்கம். ஈழத்திலே நாகர்கோயில், பொன்னாலை, செம்பியன்பற்று, மருதடிச் சேனையூர், கோட்டைக்கல்லாறு போன்ற இடங்களில் நாகதம்பிரான் கோயில்கள் இருக்

கின்றன. இக் கோயில்களில் நாகபாம்புகள் அடிக்கடி வந்து நடனமாடித் தமக்கு வைக்கப்பட்ட பால், பழம் அருந்திச் செல்லும்.

கோயில் கட்டி வழிபடுந் தெய்வங்களைவிட வீடுகளிலும் தெய்வங்களை வைத்து வழிபட்டனர் ஈழத் தமிழர். வீட்டுத் தெய்வம் அல்லது குல தெய்வம் என இவை வழங்கின. இவ்வணக்கம் பண்டைத் திராவிட வணக்கத்தைச் சார்ந்தது. இவ்வழிபாட்டிற் காளி வழிபாடே பெருவழக்காய் இருக்கிறது. வீடுகளில் ஒரு மூலையில் ஒரு மரத்தின் கீழே செவ்வாய், வெள்ளிக் கிழமைகளில் விளக்கு வைத்துப் பழமும் பாக்கு வெற்றிலையும் படைத்துக் கர்ப்பூரங் கொளுத்தி வணங்குவர். ஆண்டுக்கொருமுறை பொங்கலும் நடைபெறும். வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கு நோய் வந்த காலத்து இங்கு நேர்த்திக் கடன் செய்வதுமுண்டு. வீட்டில் எந்த நல்ல காரியத்தையும் செய்யத் தொடங்கு முன் காளியை வழிபட்டே தொடங்குவர். எவ்விதத் துன்பத்திலிருந்தும் குடும்பத்தினரை இத் தெய்வம் காக்கும். ஈழத்துத் தமிழ் மக்களிடையே பரம்பரை பரம்பரையாக இருந்து வரும் பொதுமக்கள் வழிபாடுகளில் இஃது ஒன்றாகும். இது போன்று இன்னும் எத்தனையோ உள. அவற்றை இங்குக் கூறின் விரியும்.

சமயத்தோடு தொடர்புடையது கல்வி. சமயத்தையும் கல்வியையும் இரு கண்களாகக் கருதியவர் தமிழர்; இவையிரண்டும் ஒளி குன்றமல் இறுதிவரை காத்துப் பயன் கொள்வதையே தமது கடனாகக் கொண்டவர். பண்டைக் காலத்தில் வழக்கிலிருந்த கல்வி அமைப்பைப் பற்றியும் கல்வி முறைகளைப் பற்றியும் அறிவதற்குப் போதிய சான்றுகள் இல்லை. எனினும், தென்னாட்டிற் சேர, சோழ, பாண்டியராற் கிறித்துவுக்கு முன் நிறுவப்பட்ட சங்கத்தில் ஈழத்தைச் சேர்ந்த பூதந்தேவனாரும் வீற்றிருந்து பாடல்கள் இயற்றினார் என்பதிலிருந்து அக்காலத்திலே ஈழத்திலும் தமிழரின் கல்வி சிறப்புற்றிருந்ததெனக் கொள்ளலாம்.

சங்க காலத்துக்குப் பின் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப் பகுதியில் ஈழத்துத் தமிழரின் கல்வி நிலை எவ்வாறிருந்ததெனக் கூற இயலவில்லை. ஆயினும்

மன்னார்ப் பகுதியிலுள்ள திருக்கேதீச்சரம், கிழக்கு மாகாணத் திலுள்ள திரிகோணமலை முதலிய இடங்களிலுள்ள திருக் கோயில்களைப் பற்றித் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் பதிகங்கள் பாடியிருப்பதிலிருந்து பல்லவர் காலத்திலும் இப்பாடல்களைப் படித்துப் பயனடையக்கூடிய முறையிற் கல்வி சிறப்புற்றிருந்திருக்க வேண்டுமெனக் கொள்ளலாம்.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு வரையில் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் அரசு யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவப் பட்டதன்மேல் தமிழின கல்வியும் விருத்தியடைந்தது. முன்னாள் மூன்று சங்கங் கொண்டு தமிழ் வளர்த்த பாண்டியர் போல், யாழ்ப்பாணத்திற் சங்கம் நிறுவியவர் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளே. இவர்கள் நல்லூரைத் தலை நகராக்கி அரசு செய்தனர். இவர்களுடைய அரசமாளிகையும் பிறவும் இருந்தவிடம் இப்பொழுது 'சங்கிலித் தோப்பு' என்னும் பெயரால் வழங்கும் நிலப்பரப்பாகும்.

இவ்வரசு மரபிலே தோன்றிய பரராசசேகரன், செகராசசேகரன் என்போர் செந்தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்று நிறுவித் தமிழ்க் கல்வியை விருத்தி செய்தனர். இவ்விரு அரசரும் தம் பெயரால் முறையே வைத்திய நூலும் சோதிட நூலும் யாத்துள்ளனர். ஏனைய சங்கப் புலவர் இயற்றிய நூல்களும் சமத்தான ஷீத்துவான்கள் இயற்றிய நூல்களும் யாழ்ப்பாணம் போத்துக்கேயர் கைப்பட்டபின் சிதைந்து போயின. செகராசசேகரன் ஊர்கள் தோறும் தமிழ்ப் பாட்சாலைகளை நிறுவியும் புலவர்களை ஆதரித்தும் தமிழ் வளர்த்தான். பரராசசேகரனின் மருமகன் அரசு சேசரியும் புலவர் பெருந்தகையாய் விளங்கினான். இவன் காலத்தில் வட மொழியும் தமிழ் மொழியும் நன்கு பயிற்றப் பட்டனவென்பது இக் காலத்து எழுந்த நூல்களிலிருந்து அறியலாம். எனவே, ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்திற் பல துறைகளிற் கல்வி கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டதென்பது துணிபு.

தமிழ் மன்னர் மட்டுமன்றிச் சிங்கள மன்னரும் தமிழ்க் கல்வி வளர்ச்சியில் ஊக்கம் காட்டினர். தம்ப தேனியாவில் இருந்து அரசு செலுத்திய மூன்றாம் பராக்கிரம

பாகு என்பவன் காலத்திற் சரசோதிமாலை என்னும் சோதிட நூலைப் பாடி அவ்வரசன் சபையில் அரங்கேற்றினார் போசராச பண்டிதர். கண்டியிலிருந்து ஆண்ட இறுதி அரசனாகிய ஸ்ரீ விக்கிரமராசசிங்கனும் தமிழ்க் கல்வி விருத்தியிற் கவனஞ் செலுத்தினான்.

தமிழரசு குலைந்த பின் போர்த்துக்கேயரும் அவருக்குப் பின் ஒல்லாந்தரும் ஆட்சி செய்தனர். ஒல்லாந்தர் யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும்பிலும் பாடசாலைகளை அமைத்துக் கிரேக்கு, இலத்தீன், தமிழ் முதலிய மொழிகளைப் படிப்பித்தனர். அச்சியந்திரம் ஒன்று நிறுவிக் கல்வியை அபிவிருத்தி செய்தனர். அவர்கள் கலாசாலையிற் கற்றுத் தேர்ந்த தமிழர் பலர். அவருள் ஒருவர் மெல்லோப் பாதிரியார். அவர் கிரேக்க மொழியிலிருந்து புதிய ஏற்பாட்டைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலம் ஈழத்துத் தமிழரின் கல்வித் துறையிலே சிறந்த இடம் வகிக்கின்றது. அக் காலத்தில் ஐரோப்பியப் பாதிரிமார் இங்கு வந்ததன் பயனாகக் கல்வித் துறையிற் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இலங்கைக்கு முதலில் வந்த அமெரிக்க மிசன் பாதிரிமார் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கல்வியை விருத்தி செய்தனர். அக்காலத்திலே தமிழ்ப் பாடசாலைகள் மிகச் சிலவே இருந்தன. படித்தவர் தொகையைக் கூட்டும் நோக்கத்துடன் பல கிராமங்களிலும் இவர்கள் கல்லூரிகள் நிறுவினர். 1823ஆம் ஆண்டில் வட்டுக்கோட்டையிற் பல்கலைக் கழகத் தரத்துக் கல்வி புகட்டும் கல்லூரி ஒன்றைத் தொடக்கி வைத்தார்கள். ஆங்கில அறிவினைப் புகட்டுவதும் தமிழ் இலக்கியத்தை வளர்ப்பதுமே இக் கல்லூரியின் நோக்கமாய் இருந்தது. தமிழ் மக்களுக்குத் தத்துவம் விஞ்ஞானம் போன்ற துறைகளிற் கல்வி புகட்டும் நோக்கத்துடன் இப் பாடங்களைத் தமிழ் மூலம் கற்பிக்கத் தொடங்கி, இவற்றை மாணவர் படிப்பதற்குரிய நூல்களை யுந் தமிழில் ஆக்கினர். இக் கல்லூரியிற் பல தமிழர் படித்துத் தேர்ச்சியடைந்தனர். அவர்களுட் குறிப்பிடத் தக்கவர் நெவினஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை, சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை முதலியோர்.

கிறித்தவப் பாதிரிமார் மதச் சார்பான கல்லூரிகளை நிறுவித் தமிழருக்குப் பல துறைகளிலும் கல்வி புகட்டி வந்த காலத்திற் சைவ சமயத் தொடர்பான பாடசாலைகளை நிறுவித் தமிழ்ப் பண்பாட்டு அடிப்படையில் தமிழருக்குக் கல்விச் செல்வத்தை அளிக்க முன்வந்தனர் சைவப் பெரியார்கள். இவர்களுள் தலை சிறந்தவர் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர். அவர் காலத்திலே தமிழ்ப் பள்ளிக் கூடங்கள் எல்லாம் ஒவ்வொரு உபாத்தியாயரால், தெருத் திண்ணைகளிலும் கொட்டில்களிலும் வைத்துப் பிள்ளைகளின் சம்பளம் பெற்றுப் படிப்பிக்கும் இடங்களாய் இருந்தன. படிப்பிக்கப்படும் நூல்களோ ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், வாக்குண்டாம், நல்வழி முதலிய நீதி நூல்களும் சேந்தன் திவாகரம், எண்கவடி முதலிய கருவி நூல்களுமேயாகும். கற்பிக்கும் ஆசிரியரோ உபாத்தியாயரின் பிரதிநிதிகளாகிய சட்டாம்பிள்ளைகளேயாவர். சைவ நூல்கள் அங்கே கற்பிக்கப் படவில்லை. இவற்றையெல்லாம் அநுபவித்துணர்ந்த ஆறுமுகநாவலர் அனைவருக்கும் கல்வியை ஒரே சமயத்திற் புகட்டும் கல்வி நிலையங்களை ஊர் தோறும் தோற்றுவிக்க வேண்டும் என்ற அவா உடையவரானார்.

ஆரம்ப பாடசாலைகளிற் படித்துத் தேர்ச்சியடைந்த மாணவர் மேற்படிப்புப் படிப்பதற்குப் பல்கலைக்கழகமொன்று நிறுவுவதே ஆறுமுகநாவலரின் நோக்கமாக இருந்தது. அந் நோக்கம் நிறைவேற முன் அவர் காலமாகிவிட்டார். அவர் குறிக்கோளைப் பின்பற்றி, 1898ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத் துத் தமிழ்ச் சங்கம் என ஒரு சங்கத்தை திரு. த. கைலாச பிள்ளையவர்கள் நிறுவினர். தமிழ்க் கல்வியை அபிவிருத்தி செய்வதற்காகத் தேர்வுகள் ஏற்படுத்திப் பட்டங்களும் பரிசுகளும் வழங்குவதே இச் சங்கத்தின் நோக்கமாயிருந்தது. ஆண்டுதோறும் ஆவணித் திங்களில் ஐந்து தேர்வுகளை நடாத்திப் பால பண்டிதன், பண்டிதன், புலவன் ஆசிரியன் போன்ற பட்டங்களை வழங்கினர். இத் தேர்வுகளுக்குரிய பாடங்கள் இலக்கணம், இலக்கியம், தருக்கம், சமஸ்கிருதம், சமயசாத்திரம், வைத்தியம், சிற்பம் முதலியன.

மதுரைச் சங்கம் நிறுவப்படமுன் இச் சங்கம் நிறுவப் பட்டது என்பது கவனத்திற்குரியது. இச் சங்கத்தினர் செய்த முயற்சி தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் நிறுவுவதற்கு வழி கோலிற்று. இக் கருத்துப் பற்றியே ஆறுமுகநாவலர் ஓர் அச்சியந்திரசாலையை நிறுவினர் என்பதையும் குறிப்பிடுதல் வேண்டும். இக் காலத்திற் பல்கலைக் கழகங்களிலுள்ள பல் கலைக்கழக அச்சகங்கள் (University Press) போலத் தாம் அமைக்க இருந்த பல்கலைக்கழகத்திற்கும் ஓர் அச்சகம் நிறுவிப் பாடப் புத்தகங்களையும் ஆராய்ச்சி நூல்களையும் வெளியிடுவதே அவர் நோக்கமாக இருந்தது. ஆயினும் ஆங்கிலக் கல்வியிலே தமிழருக்கு இருந்த மோகத்தினாலே தமிழை யாவரும் புறக்கணித்தனர். இதனாலே தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவுதலும் பின்போடப்பட்டது.

ஆறுமுகநாவலரைப் பின்பற்றி வேறுபல பெரியோரும் வீமன்காமம், கந்தரோடை, மாதகல், மல்லாகம், வேலணை, காரைதிவு போன்ற இடங்களிலே தமிழ்ப் பாடசாலைகளை நிறுவினர். பாடசாலையிற் கல்வி புகட்டுவதற்குத் தகுதி வாய்ந்த ஆசிரியரைப் பயிற்றுவதற்கென ஓர் ஆசிரிய கலா சாலையும் கிரிமலையில் திரு. கைலாசபிள்ளையால் நிறுவப் பட்டது. மேலும் அக்காலத்திற் பெரும்பணி செய்து வந்த இந்து வாலிபர் சங்கத்தின் தூண்டுதலினால் சேர் பொன்னம் பலம் இராமநாதன் அவர்கள் சைவ வித்தியாபிவிருத்திச் சங்கமொன்றைத் தொடக்கி வைத்தார். இச் சங்கத்தின் பொறுப்பை ஏற்று வழக்கறிஞர் திரு சு. இராசரத்தினம் அவர்கள் சைவப் பாடசாலைகளை நடத்தி வந்தார். நாவலர் தோற்றுவித்த சைவக் கல்வி மரபின் பாது காவல ராக 20ஆம் நூற்றாண்டில் விளங்கியவர்களுள் இவரை முதல்வர் எனலாம்.

ஈழத்திலிருந்து பெரியார் பலர் தாயகம் சென்று கல்வி புகட்டி வந்தமையையும் இங்குக் குறிப்பிடல் வேண்டும். இவருள் முதன்மையாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள். சென்னையிலுள்ள பிறசிடென் சிக் கல்லூரியில் இவர் தமிழ் விரிவுரையாளராகக் கடமை யாற்றினர். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தால் முதன் முதலில்

நடத்தப்பட்ட கலைமாணிப் பட்டத் தேர்வில் முகலாவதாகத் தேர்ச்சியடைந்தவர் தாமோதரம்பிள்ளையே. இத் தேர்வில் இருவரே தேர்ச்சியடைந்திருந்தனர். ஒருவர் தாமோதரம்பிள்ளை. மற்றவர் வட்டுக்கோட்டைக் கல்லூரியைச் சேர்ந்தவரும் தாமோதரம்பிள்ளையின் ஆசிரியருமான கறல் விகவநாதபிள்ளை அவர்கள். எனவே, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதற் பட்டதாரிகள் இருவரும் ஈழத் தமிழர் என்பது சிறப்பாகக் குறிப்பிடற்குரியது. திரிகோணமலையைச் சேர்ந்த தி. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களுக்கும் இந்தியாவிற் பெரும் மதிப்பு இருந்தது. பொதுவாக இவரைச் சார்ந்து உசாவி அறிந்துகொள்ளாத வித்துவான்கள் இந்தியாவில் சிலர் என்றே கூறலாம். சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் கந்தசாமி முதலியார், தமிழ்ப்பண்டிதர் மணி. திருநாவுக்கரசு முதலியார், கிறித்தவக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்டிதர் சுப்பிரமணிய சிவா முதலியோர் இவரிடம் கற்றவர். இவர் பல ஆண்டுகளாகச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பரீட்சகராகவும் நான்கு ஆண்டுகள் பரீட்சாசங்கத் தலைவராகவும் இருந்தார். மேலும், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத் தேர்வுக்காரருள் ஒருவராகவும் கிறித்தவக் கல்லூரியிலும் பச்சையப்பன் கல்லூரியிலும் தமிழ்த் தலைமைப் புலவராகவும் இருந்தனர்.

நாவலருக்குப் பின் நாவலராகவும் இரு மொழிப் புலவராகவும் சிறந்து விளங்கியவர் மேலைப் புலோலி நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள். இவர் நீண்ட காலம் சென்னையில் வாழ்ந்து தமிழ்க் கல்விக்கு அரும்பணி செய்து வந்தார். இவரிடம் கல்வி பயின்று பெரும் புலமையுடன் விளங்கியவருள் ஒருவர் திரு. வி. கல்யாணசுந்தரனார் அவர்கள். கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள் திருவருட்பாவுக்கு எதிராகச் சொற்பெருக்காற்றி வந்த காலத்திலே திரு. வி. க. அவர்களும் தம்முடைய ஆசிரியரோடு சேர்ந்து அவர் சார்பாகச் சொற்பொழிவாற்றினார் எனக் கூறுவர். இவர் போல இன்னும் பலர் தாயகம் சென்று தமிழ்க் கல்வியை விருத்தி செய்து வந்தனர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழரின் கல்வியிற் கண்ணோட்டம் செலுத்தியவருள் ஒப்பற்றவராக விளங்குபவர் சேர். பொன்னம்பலம் அருணாசலம் அவர்களே. ஆரம்பக் கல்வி முறையின் அடிப்படையான குறை ஆங்கிலத்தின் மூலம் பயிற்றப்படுதலே என இவர் நன்குணர்ந்தார். எனவே, 1900 ஆம் ஆண்டில் இது தொடர்பாகக் கல்வித் தலைவருக்கு எழுதிய ஓலையிற் பின்வருமாறு கேட்கிறார் :

“இங்கிலாந்திலுள்ள ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் ஆங்கிலத்தைத் தள்ளிவிட்டுச் செருமானிய மொழியைப் போதன மொழியாக்கினால் எவ்வாறு இருக்குமென எண்ணிப் பாருங்கள் ! ஆங்கிலத்துக்கும் சிங்களத்துக்கும் (அல்லது தமிழுக்கும்) இருக்கும் ஒற்றுமையிலும் பார்க்கச் செருமானிய மொழிக்கும் ஆங்கிலத்துக்கும் அதிக ஒற்றுமை இருக்கிறது. எனவே, சிங்களச் சிறுமும், தமிழ்ச் சிறுமும் ஆங்கிலம் கற்பதை விட ஆங்கிலச் சிறார் சேர்மானிய மொழியை இலகுவிற் கற்க முடியும்.”

உண்மையிலே, சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் அவர்கள்தாம் ஈழத்தில் தாய்மொழிக் கல்வி இயக்கத்தின் தந்தையாவார் அவர் 1900 ஆம் ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள் 30 ஆம் நாள் தேசாதிபதிக்கு விடுத்த அறிக்கையில் ஈழத்தில் ஒரு பல்கலைக் கழகத்தை நிறுவ வேண்டுமென்றும் இதைச் செய்ய முடியாதவிடத்து ரோயல் கல்லூரியை ஒரு பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியின் நிலைக்கு உயர்த்த வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார். இவ்விதம் ஒரு கழகம் அமைத்தால் அது மக்களுக்கு அழியா நன்மை பயக்குமென அவர் வற்புறுத்தினார். இவரே இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் பிதாவெனின் அது மிகையாகாது. அவரது பெருமுயற்சியாலேயே 1906 ஆம் ஆண்டு தைத்திங்கள் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகச் சங்கம் தொடங்கப்பட்டது ; இன்று கொழும்பிலும் பேராதனையிலும் உருப்பட்டு இயங்குகின்றது.

மேலைத்தேயக் கலைகளைத் தமிழில் அறிவுறுத்தி விஞ்ஞானத்தையும் செந்தமிழாய்த் துய்க்கத் துணைசெய்து, உருவங்கூடத் தெரியாதவாறு மறைந்து கிடந்த பழைய

யாழின் நுட்பங்களை நுணுகி ஆராய்ந்து வெளியிட்டு யாழ் தூலாசிரியர் என உலகப் புகழ் பெற்ற உயர் திரு. விபுலானந்த அடிகள் தமிழ் நாட்டிலே தமிழ்ப் பேராசிரியர் என்ற பதவியினை முதன் முதலாகப் பெற்ற பெருமைக்குரியவர். மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த காரைதீவு என்னும் பதியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட விபுலானந்த அடிகள், அண்ணாமலையிற் பல்கலைக் கழகம் நிறுவப்பட்டபோது அண்ணாமலைச் செட்டியார் அழைப்பை ஏற்று, 1931ஆம் ஆண்டில் அப் பல்கலைக் கழகத்தின் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பதவி வகித்தார். இந்தியாவிலுள்ள பல்கலைக் கழகங்களிலே தமிழ்த் துறைக்குப் பேராசிரியர்ப் பதவி முதன் முதல் அமைக்கப்பெற்றது அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழத்திலேயே. எனவே, பாரத நாட்டின் முதற்றமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்ட சிறப்பு ஈழத்து விபுலானந்த அடிகளைச் சாரும். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழ்த்துறை நிறுவப்பட்டபோது அடிகளார் அதன் முதற் பேராசிரியராகப் பதவி ஏற்றார். தமிழகத்து முதற்றமிழ்ப் பேராசிரியர் என்ற சிறப்பைப் பெற்ற விபுலானந்த அடிகளுக்கு ஈழத்து முதற்றமிழ்ப் பேராசிரியர் என்ற பெருமையும் உண்டு. பாரதியின் பாடல்களைத் தமிழ் பேசும் மக்களிடத்துப் பரவச் செய்த பெருமை அடிகளாரைச் சாரும்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறை தொடர்பாக 1938 ஆம் ஆண்டு நியமிக்கப்பட்ட விசாரணைக் குழுவில் அடிகளாருக்குச் சிறப்பிடம் கொடுக்கப்பட்டது. பல்கலைக் கழகத் தமிழாராய்ச்சி பற்றி விரிவான ஒரு திட்டத்தை வகுத்துக் கொடுத்தவரும் இவரே.

தமிழ்க் கல்வி விருத்திக்கு வேண்டிய கலைச் சொற்கள் பிறப்பதற்குச் சிறந்த தொண்டாற்றிய பெருமையும் அடிகளாருக்கு உரியது. தமிழ்ச் சொல்லாக்கக் கழகம் உருவாக்கிய சொற்களை ஆராய்ந்து முடிவுகட்டுவதற்காக 1933ஆம் ஆண்டிற் சென்னையிற் கூட்டப்பட்ட மகாநாட்டிற்குப் பொதுத் தலைவராக அடிகளார் தலைமைதாங்கி, ஆக்கப் பட்ட கலைச் சொற்களை ஆராய்ந்து வேண்டாதவற்றை விடுத்தும் புதியன சேர்த்தும் கலைச் சொற்கள் என்ற நூலைத் தமிழுலகுக்கு அளித்தனர்.

1925ஆம் ஆண்டு கிழக்கிலங்கையின் இராமக்கிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலைகளின் முகாமைக்காரர் பதவி அடிகளாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து அடிகளார் கிழக்கிலங்கையின் ஆறுமுக நாவலராகத் திகழ்ந்தார். கிழக்கு மாகாணத்தில் அக்காலத்திற் கல்வி நிலையங்களை நடத்தி வந்தவர்கள் மெதடிஸ்ற் மிஷனையும் கத்தோலிக்க மிஷனையும் சேர்ந்த பாதிரிமாறே. கிறித்தவரால் நடத்தப்பட்ட இப் பாடசாலைகளிற் குறித்த சமய அடிப்படையிலேயே கல்வி புகட்டப்பட்டது. இக்குறையை நீக்கும் நோக்கமாக ஆறுமுக நாவலரை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு சைவத் தலங்களில் இராமக் கிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலைகளை நிறுவினர். அவற்றுட் காரைதீவு சர்வதா வித்தியாலயமும் கல்லடி உப்போடை சிவானந்த வித்தியாலயமும் முதன்மை பெற்று விளங்கின.

விபுலானந்த அடிகள் பிறந்து வளர்ந்த காரைதீவில் இராமகிருஷ்ணரின் மனைவி சாரதாதேவியின் பெயராற் பெண்களுக்கென ஒரு கல்லூரி அடிகளாரால் 1925ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டது. இன்று இக்கல்லூரி கிழக்கிலங்கையிலே தமிழ் மொழியையும் பெண் கல்வியையும் வளர்க்கும் சிறந்த கல்வி நிலையமாகத் திகழ்கின்றது.

கிழக்கிலங்கையின் சாந்திநிகேதனம் என விளங்குவது சிவானந்த வித்தியாலயம். மட்டக்களப்பிற் சைவசமயம் தழைக்க வேண்டுமாயின் ஓர் ஆங்கிலக் கல்லூரியாயினும் நிறுவப்பட வேண்டுமென உணர்ந்த அடிகளார், 1926 ஆம் ஆண்டு இக்கல்லூரியை ஆரம்பித்தார். ஆங்கிலப் பாடசாலையாக விளங்கிய போதும் இக்கல்லூரியிலே தேசிய உடையும் தேசியக் கலையும் சிறப்பிடம் பெற்றன. தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைச் சிறப்பாகக் கற்றுக் கொடுக்கப் புலவர் வகுப்புத் தொடக்கப்பட்டது ; சமஸ்கிருத வகுப்பு உடன் நிறுவப்பட்டது.

திரிகோணமலையில் உள்ள சைவசமய மக்களுக்கென ஓர் ஆங்கிலக் கல்லூரி அமைப்பதற்கு அடிக்கல் நாட்டி அதன் தலைமையாசிரியராகச் சிலகாலம் அடிகளார் தெர்ண்டாற்றினார்.

1920 ஆம் ஆண்டு மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரித் தலைமை ஆசிரியராகப் பதவியேற்ற அடிகளார் அக் காலத்திலே தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்காகப் பல ஆக்க வேலைகளைச் செய்தார். யாழ்ப்பாண ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தைச் சீரான முறையிற் புதுக்கி அமைப்பித்தார். பிரவேச பண்டித, பால பண்டித, பண்டிதத் தேர்வுகளை ஏற்படுத்தித் தேர்வு முதல்வராகவும் மேன்மையான உறுப்பினராகவும் விளங்கினார். இப்பெரியார் அன்று புதுக்கி அமைத்த ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம், ஈழ நாட்டிற் பல பண்டித மணிகளை உருவாக்கியுள்ளது.

ஈழத்திலே தமிழ்க் கல்வியும் பல்கலைக் கழகமும்

ஈழத்து வாழும் மக்களில் மூன்றிலொரு பகுதியினர் தமிழ் பேசும் மக்களாவர். மொழி, கலாசாரம் ஆகிய துறைகளில் இலங்கை வாழ் தமிழர் தமது தனிப் பண்பை விடாது பாதுகாத்து வந்துள்ளனர். இலங்கையின் வட, கிழக்கு மாகாணங்கள் இவர் பரம்பரையாக வாழ்ந்துவந்த தாயகமாகும்.

தமிழ்க் கல்வி, கலாசாரம் முதலியவற்றிற்கு இலங்கை வாழ் தமிழர் செய்துள்ள தொண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கையைச் சேர்ந்த ஈழத்துப் பூதந்தேவனார், சங்க காலத்திலேயே மதுரைக்குச் சென்று அங்குள்ள சங்கத்துப் புலவர்களுள் ஒருவராய் மிளிர்ந்தார். நற்றிணை, குறுந்தொகை அகநானூறு முதலிய சங்க நூல்களில் இப் புலவரின் செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன.

ஏழாம் நூற்றாண்டளவிலே தென்னகத்தில் எழுந்த இலக்கியங்கள் இலங்கையிலே தமிழர் சால்புபரவியிருந்த பகுதிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. மன்னார்ப் பகுதிக்கு அணித்தாயுள்ள திருக்கேதீச்சரமும் கீழ்மாகாணத்துள்ள

திரிகோணமலையும் இத்தலங்களாகும். ஈழத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் மன்னர் ஆட்சியிலும் காலத்துக்குக் காலம் சோழ, பாண்டியப் பேரரசர்கள் ஈழத்தில் ஆட்சி செலுத்திய காலத்திலும் தமிழ்க் கல்வி இங்குச் சிறப்புற்று விளங்கியது.

சோழ, பாண்டிய, பேரரசுகள் சிதறிய பின்னர், யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் பரம்பரை எழுந்தது. இவ்வரசு பரம்பரையில் வந்த மன்னர் பலர் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் தமிழ்க் கல்விக்கும் பெரும் ஆதரவுகாட்டினர். கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து, கலைகளின் புரவலனாக விளங்கிய செகராசசேகரன் என்னும் மன்னனது ஆட்சியில் யாழ்ப்பாணம் ஆதிக்கத்திலும் புகழிலும் உச்சநிலை எய்தியது. தமிழ்கத்தின் பல பாகங்களிலிருந்தும் இவ்வரசன் அவைக்குப் புலவர் பெருமக்கள் வந்து சேர்ந்தனர். தென்னிந்தியாவிற் பண்டைக் காலத்தில் விளங்கிய தமிழ்ச் சங்கங்களுக்கு நிகராகவும் அன்றைய வழித்தோன்றலாகவும் இவ்வரசன் தமிழ்ச் சங்கமொன்றை இங்கு நிறுவினான். வான நூல், மருத்துவம், அறிவியல், தத்துவம், இலக்கியம் ஆகிய துறைகளிற் பல நூல்கள் ஆக்கப்பட்டன. வட மொழிப் புராணங்கள் பல, தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இச் சங்கத்தைச் சார்ந்த புலவரின் நூல்கள் சரசுவதி மகாலயம் எனப்படும் நூல் நிலையத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. தென்னிந்தியாவிலே தமிழ் வளர்ச்சி பல காரணங்களாலே தேய்வுற்றிருந்த காலங்களிற் கூட, இலங்கையில் அது செழித்து வளர்ந்தது.

இலங்கைக்கு முதன்முதலாக வந்த ஐரோப்பியராகிய போர்த்துக்கேயர் இந்நாட்டில் இரு மொழி பேசும் மக்கட் கூட்டம் இருப்பதைக் கண்டனர். கோட்டை மன்னரது அவைக்களத்திலே தமிழ் மொழிக்கிருந்த மதிப்பைக் கண்ட போர்த்துக்கேயர், ஈழத்தின் மேற்கு, வடமேற்குப் பகுதிகளிலும் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்கள் நிறுவ ஏற்பாடுகள் செய்தனர். அக்காலத்தில் இப்பகுதிகள் தமிழ்பேசும் மக்கள் பெருந்தொகையினராக வாழும் பகுதிகளாக இருந்தன.

தமிழ்மொழியின் செல்வாக்கு

ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்திலே தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்காகப் பல முயற்சிகள் நடந்தன. பைபிள் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது; கொழும்பிலே தமிழ் அச்ச நிலையம் ஒன்று நிறுவப்பட்டது. பல இலக்கிய நூல்கள் தமிழில் ஆக்கப்பட்டன. புரென்சு வெல்டு எனப் பெயரிய பாதிரியார் 1754 இல் வெளியிட்ட நூலொன்றில், நாட்டிலே தமிழ்மொழிக்கிருந்த செல்வாக்கைப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“இத்தீவின் பெரும்பான்மையான பகுதிகளில் தமிழ்மொழி பேசப்படுகின்றது.”

1796 இல் இலங்கை ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்குள்ளடங்கியது. 1813 இல் ஈழத்திற் காணப்பட்ட மொழிக் கூட்டத்தைப்பற்றித் தேசாதிபதி பிறெளன்ஸ்டிக் குடியேற்றநாட்டுக் காரியதரிசிக்கு அனுப்பிய அறிக்கையொன்றிற் கூறுவதாவது:

“உள்ளூர் மொழிகளிற் பயிற்சி பெறுவதுபற்றிப் பேசுமிடத்துச் சிங்களம், போர்த்துக்கேயம் ஆகிய இரு மொழிகளை மட்டும் குறிப்பிட்டு இன்னும் ஒருமொழியை எடுத்துக் கூறுது விடுதல் முறையன்று. தென் பகுதிகளிலே சிங்களம் எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வாறே வட பகுதிகளில் இம்மொழிப் பயிற்சி தேவையாகும். நான் இங்கு குறிப்பிடுவது தமிழ் மொழியையே. எல்லா மாகாணங்களிலும் வழங்கும் போர்த்துக்கேய மொழியின் கலப்பை இதிற் காணலாம். புத்தளமும் மட்டக்களப்பும் உட்படப் புத்தளம் தொடங்கி மட்டக்களப்பு வரை வடக்கேயுள்ள பகுதியில் வாழும் மக்களின் சொந்த மொழி இதுவேயாகும். இந்நிலையில், சிங்கள மொழிக்கொப்பத் தமிழ் மொழியையும் சம அந்தஸ்துடன் வகுத்துள்ளமையைக் கனம்பொருந்திய பிரபு அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வீர்களென நம்புகிறேன்.”

தெமல ஹத்பத்து என்ற பழைய பகுதியை உள்ளடக்கியதும், வடமாகாணத்தின் தொடர்ச்சியானதுமாகிய புத்தளமும் தமிழ்ப் பகுதியாக இத்தேசாதிபதியாற் கவனிக்கப்பட்டுள்ளமை இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

நாவலரின் நன்முயற்சி

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஈழத் திலே தமிழ்க் கல்வியும் சால்பும் மொழிப்பற்றும் வளரக் காலாயிருந்தவர் ஆறுமுக நாவலர் அவர்களே. இற்றைக்கு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே, தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்று நிறுவுவதற்கு இவர் திட்டம் வகுத்திருந்தார். அக்காலத்திற் சிறந்த கல்வியறிவும் பொது அறிவும் படைத்தவராக இவர் திகழ்ந்தார். இவர் ஆங்கிலமும் சங்கதமும் கற்றிருந்தமையாலே விரிந்த மனப்பான்மை உடையவராகவும் விளங்கினார். பன்மொழிப் புலவராக இவர் இருந்தமையாலேயே தமிழ் மட்டும் கற்ற பண்டிதரென இவரைப் பிறர் ஒதுக்காது மதிப்புக் கொடுத்து வந்தனர். தமிழரின் எதிர்கால முன்னேற்றத்திற்கு எத்தகைய கல்வி வேண்டற்பாலதென்பதை இவர் ஒருவராலேயே அக்காலத்திலே திட்டமிட முடிந்தது.

தமிழர் பல துறைகளிலும் முன்னேறி ஏனைய உலக மக்களுடன் தலை நிமிர்ந்து நிற்கவேண்டுமாயின் அவருக்கு மேற்படிப்பு இன்றியமையாததென்பதை ஆறுமுக நாவலர் நன்கு உணர்ந்தார். இம்மேற்படிப்புக்குரிய போதனாமொழி தமிழாக அமையின், அது தமிழ் மக்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படுமெனவும் அத்தகைய கல்வியே தமிழரின் உண்மையான ஆற்றலை வெளிப்படுத்துவதற்கு இயற்கையோடு பொருத்தமாயிருக்குமெனவும் அவர் கண்டார். அக்காலத்திற் கிறித்தவர் தமிழிற் சாதாரண இதிகாசம், வீசகணிதம், கெமிஸ்தம் போன்ற நூல்களை எழுதியிருந்தனர். இதனைக் கண்ணுற்ற நாவலர், தமிழ்மக்கள் பல்கலைக்குமுரிய கல்வியைத் தமிழிற் பெற வேண்டுமென விரும்பினார். அவர் நோக்கம் கைகூடுவதற்குத் தகுதியான மாணவர் தொகை குறைவாக இருந்தது. பல்கலைக் கழகம் அமைப்பதற்கு அடிப்படையாகத் தேவைப்படுவது மாணவரே. எனவே, பல்கலைக் கழகக் கல்வி பெறுவதற்குத் தகுதியுடைய மாணவரை உருப்படுத்துவதைத் தமது முதற்கடமையாகக் கொண்டனர். இந்நோக்கத்துடனேயே வண்ணார்பண்ணை, கோப்பாய், புலோலி, முல்லைத்தீவு, சிதம்பரம் முதலிய இடங்களிலே தமிழ்ப் பாடசாலைகளை நிறுவினர்.

அப்பாடசாலைகளிலே தருக்கம், வரலாறு, வானசாத்திரம், மிருகசாத்திரம், கணிதம், வைத்தியம், சிற்பம், பூமிசாத்திரம், முதலியன தமிழிற் கற்பிக்கப்பட்டன.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்கம்

இக்கல் லூரிகளிற் படித்துத் தேர்ச்சியடையும் மாணவர் மேற்படிப்புப் படித்தற்குப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்று நிறுவுவதே ஆறுமுகநாவலரின் நோக்கமாக இருந்தது. ஆனால், அந்நோக்கம் கைகூடுமுன் அவர் காலமாகிவிட்டார். அவரின் குறிக்கோளைப் பின்பற்றித் திரு. கைலாசபிள்ளை அவர்கள் 1898 ஆம் ஆண்டில் “யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்கம்” என்ற சங்கமொன்றினை நிறுவினர். தமிழ் மொழியைப் பல துறைகளிலும் விருத்தி செய்வதற்குத் தேர்வுகள் ஏற்படுத்திப் பட்டங்களும் பரிசுகளும் வழங்குவதே இச்சங்கத்தின் நோக்கம். இச்சங்கம் பத்துப்பேரைக் கொண்டது. சங்கத்தின் தலைவர் த. கைலாசபிள்ளை; செயலாளர் மா. வைத்தியலிங்கம் பிள்ளை; இவர் யாழ்ப்பாணத்து வண்ணார்பண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை முதலாசிரியராவர். இச்சங்கத்தின் ஏனைய உறுப்பினர் அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை, க. ஏரம்பையர், ம. க. வேற்பிள்ளை, ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, அ. அருணாசல ஐயர், ஆ.ஆ. சிதம்பரப்பிள்ளை, க. சரவணமுத்துப்பிள்ளை, ச. சிவப்பிரகாசபிள்ளை ஆகியோராவர்.

இச்சங்கத்தினர் ஒவ்வோராண்டும் ஆவணித் திங்களில் ஐந்து தேர்வுகளை வண்ணார்பண்ணையிலும் குறிக்கப்பட்ட பிற இடங்களிலும் நடத்தினர். முதலாம் தேர்வுக்குரியவர் இருபத்தோராவது வயது முற்றுப்பெறாதவராயிருந்தனர். அத்தேர்விலே தேர்ச்சி பெற்றவருக்குப் பாலபண்டிதன் என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது. அதற்குரிய பாடங்கள் இலக்கணம், இலக்கியம், பூமிசாத்திரம், கணக்கு, இதிகாசம், பிரத்தியுத்தபாதனம், சையெழுத்து, நிகண்டு படிப்பிக்குந்திறமை என்பன. இரண்டாம் தேர்வுக்குரியோர் இருபத்து மூன்றாவது வயது முற்றுப்பெறாதவராய் இருந்தனர். அத்தேர்விலே தேர்ச்சி பெற்றவருக்குப் பாரதி என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது. தேர்வுக்குரிய பாடங்கள் இலக்கணம்,

இலக்கியம், பிரகிருதி சாத்திரம், கணக்கு, இதிகாசம், பாட்டை வசனமாக்கல், குறித்த ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி எழுதுதல், வைத்தியம், சோதிடம் சிற்பம் என்பவற்றுள் குறித்தபடி ஒன்று என்பவை.

மூன்றாவது தேர்வுக்குரியவர் இருபத்தேழாவது வயது முற்றுப்பெறாதவராய் இருந்தனர். அத்தேர்விலே தேர்ச்சி பெற்றவருக்குப் பண்டிதன் என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது. அத்தேர்வுக்குரிய பாடங்கள் இலக்கணம், இலக்கியம், தருக்கம், செய்யுளியற்றல், சரித்திரம் எழுதுதல். சமஸ்கிருதம், வைத்தியம், வானசாத்திரம், சிற்பம் என்பவற்றுள் இட்டப்படி ஒன்று என்பவை. நான்காவது தேர்வுக்குரியவர் முப்பதாவது வயது முற்றுப்பெறாதவராய் இருந்தனர், அதிலே தேர்ச்சி பெற்றவருக்குப் புலவன் என்னும் பட்டம் வழங்கப்பட்டது. அத்தேர்வுக்குரிய பாடங்கள் இலக்கணம், இலக்கியம், தருக்கம், நிர்ந்தேச விஷயமெழுதல் (வர்ணனை), செய்யுளியற்றல், சமஸ்கிருதம், தருமசாத்திரம், வைத்தியம் சோதிடம், சிற்பம் என்பவற்றுள் இட்டப்படி ஒன்று என்பவை. ஐந்தாவது தேர்வுக்குரியவர் முப்பத்தைந்தாவது வயது முற்றுப்பெறாதவராய் இருந்தனர். அத்தேர்விலே தேர்ச்சி யடைந்தவருக்கு ஆசிரியன் என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது. அத்தேர்வுக்குரிய பாடங்கள் இலக்கணம், இலக்கியம், தருக்கம், செய்யுளியற்றல். தர்க்கவிஷயமெழுதுதல், சமஸ்கிருதம், சமய சாத்திரம் என்பன.

மேலே தரப்பட்ட பட்டங்களின்றியும் அவரவர் தகுதிக்கேற்ப வித்துவான், கவிராசன், பௌராணிகள், நாவலன் என்ற தொடக்கத்துப் பட்டங்களும் இச்சங்கத்தினரால் வழங்கப்பட்டன. தேர்வுகளிலே தேர்ச்சி அடைபவருள் முதல்வராய் வருபவருக்கு வெள்ளி, பொன் முதலானவற்றுற் செய்யப்படும் விருது முத்திரைகளும் வழங்கப்பட்டன. தேர்வுகளுக்குரிய வினாக்கள் இச்சங்கத்தாருள்ளும், இலங்கையிலும் இந்தியாவிலுமுள்ள பிற வித்துவான்களுள்ளமிருந்து இச்சங்கத்தாரால் வரிக்கப்பட்டவரால் வினாவப்பட்டன. மாணவர் எழுதிய விடைகளைப் பார்த்து மதிப்பிடுதலும் அவ்வாறு வரிக்கப்பட்டவராலேயே செய்யப்பட்டன.

இந்தியாவில் மதுரைச் சங்கம் நிறுவப்படமுன் இச் சங்கம் நிறுவப்பட்டதென்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. சங்கத்தின் போஷகராக நியமிக்கப்பட்ட சேர் பொன்னம் பலம் அருணாசலம் 1898 ஆம் ஆண்டு ஆனித்திங்கள் ஆறாம் நாள் சங்கத் தலைவர் த. கைலாசபிள்ளை அவர்களுக்கு வரைந்த ஓலையிற் குறிப்பிட்டதாவது :

“சங்கத்தின் நோக்கம் சிறந்ததே ; தேர்வுகள் நடத்துவதாலும் பட்டங்கள் வழங்குவதாலும் சங்கம் தமிழ்க் கல்வித்துறையில் ஒரு மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்கும் ; எனினும் பழையனவற்றைக் கற்பிப்பதோடு நில்லாது மொழிபெயர்ப்பாகவோ தழுவலாகவோ ஆங்கில நூல்களைத் தமிழில் அமைத்துப் புதியதோர் இலக்கியத்தை உண்டாக்கவும் சங்கம் முயலுதல் வேண்டும். இத்தகைய கல்வியே யப்பான் தேசத்தைக் குறுகியகால எல்லையுள் உலக தேசங்களிடையே சிறந்த இடம்பெறச் செய்தது.”

இச்சங்கத்தினர் செய்த முயற்சி தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் நிறுவுவதற்கு வழிகோலிற்று. எனினும், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்துக்குவித்திட்டவர் ஆறுமுகநாவலர் என்பதை நாம் மறுத்தல் கூடாது. இக்கருத்துப் பற்றியே அவர் அச்சியந்திரசாலையையும் நிறுவினர். இக்காலத்தில் பல்கலைக் கழகங்களிலுள்ள பல்கலைக்கழக அச்சகங்கள் (University Press) போலத் தாம் அமைக்க இருந்த பல்கலைக்கழகத்திற்கு ஓர் அச்சகம் நிறுவிப் பாடப் பொத்தகங்களையும் ஆராய்ச்சி நூல்களையும் வெளியிடுவதே அவர் நோக்கமாக இருந்தது. நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஆறுமுகநாவலர் இத்தகைய முற்போக்கான திட்டங்களை வகுத்திருந்தார்.

ஆயினும் ஆங்கிலக் கல்வியிலே அக்காலத்திலே தமிழ் மக்களுக்கு மதிப்பிருந்ததனால், தமிழை யாவரும் புறக்கணித்தனர். தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவுதல் பிற்போடப் பட்டது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இலங்கை வாழ் தமிழ்பேசும் மக்கள் தமது சிங்களச் சகோதரருடன் சேர்ந்து ஈழத்தில் ஆங்கிலத்தைப் போதனமொழியாகக் கொண்ட பல்கலைக்கழகம் ஒன்றை நிறுவுவதற்குப் பாடு

பட்டனர். 1906ஆம் ஆண்டு தொடக்கப்பெற்ற இலங்கைப் பல்கலைக்கழகச் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்த சேர் பொன். அருணாசலம் இவ்வியக்கத்தில் முக்கிய பங்கு எடுத்துக் கொண்டார். இம் முயற்சிகளின் விளைவாகவே இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரி நிறுவப்பட்டது. 1942இல் இக் கல்லூரியும் இணைக்கப்பட்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் உருவாயிற்று.

தமது கலாசாரத் தேவைகளுக்கும் கல்வித் தேவைகளுக்கும் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தைப் பயன்படுத்தி வந்தனர் தமிழர். ஆயினும், 1947இல் நாடு சுதந்திர மடைந்த பின்னர் எழுந்த சில அரசியற் சக்திகளையும் பிற சக்திகளையும் கண்ட தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் தமது பொருளா தாரம், கலாசாரம், கல்வி முதலியவற்றின் எதிர்காலம் எவ்வாறு இருக்குமோ வெனப் பேரச்சம் கொண்டனர்.

உயர்தர கல்விப் போதனை மொழிகளாகச் சிங்களம், தமிழாகிய இரண்டினையும் அமைப்பது பற்றி ஆராயக் கமிஷன் ஒன்று நியமனஞ் செய்யப்பட்டதன் பின்னர் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் இவ்வச்சம் ஆதாரமானது என எடுத்துக் காட்டின. அக்கமிஷன் தனது அறிக்கையை வெளியிட்ட போது, இலங்கை மக்களைப் பெரும்பான்மைக்குழு, சிறுபான்மைக்குழு என இரண்டாகப் பிரித்தது. பெரும்பான்மைக் குழு வினாள் ஒருவர் எஸ். ஜே. டி. எஸ். செனிவிரத்ன. இக்குழு வினர் இலங்கையில் உயர்தரக் கல்வியானது மக்கள் தொகை விகிதாசாரப்படி, ஆறு சிங்கள மாணவருக்கு ஒரு தமிழ் மாணவன் என்ற வகையில் அமைந்திருக்க வேண்டுமென்ற விந்தையான கொள்கையை வெளியிட்டனர்.

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக இயக்கம்

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக இயக்கம் 1956 ஆம் ஆண்டு ஆணித் திங்கள் செயலாற்றத் தொடங்கியது. கல்வி, தொழில் வர்த்தகம் முதலிய துறைகளில் ஈடுபட்டிருந்த அரசியற் கலப்பற்ற தமிழர் சிலர் ஒன்றுகூடி, இந்நாட்டில் வாழும் தமிழர் தமது மொழியையும் கலாசாரத்தையும் தூய்மை குன்றாது பாதுகாக்க வேண்டுமாயின் உடனடியாகத் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கென ஒரு பல்கலைக் கழகம் அமைக்க

வேண்டுமென முடிவு செய்தனர். கல்வித்துறையிலும் பல்வேறு தொழிற்றுறைகளிலும் ஈடுபட்டுள்ள தமிழர் பலர் இவ்வியக்கத்தின் உறுப்பினராகச் சேர்ந்தனர். தமிழ்ச் சமூகத்தின் பல்வேறு மக்களும் இவ்வியக்கத்தை ஆதரித்தனர்; இவ்வியக்கத்தில் நம்பிக்கையும் கொண்டனர். இவ்வியக்கம் செயலாற்றத் தொடங்கிச் சிறு கால எல்லையுள், தமிழ்பேசும் மக்களின் உயர்தரக் கல்வியைப் பலதுறைகளிலும் விருத்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் கொழும்பில் நாவலர் கழகம் நிறுவப்பட்டது. தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்துக்கு வித்திட்ட ஆறுமுக நாவலரின் பெயரால் இவர்கள் இக்கழகத்திற்குப் பெயரிட்டது மிகவும் பொருத்தமே. இக்கழகத்திற் கல்வி பயின்று இலண்டன் பல்கலைக் கழகத் தேர்வுகளிலே தேர்ச்சியடைந்த மாணவர் பலர். ஈழம் முழுவதிலும் இவ்வியக்கத்துக்கு இருந்த மதிப்பின் பயனாகப் பல்கலைக் கழகக் கட்டட வேலைக்குரிய ஆக்க வேலைகளையும் இவர்கள் செய்யக்கூடியதாய் இருந்தது. திரிகோணமலையிலே, 1959 ஆம் ஆண்டில், தமிழ்பேசும் மக்களுக்குரிய பல்கலைக் கழகக் கட்டடத்திற்கு அத்திவாரக்கல் நாட்டினர். அதனைத் தொடர்ந்து, கட்டடங்களைக் கட்டி எழுப்புவதற்குரிய ஆக்கவேலைகள் நடைபெற்றுவந்தன. இம் முயற்சிகைகூடவில்லை.

இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்கள் தனித் தன்மை வாய்ந்த கலாசாரச் செல்வத்தை உடையவர். எனவே, அவர்கள் மொழியையும் கலாசார பாரம்பரியத்தையும் போற்றிப் பேண ஒரு பல்கலைக்கழகம் அவசியமாகும் என்ற உணர்வு கல்வி வல்லாரிடையே உறுதிப்பட்டு வந்தது; இலங்கையின் வட பாகத்தில் வாழும் மக்களும் கல்விமான்களும் அரசியல் தலைவர்களும் ஏறத்தாள ஒன்றரை நூற்றாண்டு காலமாக இதுபற்றிக் கனவுகண்டு வந்தனர். பெண்களுக்கென இராமநாதன் கல்லூரியையும் ஆண்களுக்கெனப் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியையும் உருவாக்கி, யாழ்ப்பாண மக்கள் தங்கள் வளமுள்ள பண்பாட்டைப் பேணுவதற்கு மரபின்படி கல்வி முறையை அமைக்க வேண்டுமெனச் சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அயராது பாடுபட்டார். 1927ஆம் ஆண்டிலே பல்கலைக்கழக அமைவு பற்றிய தமது கருத்தைப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்:

“கல்வி என்பது ஓர் இறுக்கமான அச்சிலே வார்த்தைடுக்கவேண்டிய பொருளன்று. கல்வியின் பொருளும் கல்வி முறையும் காலத்துக்குக் காலம், சந்ததிக்குச் சந்ததி வேறுபட்டு வந்துள்ளது. ஒரு காலத்தில் நிலவிய கருத்துக்களும் வழக்கங்களும் அடிக்கடி மறைந்து வேறு கருத்துக்களுக்கும் வழக்கங்களுக்கும் இடமளித்துள்ளன. காலப்போக்கில் இலங்கையின் வடபாகத்திலும் மேற்குப்பாகத்திலும் அங்கு வர்ழும் மக்களுடைய நன்மைக்காக, ஒவ்வொரு பக்கலைக்கழகம் தேவைப்படும். பிறநாட்டுக் கல்விமான்கள் வற்புறுத்திய விஷயங்களையும் கல்வி முறைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட பக்கலைக்கழகங்களாக இவை தேவைப்படும். இப்பக்கலைக்கழகங்கள் எவ்வெவ்விடங்களில் அமைக்கப்படுகின்றனவோ அவ்வவ் விடங்களில் உள்ள நகரங்களின் அல்லது மாவட்டங்களின் பெயரைக் கொண்டவையாக இருக்கவேண்டும்”

பக்கலைக் கழகத்தின் நிலையங்கள் கொழும்பு, கண்டி, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களிலே அமையவேண்டும் என்ற நம்பிக்கையுடனே இயங்கிய இராமநாதன் தாம் அமைத்த பரமேஸ்வராக் கல்லூரி, இராமநாதன் கல்லூரி ஆகிய நிறுவனங்கள் எதிர்காலத்திற் பக்கலைக் கழகங்களாக மாறவேண்டும் என்ற தீர்க்க தரிசன உணர்வுடன் செயற்பட்டார்.

இதே காலகட்டத்திற் சுவாமி விபுலாநந்தர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒரு பக்கலைக் கழகம் வேண்டும் எனக் குரல் கொடுத்தார். கல்விவளஞ் சிறந்த யாழ்ப்பாணத்திலே பக்கலைக் கழகம் உருவாக வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் சுவாமிகள் பின்வருமாறு எழுதினார் :

“உயர்தரப் பாடசாலைகள் பல கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் குழுமியிருக்கின்றன. ஆதலால் இவ்விரண்டினுள் ஒன்றே சர்வகலாசாலையின் பூரண நலத்தைப் பெறுதற்குத் தகுதியுடையதென்பது சிலருடைய அபிப்பிராயம்.....சர்வகலாசாலை எவ்விடத்திலேற்படினும் ஏற்படுக. பாவலரும் நாவலரும் வசித்து வந்த யாழ்ப்பாண நாடு கல்வித்துறையில் மேன்மேலும்

விருத்தியடைய வேண்டும் என்பதே எமது உள்ளக் கிடக்கை..... தொன்று தொட்டுக் கல்வி வளஞ் சிறந்து விளங்கிய யாழ்ப்பாணத்தைப் புறக்கணித்துக் கல்வி மணமில்லாத தும்பறையை நாடிச் செல்வது அவலை நினைத்து உரலை இடிப்பது போலாகுமன்றோ?...’’

மேற்போந்த வாசகங்கள் சுவாமியின் உள்ளக் கிடக்கையை விளக்கப் போதுமானவை. ‘ஸ்ரீலக்ஷ்மி’ ஆறுமுக நாவலர் அவர்களுடைய முன்மாதிரியைப் பின்பற்றிச் சைவ சமயமும் சைவக் கல்வியும் நிலைபேறடைய வேண்டுமென்னும் ஒரு நோக்கத்தோடு நைட்டிகப் பிரமச்சாரிகள் பத்துப்பேர் முன்வருவார்களாயின் இந்நாடு நலமடையும்’ எனவும் உணர்வு பூர்வமாக எழுதிய சுவாமிகள் பேராதனையிலும் பார்க்க யாழ்ப்பாணமே பல்கலைக் கழகத்திற்குத் தகுதிவாய்ந்த இடம் எனக் கருதினார்.

இவ்வாறு நீண்ட காலமாகப் பல அறிஞர்களும் அரசியல் தலைவர்களும் நிறுவனத்தைச் சார்ந்தோரும் நடாத்திய இயக்கத்தின் பயனாக 1974 ஆம் ஆண்டு ஒக்ரோபர் மாதம் இரண்டாம் திகதி யாழ்ப்பாண வளாகம் ஆரம்பிக்கப் பட்டது. நான்கு ஆண்டுகளாக இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் வளாகமாக இயங்கிய யாழ்ப்பாண வளாகம் 1979 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் முதலாம் திகதி பூரண அந்தஸ்து வாய்ந்த பல்கலைக் கழகமாக முழுமை பெற்றுள்ளது. நீண்ட காலமாக அனைவரும் கண்ட கனவு நனவாகியது.

நம்பிக்கையின் உறைவிடம்

தேசிய சிறுபான்மையினருக்கு உரிமைகள் அளிப்பதும், அவர்களது மொழி, கலாசார வளர்ச்சிக்குத் தக்க பாதுகாப்பு அளிப்பதும் எவ்வித வகுப்புவாத இனக் குரோதங்களையும் ஏற்படுத்துவதாகாது. இந்த அடிப்படை உண்மையை உலக நாடுகள் தாபனம் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டது. தேசிய சிறுபான்மையினர் எங்கெங்கு வாழ்கின்றனரோ, அங்கங் கெல்லாம் அவர்களது மொழி, வரலாறு, கலாசாரம் முதலியன அவ்வவ்வுரசாங்கங்களாற் கவனிக்கப்படவேண்டுமென்பதை இத்தாபனம் தனது வெளியீடுகள் மூலம் வற்புறுத்தி

யுள்ளது. பல்கலைக் கழகம் மக்களிடையே பலதரப்பட்ட பற்றுக்களை வளர்க்க உதவும். குடும்பப் பற்று, இனப்பற்று தேசப்பற்று ஆகியவை அவை. அத்தகைய மக்களாலே தேசிய வளர்ச்சி பெருகித் தேசியவாழ்வு பலவழிகளாலும் செழிப்படையும்.

இன்று மூவாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட எமது மாணவர் இந்தியா, இங்கிலாந்து போன்ற பிறநாடுகளுக்குக் கல்வி பயிலச் செல்கின்றனர். இன்னும் பலர் பணவசதியும் பிற வசதியும் இல்லாமையினால் உயர்தரக் கல்வி பயிலாதிருக்கின்றனர். இவர்களுக்கான பூரண கல்வி வசதிகளை அளிப்பது எமது பல்கலைக்கழகத்தின் நோக்கமாக இருக்கவேண்டும். ஒரு சமூக மக்களின் கருத்து வளர்ச்சியின் திரண்ட வடிவம் அம்மக்களது பல்கலைக்கழகம். ஒரு சமூக மக்களின் பல்வகைப்பட்ட நம்பிக்கையின் உறைவிடமாக, இலட்சியக் கோயிலாக விளங்குவது பல்கலைக்கழகம்.

இஸ்லாமியரும் தமிழிற் புதிய பிரபந்த வகைகளும்

உலகிலுள்ள வேறெந்த மொழிக்குமில்லாத தனிப் பெருஞ் சிறப்புத் தமிழ் மொழிக்குண்டு. எல்லாச் சமயத்த வரும் தமிழைப் பேணி வளர்த்திருக்கின்றனர். ஒல்காப் புகழ்படைத்த தொல்காப்பியம், தெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதி காரம், காப்பிய இலக்கணம் முழுமையாக அமைந்த சீவக சிந்தாமணி போன்றவை சமணர் தமிழில் இயற்றிய நூல்கள். புத்தசமயப் பிரசார நூலாக விளங்கும் மணிமேகலை, ஐம்பெரும் காப்பிய வரிசையிலே இரண்டாவதாக வைத்துப் பேசப்படும் குண்டலகேசி, சோழர் காலத்தின் இலக்கண நூலாகிய வீரசோழியம் போன்றவை பெளத்தர்கள் தமிழுக் குத் தந்த நூல்கள். நாயன்மார் அருளிய தேவார திரு வாசகம், பத்திச் சுவை நனி சொட்டப் பாடப்பட்ட பெரிய புராணம், கந்தர் புகழ்பாடும் கந்தபுராணம் முதலியவை சைவத் தமிழ் இலக்கியங்கள். ஆழ்வார்கள் பாடிய நாலா யிரத் திவ்விய பிரபந்தம், காப்பிய மேதை கம்பர் பாடிய இராமாயாணம், வில்லிபுத்தூரரின் பாரதம் என்பன வைணவ இலக்கியங்கள். கற்றோர் போற்றும் தேம்பாவணி, கலம்பக இலக்கணம் அமைய எழுந்த திருக்காவலூர்க் கலம்பகம் போன்றவை கிறித்தவர் அளித்த செல்வங்கள்.

இவர்கள் போலவே எண்ணிறந்த இஸ்லாமியப் புலவர்கள் மிகச் சிறந்த நூல்கள் பலவற்றைத் தமிழிலே படைத்திருக்கின்றனர். ஆனால், இவ்விலக்கியங்கள் பற்றிப் பலருக்குத் தெரியாது. சீரூப் புராணம் போன்ற சில நூல்கள் தமிழ் உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனவே யொழியத் தமிழ்த் தொண்டிலே ஊறித்திளைத்த நூற்றுக் கணக்கான முஸ்லிம் புலவர்களின் படைப்புக்கள் அறிமுகப் படுத்தப்படவில்லை. கவிதைகளாகவும் வசன நூல்களாகவும் இசைப் பாடல்களாகவும் தமிழ் மொழியை இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் அழகுசெய்கின்றன. பொருளமைப்பிலும் உருவத்திலும் இவ்விலக்கியங்களினாலே தமிழ் இலக்கியம் பெரும் பயனடைந்திருக்கின்றது. இவ்விலக்கியங்கள் இஸ்லாமியர் கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, இஸ்லாமிய மக்களுக்குப் பயன் படக்கூடியனவாய் அமைந்துள்ளன. இவற்றைப்பற்றி முஸ்லிம்களே அறியாமலிருப்பது கவலைக்குரியது.

சைவரும் வைணவரும் பாடிய பிரபந்தங்களைப் பாடுவதோடு இஸ்லாமியர் நின்றுவிடவில்லை. அவர்கள் பல புதிய பிரபந்த வகைகளையும் தமிழிற் புகுத்தித் தமிழ் அன்னையைப் பொலிவுடன் வாழச் செய்திருக்கின்றனர். இத்தகைய புதிய பிரபந்த வகைகளுட் குறிப்பிடத்தக்கவை படைப்போர், முனாஜாத்து, கிஸ்ஸா, மசலா, நாமா என்பவை. இத்தகைய பிரபந்தங்களை முஸ்லிம்களல்லாத புலவர்கள் பாடவில்லை. படைப்போர் என்பது தமிழ்ப் பெயர். ஏனைய நான்கனுள் மூன்று அரபுப் பெயர்கள்; ஒன்று பாரசீகப் பெயர். போரைப் பற்றிய பிரபந்தமே படைப்போர். முனாஜாத்து என்னும் அரபுச் சொல் இரகசியம் பேசுதல் என்ற கருத்துடையது. இச்சொல் வழிபாட்டுப் பிரார்த்தனை என்பதையும் குறிக்கும். கதை என்ற பொருளைக் கொண்டது கிஸ்ஸா என்னும் சொல். இவ்வகைப் பிரபந்தம் இஸ்லாமிய மதக் கதைகளைக் கூறும். மசலா என்ற அரபுச் சொல்லின் பொருள் கேள்வி என்பதாகும். இஸ்லாமிய மதத் தொடர்பாகக் கேள்விகளையும் மறுமொழிகளையும் கொண்டதே மசலா பிரபந்தம்.

‘நாமே’ என்ற பாரதீசக் சொல் தமிழில் நாமா என மருவி வழங்குகின்றது. கதை, பொத்தகம், வரலாறு என்பன இதன் பொருள்கள்.

படைப்போர்ப் பிரபந்தங்களில் அதிகம் பிரசித்தி பெற்றது இறவுசுல்குல் படைப்போர். இந்நூலின் ஆசிரியர் குஞ்சுமுக லெப்பை ஹாஜி ஆலிம் புலவர். சல்கா எனப் பெயரிய பெண், முகம்மது நபி (சல்) அவர்களுடைய இயற்கை ஆற்றலை அறிந்து, ஈமான் கொண்டு, இஸ்லாத்தைத் தழுவிய வரலாற்றை இந்நூல் கூறுகின்றது. இஸ்லாமியருக்கும் இஸ்லாமியரல்லாதோருக்கும் நடைபெற்ற இபுனியன் படைப்போர், உச்சிப்படைப்போர், வடோச்சிப் படைப்போர், தாகிப் படைப்போர், இந்திராயன் படைப்போர் என்னும் ஐந்து படைப்போர்களையும் கூறும் நூல் ஐந்துபடைப்போர் என வழங்கும்.

முஸ்லிம்களிடையே வழங்கும் நூல்களுட் பெரும் பாலானவை முனாஜாத்து நூல்களே. பொதுமக்கள் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவரும் தன்மை வாய்ந்த இப் பிரபந்தங்கள் அறபு மொழியில் இரகசியம் பேசுதலைப் பொருளாகக் கொண்டவை. தமிழிலுள்ள முனாஜாத்துப் பாடல்கள் அல்லாஹ்வின்வினிடத்திலும் அவனது திருவருளைப் பெற்ற மகான் ஒருவரிடத்திலும் மன்றாடி அருள் வேண்டுகலைக் கூறுவன. எண்வரையறுக்கப்படாத செய்யுளாக இது வழங்குகின்றது. மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வித்துவான் செ. மு. செய்யிது முகமது ஆலிம் புலவர் முனாஜாத்து மாலிகை என்னும் பெயரிற் பாடிய 12 முனாஜாத்துக்கள், மேலைப் பாளையத்து மீரான் சாகிப் புலவரின் மகன் சாகுல் ஹமீதுப் புலவர் பாடிய நபிநாயகத்தின் (சல்) பேரில் முனாஜாத்துப் பாடல்கள், செய்யிது முகியித்தின் கவிராஜர் பாடிய முகியித்தின் ஆண்டகை பேரில் முனாஜாத்துப் பாடல்கள் எனப் பல முனாஜாத்துப் பிரபந்தங்களை இஸ்லாமியப் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

ஒய்வு நேரத்தைக் கதை சொல்வதில் அல்லது இஸ்ஸா சொல்வதிற் கழித்தல் இஸ்லாமிய மக்களின் வழக்கம். இத்தகைய ஒய்வுக் கதைகள் பெரும்பாலும்

இஸ்லாமிய மதக் கதைகளர்கவே இருக்கும். இப்படிப் பட்ட கதைகளைப் பொருளாகக் கொண்ட இஸ்ஸாக்கள் பல இயற்றப்பட்டன. பல்கலை வல்லுநர் மதாறு சாகிப் புலவர் பாடிய யூசுபு நபி இஸ்ஸா, வாலை பாவா சாகிபு அவர்களின் மகன் அப்துல்காதர் சாகிபு பாடிய சைத்தூன் இஸ்ஸா என்பன குறிப்பிடத்தக்க இஸ்ஸா பிரபந்தங்கள்.

இஸ்லாமிய சமயத் தொடர்பான கேள்விகளையும் மறுமொழிகளையும் கொண்ட மசலாப் பிரபந்தங்களும் பல தமிழில் இயற்றப்பட்டன. நூறு கேள்விகளையும் மறுமொழிகளையும் கொண்ட மசலா நூலாகிய நூறு மசலா பல புலவர்கள் பாடிய பாடல்களைக் கொண்டது. இவ்வாறு பல மசலா நூல்கள் தமிழில் இயற்றப்பட்டன.

வரலாற்றைக் கூறும் பிரபந்தம் நாமா எனப்படும். பாரசீகப் பெயருடன் விளங்கும் இந்நாமாப் பிரபந்தங்களும் பல தமிழிற் பாடப்பட்டன. மதாறு சாகிப் புலவர் இயற்றிய மிஸ்ரூஜு நாமா, நபிகள் நாயகம் (சல்) மிஸ்ரூஜுக் கேகிய வரலாற்றினைக் கூறுகின்றது. முழு உலகமும் படைக்கப்பட்ட வரலாற்றினை அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தத்தில் கூறுகிறது நூர்நாமா. இதன் ஆசிரியர் செய்யிது அஹமது மரைக்காயர்ப் புலவர்; காயற்பட்டினத் தைச் சேர்ந்தவர்.

இஸ்லாமியர் தமிழிற் புதியவாகப் பாடிய இவ்வகைப் பிரபந்தங்களுள் முனாஜாத்து, படைப்போர் ஆகிய இரு வகையில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் சிலவற்றை மட்டும் இங்கு நோக்குவோம். பக்திச் சுவை நிரம்பப்பாடப்பட்டவை முனாஜாத்துப் பாக்கள். நவநீத புஞ்சம் பல முனாஜாத்துப் பாடல்களைக் கொண்ட நூலாகும். இதிற் காணப்படும் முனாஜாத்துப் பாடல்களைப் பாடியவர் கவிராஜர் முகம்மது ஹுசைன் புலவரின் மகன் செய்யிது முகியித்தின் கவிராஜர். முதலாவதாக அமைந்திருக்கும் றகுமான் பேரில் முனாஜாத்துப் பதிகத்தில் ஆசிரியர் பொதுமக்களிடையே காணப்படும் குறைகளைத் தம்மேலேற்றி ஒரு பாட்டிற் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார் :

மனவரம் பில்லாத பாவியைப் புவிமாயை
 மாதரைத் தொடருமிந்த
 வஞ்சகனை அஞ்சொகுத் தும்தொழாத் தோஷியை
 மறப்பினு லிடுமுடனை
 யினவரம் பில்லாத மெய்ஞ்ஞான போதமஃ
 தெள்ளள விலாமுரடனை
 யெந்நேர் முங்கொடிய ஆணவத் தாலேயே
 இடும்புசெய்யு முழுவண்டனைக்
 கனவரம் பூவின்மே லந்தரமு முண்டெனக்
 காணாத கட்குருடனைக்
 காசாசை யானிதமு மேதுசெய் வேனென்ற
 கவலையி லமுந்தமுகலை
 அனைவரும் துதிசெயுமு னின்பாத சேவைதந்
 தாட்கொள்வ தெந்நாளோ
 அல்ஹம் துலில்லாஹி றப்பில்லால மீனாதி
 றஹு மானியே

ரகுலுல்லா பேரில் முனாஜாத்து எனும் பிரபந்தத்தில், நபிகள் பெருமானார் (சல்) அவர்கள் பேரில் இன்னிசைப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். நபிகள் நாயகத்தின் வாழ்க்கை பற்றிய நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் இடம் பெறுகின்றன.

கீழ்க்கரை செய்யிது முகம்மது ஆலிம்புலவர் பாடிய பன்னிரு முனாஜாத்துக்கள் முனாஜாத்து மாலிகை என்னும் பெயருடன் விளங்குகின்றன. சமய அறிவு போதிப்பனவாக இப்பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. நபிகள் நாயகத்தின் அரிய குணங்களில் ஒன்று பொறுமை. பலரும் தமக்குப் பல்வகை இன்னல்களை இழைத்த போதும் அவற்றைப் பொறுமையுடன் ஏற்ற நபிகள் நாயகத்தை அவருக்கு இடர் செய்தோரை அழிப்பதற்கு உத்தரவு கேட்டபோது அவர் மறுத்தார். இதனை,

சொன்மனக் குபிரர் கூடிக் கொடுமிடர் விளைத்த காலும்
புன்மனத் திவரை யாமும் பொடிபடுத் திடஉத் தாரம்
சொன்மினென் றமரர் வேண்டுந் தொடர்மொழி

மறுத்துப் பேசு
முன்முறை புகழவந்த முகமது நபியுல் லாவே.

எனவரும் முகம்மது முஸ்தபா றகூல் (சல்) அவர்களின்
பேரிற் பாடப்பட்ட முனாஜாத்திலுள்ள பாடல் ஒன்று
விளக்குகின்றது.

படைப்போர்ப் பிரபந்தங்கள் காப்பிய இலக்
கணங்கள் அமையப் பாடப்பட்டுள்ளன. பூவாறு செய்யிது
முகம்மதின் மகன் குஞ்சுமூசு லெப்பை ஹாஜி ஆலிம் புலவர்
பாடிய இறவுசுல்கூல் படைப்போர் நாட்டுப்படலம்,
நகர்ப்படலம் முதலிய உறுப்புக்களைக் கொண்டு விளங்கு
கின்றது. வயலில் நெல் விதைக்கும் காட்சி இந்நூலில்
நன்கு வருணிக்கப்படுகின்றது. மக்கள் உயிருடன் வாழ
இன்றியமையாதது உணவு. கொடுமையாக வாட்டும்
பசியை நீக்குவதற்கு நெல் என்ற பொன் தேவைப்படு
கின்றது. உழவன் வலது கையினால் நெல் விதைகளை
எங்கும் தூவுகின்றான். இக்காட்சி உலகின் பசியை நீக்கக்
கூடிய பொன் மழை போல ஆசிரியருக்குப் புலப்படுகின்றது.

வாங்குநெல் விதையினை வலக்கை யள்ளிக்கொண்
டாங்குநின் றரியனை யகத்தி லேத்தியெப்
பாங்கினுஞ் சுற்றிப் பாரினிற் பசி
தாங்குபொன் மழையெனத் தரையிற் றூவினார்

எனவரும் பாடல் இக்கருத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றது.

மதின மாநகர்ப் படலத்தில் முகம்மது நபி (சல்)
அவர்களின் 'புறுக்கான்' என்னும் திருமறையை விளக்
காகவும், கலிமா என்னும் திருமந்திரத்தை விளக்கை
நிரப்பும் நெய்யாகவும், தூயதின் என்னும் சன்மார்க்கத்தைத்
திரியாகவும் அமைத்து உலகம் முழுவதிலும் இஸ்லாம்
என்னும் விளக்கை விளங்கச் செய்த முறையைப் பின்
வருமாறு நயம்படக் கூறுகின்றார் :

வெற்றியிற் சூல்மறை விளக்கினை நிறுத்தி
யுற்றகலி மாநெயை யுவப்பொடு நிரப்பிக்
குற்றமறு தீன்றிரி குயிற்றியிசு லாந்திப்
பற்றுவர்க ளெங்குமுயர் பாவையிள மின்னார்.

ஐந்து படைப்போரில் ஐந்தாவதாகிய இந்திராயன் படைப்போரில் முஸ்லிமல்லாத ஒருவன் இஸ்லாத்தைப் பற்றிக் கேட்கக்கூடிய கேள்விகளை இந்திராயன் மூலமாகவும், அவற்றிற்கு ஒரு முஸ்லிம் அளிக்கக்கூடிய விடைகளை அலி (றலி) அவர்கள் வாயிலாகவும் அசன் அலிப் புலவர் வாயிலாகவும் கூறுகின்றார். இந்திராயனுக்கும் வடோச் சிக்குமிடையே மூண்ட போரில் வடோச்சியின் நிலை மிக மோசமடைய, அலி (றலி) அவர்களை அழைக்கலாமோவென அவன் எண்ணுகின்றான். இதற்குள் வடோச்சியின் முரசொலி அலி (றலி) அவர்களுக்குக் கேட்கவே, அவனுக்குத் துணை செய்வதற்காக அவன் பக்கம் சென்றார். ஏற்ற நேரத்திலே துணையாக வந்து இடர் போக்கிய முறையை நூலாசிரியர் பின்வருமாறு கூறுவார் :

வாடும் பயிரதற்கு மழைவந்த வாறதுபோற்
றேடும் பொருள்வலியச் சிக்கினது போற்றினமும்
கண்குரு டானவர்கள் கண்பெற்ற வாறதுபோல்
உண்டுடுக்க வொன்றுமில்லா துற்ற வெளியோர்கள்
கண்டெடுத்த நற்புதையல் கைசேர்ந்த வாறதுபோல்
பிள்ளையில்லா மானிடர்க்குப் பிள்ளைவந்த வாறதுபோல்
கைர்பெற்றுக் கொள்ளக் கத்தனலி யிங்குவந்தார்.

இஸ்லாமிய சமயந் தொடர்பான பல உண்மைகளை இந்நூலிற் கண்டு தெளியலாம்.

இவ்வாறு பல அறிவுரைகளைக் கொண்டு சிறந்த இலக்கியப் படைப்புக்களாக விளங்குகின்றன இஸ்லாமியர் தமிழிற் பாடிய புதிய பிரபந்தங்கள். இவை அறபு மொழி தெரியாத இஸ்லாமியர்களுக்கும் ஏனைய சமயத்தவருக்கும் மிகவும் பயன் தரக் கூடியவை ; இவற்றைப் பலரும் படிக்கக் கூடிய வகையில் வெளியிட்டுப் பேணி வளர்த்தல் நன்மக்கள் கடன். இவ்விலக்கியங்கள் மக்கள் உள்ளத்தைப் பண்படுத்தி, அவர்களைத் தூய்மையான மத வாழ்க்கை வாழ வழிவகுக்கும்.

பகுதி II

தமிழியற் சிந்தனை
TAMIL STUDIES

Part II

PROFESSOR VITHIANANTHAN

—An Academic Profile.

Professor Karthigesu Sivathamby.

University of Jaffna.

The call to Professor Supramaniam Vithiananthan to accept the Vice-Chancellorship of the newly constituted University of Jaffna, which in view of the higher educational facilities now available and provided for is going to be the centre of excellence of Tamil and Tamil-medium studies in this country, is an act of recognition on the part of the authorities of the influential and respected position Vithiananthan enjoys among the Tamil-speaking peoples of this country.

A great defender and upholder of the Arumuga Navalar—Vipulananda tradition of Sri lankan Tamil and Hindu learning, Vithiananthan rediscovered the dramatic traditions of the Batticaloa and the Mannar districts as the main source of transmission of the religio-cultural traditions of these sub-cultures. The Tamil speaking Muslims of this country from Jaffna to Dickwella and Beruwella to Batticaloa know him as the author of a highly informative work on Islamic civilization in Tamil (Kalaiyum Panpum—1960, Kandy); also as the inspiration and the persuading force behind Dr. M.Uwise's working on the Tamil literary heritage of the Muslims. As President of the Central Province Hindu

Association, and as a lover of the folk-dramatic traditions of the Up-country Tamils he has endeared himself to the Tamils of Indian origin living in the Central regions of the island. Vithiananthan's career as a literary scholar and a cultural activist has enabled him to emerge as a living cultural symbol of the politically elusive "Tamil speaking peoples" of this country. And this is a distinction to which none else could make a claim.

Any assessment of the intellectual role of a University teacher in the Third World situation should perforce take into count the contrastive environments of study and research in the developed world and the developing countries. The research scholar in the latter situation, if he is truly committed to his calling, will find that due to uncharted knowledge and unprocessed information he has to make the whole community in which he is working his laboratory or library—his source of reference and of explication. A scholar in that environment will very often find that he has got to "create" knowledge about the area while he is imparting knowledge to his youths. Teaching in that context becomes a socio-cultural activity and research a necessity. No wonder many of the Third World activists come from among the University teachers. These intellectuals, with the benefit of the disciplined search for knowledge gained from the more established Universities, are often seen to "apply" the methods they have already gathered, with necessary modifications to suit the local needs, and succeed in "creating" knowledge about the area. The more meaningful appraisals of Asian and African cultures (and also the re-appraisals of those done by

uninitiated foreigners and unimaginative locals) done by "native" scholars in recent times illustrate the relevance of this type of research.

Vithiananthan's career as a University teacher and his contributions to Tamil theatre studies and to Tamilian cultural studies seem to demonstrate fully the truth and validity of this intellectual trend reflecting its virtues and not its pitfalls.

Entering the University with a preliminary training in Classics, he chose to do Special Course in Tamil. As Assistant Lecturer on Probationary leave at SOAS, London, he decided to do "A historical, social and linguistic study of Pattupattu" (a part of the Cankam anthology) for his Ph. D. The training for socially oriented research he had had from his teacher Professor Kanapathippillai, combining very effectively with his own concern to unravel as much as possible of the historico-cultural foundations of the Tamil community in Sri Lanka led him to research in the most collective of all the art forms-drama. Initial association with drama and theatre came through his association with Professor Kanapathippillai, a distinguished playwright. Vithiananthan had been the University producer of Kanapathippillai's plays. But more than that, he is also the latter's intellectual heir. For Kanapathippillai the play was the most suitable literary form to record both the dialect of the Sri Lankan Tamils and the tragedy-comedy of the disintegration of the Jaffna feudal order. As a producer, Vithiananthan was increasingly feeling the inadequacy of the picture-frame sets and the western-based dialogue plays to strike a chord in the hearts of the peasants and farmers.

He wanted to see more popular involvement in drama; and this the western based, to be exact the Victorian type, was unable to provide. Having grown up under the tutelage of Kanapathippillai who sought to unravel the identity and the uniqueness of the literary culture of the Sri Lankan Tamils, Vithiananthan launched out to unravel the socio-aesthetical foundations of the Sri Lankan Tamil theatrical traditions.

Vithiananthan's greatest contribution is his work in the field of Tamil Drama. A hypothetic withdrawal of all what he had written and produced in this field and those that have arisen directly from the inspiration provided by him and his works, would reveal how much poor would Tamil drama in Sri Lanka be without him.

The year 1956, a turning point in many ways in the political and the cultural history of this country (Sarachchandra's 'Maname' was first produced in 1956) is important in the research career of Vithiananthan and thus in the history of Sri Lankan Tamil Drama, for it was in that year he was appointed Chairman, Tamil Drama Panel of the Arts Council of Ceylon. It is very symbolic that he took over the Chairmanship from Professor Kanapathippillai, and from 1956 to 1975, with a break, I believe of only one or two years, he was the Chairman of the Panel. It was the proud privilege of this writer as his student (and also as member of the Panel throughout the entire 20 years and its secretary from 1956 — 1965) to watch at very close quarters the missionary zeal with which he worked.

In an academic profile of this nature, a description of the organizational base he created for the activities of the Panel especially in relation to its work in the field of Folk Drama - the School theatre, the ritual arena, the adult entertainment theatre as main centres of revival, an analysis of how he as University producer was able to reap the benefits of his labours as the Chairman of the Panel when the best performers from the schools started entering the University and the recollection of how bitterly he was attacked for not leaving the ritual theatre alone, would perhaps be superfluous. It would be more appropriate to state the historic academic achievements he has made and the theatrical advances he has contributed to.

The Vadamodi and the Tenmodi genres of the Batticaloa Folk theatre were brought back to active existence; a scientific investigation of the tala system of the songs, and the metrical structure of the liberetti were made; the music was re-co-ordinated with the movements, thus increasing the dramatic potential of the form, the costumes were rid of the incongruity they created in the appearance and demeanour of the characters; the duration was shortened, 2 to 2½ hours only. Whatever "modernization" done, was done to accentuate its innate character.

In the North, the Catholic plays of Mannar and Jaffna received academic attention and analysis. From a position of annual ritual exercises they were now made highly expressive and communicative theatre.

Vithiananthan, through his efforts, gave the traditional theatre - professional of the village social

esteem and respect; the Annavi was no more the artiste on the social fringe, he had become an indispensable figure in the cultural development of the community. The Annavi has now come into his own.

These "reforms" in the theatre were backed by bringing to better publicity the text of the performances. The texts were printed with scholarly care and attention (Alankararupan Nadagam—1962 Enderick Emperador—1964, Muvirasakkal Nadagam—1966, Gnanasavundari—1967). The literary significance of these publications is very great. Now for the first time the literary output of the dramatist—called in Tamil "Kuttadi", a term with much worse semantic implications than the term the "actor" had in Elizabethan times—has become a respected part of the literary heritage. It should be said to the credit of Vithiananthan and of Sri Lanka that such an intensely penetrating literary study of the Tamil folk theatre of South India has not yet been made.

Beside the text, Vithiananthan published, regrettably not in book form as yet, very definitive research articles on the different genres, the inner variations etc., of the Sri Lankan Tamil folk theatre. The paper read at the Madras Conference of the I. A. T. R. (1968) is perhaps unique in that it is the only exhaustive study in English available on the subject now. The introductions he has written to each of the editions provide valuable data on the structure and content of these types of plays, and on their presentation.

But, understandably enough, it was the productions (Karnan Por, Ravanaesan, Nondi Nadagam and

Vali Vathai) that he did for the University Tamil Society that have earned him a more popular name. At the University (Peradeniya), where these were staged first and at centres like Colombo, Jaffna, Batticaloa, and Mannar these plays were revelation—a revelation of the hitherto neglected but artistically very appealing “genuine” Tamil theatre.

I think it is at this point one has to inquire into the comparison made between Professors Sarachchandra and Vithiananthan. It is claimed very often that Vithiananthan is to the Tamil theatre what Sarachchandra is to the Sinhala theatre. Any assessment of Sarachchandra's contribution to the Sinhala theatre should be done, as it should be in the case of anyone, in relation to the historical context of the popular theatre and particularly in the case of Sarachchandra of his own search as a creative artiste for a new theatrical idiom which would combine the forward looking Sinhala up-surge with the feudal based traditional theatre. Sarachchandra's formulation of this new idiom contained within itself traces of Japanese, Sanskrit, and even Greek theatre. He tapped the Nadagama tradition, and within the basic structure it provided, he worked out a theatrical creation contemporary in taste and traditional in matrix.

Vithiananthan came to the folk theatre essentially as a “Culture-historian”. His sensitivity as a producer sharpened his sense of identifying the correct form and enabled him to peel off from the genuine form the hardened over coatings that were very often confused for the original form. It would be wrong to start discussing the part played

by Vithiananthan in the history of Tamil Drama with his role as producer. I would think that was the apex and not the base. At the base of it all was the scholar-pilgrim in search of the original theatre of the Tamils, buried within what is now known as the folk theatre. He was not in search of the folk theatre, Per se but the community theatre which the present overlaid folk theatre hid. His interest in the folk theatre increased as he realized that it had within it both the past and the future of Tamil Drama.

Thus, quite unlike Sarchchandra, Vithiananthan sought to "resurrect" the folk theatre. He did it by consciously popularising at schools and encouraging it at public functions. He encouraged the Annavi, made him feel that he (the Annavi) was the repository of an ancient tradition. He edited and published the texts and the more important plays. In fact Vithiananthan's effort to revive the folk theatre was a part of a greater movement for the revival of the Tamilian folk Arts in Sri Lanka. It is significant that Vithiananthan's first effort was to edit an anthology of Batticaloa Folk songs (1960) and its popularity was such that it ran into a second edition in 1962. He also edited an anthology of the Folk songs of Mannar for the Union of the Local bodies of the Mannar District.

The Congress of Annavis convened at Mannar is unique in the history of Tamil Drama; and could be seen to be modelled more on the literary sangam tradition.

All those reactivated the Tamil theatre at its very grass roots. Whereas the Sarachchandra

inspired Sinhala theatre was largely an urban middle class affair, Vithiananthan's efforts led to rural involvement. The social esteem that Vithiananthan earned for the Annavi and the number of village dramatic troupes that were formed to produce folk plays do not have Sinhalese parallels.

Vithiananthan's efforts started at the very grass roots and gradually came to the upper layers of the society. Sarachchandra's theatrical involvement started at the middle-class petit-bourgeoise level and penetrated down to mass consciousness. In fact the varying character of dramatic revivals reflect in a very deep manner the difference in the social formation of the articulate classes in each of the community.

It is important therefore to view Vithiananthan's activities as the effort to rediscover the cultural grassroots of the Tamils of Sri Lanka. I would think that as producer he wanted to show that the traditional theatre with necessary embellishments in costume and lighting and people understanding of the stage movements could be made very effective theatre. As his collaborator in the first two productions, I had often found him disapproving the use of innovations that were not keeping with the structure of the play. Thus he was able to bring back the folk theatre active existences. In other words he "excavated" it, embellished it and breathed life into it. The task of adapting this revived

form to express modern themes was left to his students and their students. In fact Vithiananthan's concern for the rediscovery of the traditional theatre was such that he consciously avoided tampering with its structure. Some of us who were close to him found this attitude of his quite frustrating then but looking back one is happy to note that such an austere approach had enabled him to retrieve the "classic" form.

In fact it could be said that he tried to classicise the form. In Ravanaesan poems from *Kambaramayanam* were used instead of the traditional songs, and it is this classicised form that producers like Tarcisius, Sundralingam, Mownaguru and Balendra are now using to communicate socially more relevant "content."

Drama, in fact has hidden Vithiananthan's eminence as the author of perhaps the most compendious source of information on Cankam society (*Tamilar Calpu*—1954). It is a very sober appraisal of the Cankampolity, academically more worthy than most of the books published on the subject both in English and in Tamil. An Indian edition of the work was published in 1968. The sense of objectivity that pervades this book on Cankam society, 'the golden era of Tamilian heroism' in the eyes of many South Indian scholars—is remarkable and the plaudits it received from scholars like Professors Nilakanta Sastri and K. K. Pillai reveals

Vithiananthan's standing in the world of Tamilology. The authorship of this work alone is enough to assure him a place amongst the Tamil scholars.

These achievements and contributions in themselves would never have got highlighted in the manner they did, if Vithiananthan had not been a teacher in the manner he had been and continues to be. Before going into the details of this basic trait of "guru-ship" which has brought to him the office of a Vice-Chancellor-ship to his doors, it is important in this note to refer to his unique manner of teaching traditional Tamil grammar. It is indeed a pity that he had not cared so far to sit down to collate his lecture notes on grammar for the printer, which should constitute a memorable work. It is the regret of generations of students that have gone through him that he has not published a book that would reflect the analytical skill and clarity of thought that have charmed students in the grammar class and had endeared this most cumbersome of the subject in Tamil curriculum as the most logical of all. His mastery of Collatikaram and Eluttatikaram of Tolkappiyam and of Nanool is complete but unfortunately not known to the outside world of Tamil scholarship yet.

Vithiananthan is basically a teacher and all his achievements in all fields can be related to the fact all of them had been made possible by his attitude

towards the students and how his students both past and present have responded to his call.

His teaching is basically student based. This may sound strange for any teaching has to be so. However if one is familiar with the type of teaching that is normally done at the Universities one could see that it is largely notes—based and is therefore extremely examination oriented. But sometimes, though very seldom, it could also become an exercise in which the student is forced to listen to academic subtleties which he could never make out. Vithiananthan's class avoids these extremes. He wants the students to understand what they have been called upon to learn. Vithiananthan (referred to always as Vithi) would never consider the class as over until he is sure he had got it across. He presents the subject in a manner that the student would be attracted towards it. (I have pleasant memories of his class on Iraiyanar Akapporul Urai—I still wonder how he was able to make that class—a class that has to deal with the most archaic of Tamil prose—interesting and memorable). In such a manner of teaching the tutorial class assumes real significance. It could be said that Vithiananthan's tutuorial classes have helped many leading Tamil writers and critics to handle prose effectively. Of course the mirth that pervades the lecture room is never seen in the tutorial room. Tutorial at University level is not merely an exercise in writing; it is an exercise in dis-

ciplined thinking and many of us are grateful to Vithiananthan for the training he gave us to be self critical.

For Vithiananthan, examination means a method by which the teacher assesses how much a student knows and not how much a student does not know.

This student-based teaching has enabled him to bring the best out of the student; this indeed is the hallmark of a supervisor at postgraduate level. The number of students who have worked under him for their M. As and Ph. Ds and the quality of the works they have produced bear ample testimony to his ability in making students think and work. In a way this student-based teaching has handicapped his writings. An analysis of his writings published in the various student societies journals would reveal that he had been concentrating more on the topics for which there is a student demand.

His wife once told me 'he nurses his students'. It is true-the more sickly the better care he takes, the more healthy the better responsibility he assigns, the more needy the more he gives. As patients, you would quarrel with the doctor for the sour prescriptions but not when you are cured; then you are all the more grateful for it. Vithiananthan has had good

students and bad students, but never an ungrateful student. For he has built up a sense of gratitude by his exemplary behavior. It should be mentioned that his success in the field of drama was facilitated [by the assistance and help given by his students scattered throughout the length and breadth of the country as administrators, lawyers and teachers.

There is one more aspect of his personality as a teacher—he knows how to respect a student. This has earned him the respect of all of his students.

Vithiananthan's greatest asset in his academic life has been the sense of intellectual humility he possesses. He never treats any writing as superfluous, irrelevant and wasteful. He wishes to learn and learn more. He is ready to listen to and sympathetically consider the other man's point of view.

And such a man is truly learned, ever respected and always wanted.

Tamil Influences on Sinhalese Culture

There is general consensus among all sober historians and scholars that the Sinhalese society, language and culture have been under Tamil and other Dravidian influences, at various stages of their development. G. C. Mendis, for instance, observes: 'There is sufficient evidence to prove that in the early centuries of the Christian era the Dravidians helped to form the Sinhalese race... It is difficult to gauge the extent of Tamil blood among the Sinhalese, but there is no doubt that it is considerable. Otherwise it is difficult to explain why the Sinhalese language, not only in its vocabulary but also in its structure shows the influence of Tamils so strongly, and why the Sinhalese caste system is so similar to the caste system of South India.'¹

Tamil influences were not confined only to Sinhalese language, literature and social institutions. Sinhalese political and administrative institutions, religious beliefs and practices and Sinhalese art also reveal strong Dravidian influences. The nature and extent of Tamil and other Dravidian influences on Sinhalese traditional culture have not yet been studied in depth and in a historical and sociological setting.

The Tamil kingdoms of South India were the closest neighbours of the Sinhalese kingdom and the cultural and commercial contacts between South India and Sri Lanka had been continuous and intensive since pre-historic times. The encounters which the Sinhalese had with the Tamils in politics, commerce and culture were much greater than with any other people in pre-colonial times. It is also noteworthy that Ilam, Sri Lanka, heads the list of the eighteen countries with which the ancient Tamils were acquainted. Tamil influences permeated Sinhalese society at all levels through contacts with the Tamil kingdoms in India, and also as a result of close association with the Tamils living in the island. Some times such association led to their assimilation into the Sinhalese society.

Tamil migrations from South India from pre-Christian times have led to the growth of Tamil settlements in various parts of the island and the diffusion of the patterns of economic and cultural life characteristic of the South Indian peoples. Even

the proto-Sinhalese society was ethnically a composite one consisting of Dravidian and other elements. The traditions concerning the origins of the Sinhalese as recorded in their traditional history claim that the Sinhalese were the descendants of adventurers from Bengal who were betrothed to Tamil women brought from the Pāṇḍya kingdom in South India. The substratum of Dravidian in Sinhalese society and culture was further strengthened through close contacts with the Tamils and the process of assimilation in historical times.

The Tamils who have been assimilated into the Sinhalese population mainly consisted of warriors, traders, artisans and sea faring peoples. Consequently Tamil loan-words found in ancient Sinhalese are confined mainly to political and military affairs, commerce, art and navigation. In the Sinhalese inscriptions of the ninth and tenth centuries are to be found Tamil words such as *Perenāttuvam*, *Mē(y)kāppār*, *Mēlātsi*, *Kuḍi*, *Man(d)rāṇḍi*, *Uḷpādu* kanakkar and *kolpātti*.² This was probably due to the employment of Tamils and other Dravidians in the army and administration, in considerable numbers.

Tamil influences on kingship and administration, which are considerable, could be traced from very early times. The system of succession to the throne as found among the Sinhalese from early times was peculiar in that it had no parallels in the countries of the Indo-Aryan cultural tradition. It was an

established custom among the Sinhalese royalty that the succession to the throne was from brother to brother and not according to the laws of primogeniture. After all the brothers had occupied the throne in due order according to seniority, the throne passes on to the sons of the eldest brother of that generation.³ The laws of inheritance on which the laws of succession are based could provide some idea of the nature of social organization in a society where such laws are in operation. It may be inferred that the laws of inheritance on which the Sinhalese customs regarding succession to the throne were based were those of a matriarchal society in which fraternal polyandry prevailed as among the Nāyars and other communities of Kērala- the Cēra kingdom of ancient Tamil tradition. It may, therefore, be assumed that the proto-Sinhalese had close affinities with Tamils of ancient Kērala. In Sri Lanka, however, the matriarchal system of social organization seems to have been modified as a result of the pervasive influence of the Indo-Āryan cultural tradition after the official introduction and spread of Buddhism.

The designation Ādipāda which signified the heir presumptive at the Sinhalese court also suggests that some practices concerning the institution of kingship were common to Sri Lanka and Kērala. Both words are synonymous and they denoted the same rank in the hierarchy of princes at the courts of the two

countries. It is also significant that the designation Adipāda had its parallel only in Kērala and nowhere else in India.

South Indian influences on kingship and administration were increasingly felt in Sri Lanka in consequence of the Cōla conquest of the island towards the end of the tenth century. Another contributory factor was the close dynastic connections established between the Sinhalese and Pāṇḍya royal families.⁴ Some elements in the Cōla conception of the ideology of state power were assimilated by the Sinhalese court. The Cōlas, as could be gleaned from their numerous inscriptions, laid great stress on heroism as an essential ingredient of monarchical power. Under Vijayabāhu I (1070-1110), who restored Sinhalese rule after defeating the Cōlas, and his successors, the old conception that the king was first and foremost a warrior was revived and reasserted vigorously, owing to the influence of the Cōla ideal. Another idea which modified the traditional Sinhalese conception of kingship was that the monarch was potentially divine. The inscriptions of Vijayabāhu and other rulers of Polonnaruwa compare the kings with such gods as Mahesvara, Vishnu and Skanda and even assert that the monarch had super-human powers.⁵ Some of the inscriptions of Nissankamalla even assert that the monarch was indeed a god in human form.⁶

Royal epithets such as *cakravartti*, *Tri Bhuvanac cakravartti* and *dēvar* which came into vogue in the island during the twelfth century could be traced to Cōla influences. *Cakravartti* meaning emperor was used as royal epithet for the Cōlas since the reign of Rājarāja ⁶ (985—1016) under whom Cōla power attained imperial dimensions. The epithet *cakkara-vartti* was assumed by the Sinhalese kings perhaps in imitation of the Cōla practice. It was, however, used as an honorific symbolising royal power and authority. The epithet *devar* which was also used as an honorific and was suffixed to the names of kings and princes of the Sinhalese court would also suggest Cōla influence on Sinhalese royalty. ⁷

The epithet or title *Tribhuvanac cakravartti* meaning 'The Emperor of the three worlds' was assumed by all Cōla kings since the accession of Kulottunga I. This practice was soon adopted by the Pāṇḍyas in South India. Tamil inscriptions set up in the island since the fourteenth century show that the Sinhalese rulers also assumed this title. ⁸ The assumption of this title implies that they had a highly exalted notion about the position of the king and it would even suggest that they had at least a hazy notion of the Divinity of kingship.

Among a number of Tamil administrative terms which were adopted by the Sinhalese in medieval

times one of the most important was that of Vanniyar or Vannirāja which signified the rank of a feudal chieftain.⁹ This term which occurs in the local chronicles and inscriptions since the thirteenth century was adopted from South India and came to denote the rank of any feudal chieftain in any part of the island. Another term which was closely connected to this particular term was *Vanni(ya)pattu*, which in Sri Lanka, as in Medieval South India, denoted a territorial division - an administrative unit, under the charge of feudal chieftains styled Vanniyar. The use of the term *Vanni(ya)pattu* was largely confined to the dry - zone areas of the island. Besides, one cannot fail to mention the importance of the term *pattu(wa)* in Sinhalese administration. Since the Kotte period the term *pattu(wa)* was used throughout the whole island to denote a territorial division - an administrative unit - which was equivalent to the old division called *rata*.¹⁰ The latter expression fell out of use and its place was taken by the expression *pattu(wa)* which etymologically was of Dravidian origin. *Pattu* denoted a unit of land in Tamil, Malayalam and Canarese usage and it occurs frequently in medieval South Indian Inscriptions.¹¹ It was probably introduced into the island after the Cōla conquest and was adopted into the Sinhalese nomenclature in course of time.

Mudali, *Ārācci*, *Kankāni* and *Kanakkapillai* are some other administrative terms which have been adopted into Sinhalese usage as a result of Tamil

influences in medieval times. The first two of these terms meaning 'chief', and 'supervisor' occur in South Indian Tamil inscriptions from about the tenth century as designations of military and other officials. They seem to have been introduced into the Sinhalese system of administration during the thirteenth century, and were regularly used since the fourteenth century. Mudali/Mudaliyar became the designation of chiefs who exercised military, judicial and administrative functions in provincial government. Even the term *Wasala Mudali* which was conferred on high dignitaries who stood in attendance in the king's presence is Tamil. *Ārāccis* were chieftains of lesser rank who performed similar functions but were always subordinate to the Mudaliyar chiefs. *Kaṅkāṇi* and *Kaṇakkapillai* known from records pertaining to the Sinhalese administrative systems of the Kotte and Kandyan periods, were overseers and accountants. Their functions were very much similar to those officials who had similar designations in the administrative systems of the Tamil kingdoms in South India.¹² Several other functionaries in the Kandyan administration had Tamil designations. Notable among them were *Adhikāram*, *Nilame* and *Vannakku Nilame*. *Adhikāram* may be etymologically connected to the word *Adhikāri(n)* which denoted officials of very high rank in Sinhala traditional system of administration. The designation *Adhikārin* itself seems to have been adopted from *Cola* system of administration.¹³ It is also possible that *Adhikāram*, as an admini-

strative term was adopted in imitation of a practice prevalent in the Pāṇḍya country.¹⁴ In the thirteenth and fourteenth centuries the designation Adhikāram was borne by chieftains charged with the responsibility of administering territorial divisions in the Pāṇḍya kingdom. The word Vannakku in the compound Vannakku Nilame is undoubtedly derived from the Malayalam word Banakkan, possibly through the Batticaloa Tamils. Besides accepting and adopting concepts and ideas relating to politics and administration as found in Tamil society, the Sinhalese introduced into their administrative system a considerable number of Tamil designations.

The employment of Tamil officials at the royal court probably led to the introduction of South Indian practices in the drafting of the texts of official documents and inscriptions. The influence of the Grantha script on the evolution of the Sinhala script has been considerable. The Pāṇḍya way of recording regnal years was followed in some instances as could be seen from the inscriptions of Parakramabahu V.¹⁵ Besides, certain Sanskrit *slokas* which are often incorporated into the Tamil and Sanskrit inscriptions of the Vijayanagara period have found their way in some of the Sinhalese inscriptions of the Kotte period.¹⁶

As large numbers of Tamil warriors were recruited into the armies of the Sinhalese kings, from time to time, Sinhalese military engineering and architecture may naturally have been influenced by those of the Tamils.

The architectural components of the fortress constructed at Jayawardhanapura by Alagakkonāra in the fourteenth century are referred to with Tamil names: *itangini*, *pulimukam*, *aṭṭala*, *Vattavettam*, *bhumiyantattu* etc.¹⁷ It is noteworthy that the Sinhalese word for fortress, *kotte*, itself is one which has been adopted from Tamil usage.

Tamil influences on agriculture and commerce as practised among the Sinhalese seem to have been considerable. The Sinhalese and Tamils have had the same attitude towards agriculture; both people considered agriculture as the noblest profession. Agricultural technology developed among both peoples along the same lines and it is very probable that its development among both peoples was closely connected. Yet, in the present state of our knowledge it is not possible to determine precisely the nature and extent of Tamil influences on the development of agricultural technology among the Sinhalese. The prevalence of many Tamil loan-words relating to land tenure and cultivation presupposes that Tamil influences in this field were not inconsiderable. The names of two categories of land, *Muttettu*,¹⁸ (*Murruttu*) and *Nilappalu*, as found in the Dutch records pertaining to the low-country wet zone, are of Tamil origin. Moreover, the prevalence of Tamil loan-words such as *pātti* (plot), *pallama* (low land), *nilappanguva*¹⁹ (share in the land) relating to cultivation and land classification may

perhaps suggest that the Sinhalese had adopted, from the Tamils, in some measure, the patterns of land classification.

Another field in which the Sinhalese had derived inspiration from the Tamils was commerce. In pre-colonial times the island's trade and commerce was to some extent dominated by the Tamils. Sinhalese words for such key items as capital (*mudal*), money (*kāsi, salli*), interest (*poliya*), caravans (*tavalam*) and exchange (*māru/māttu*) have all been borrowed from Tamil. Even the name of a Tamil mercantile community, *Vīrakoti*, which has been assimilated into the Sinhalese population has become a personal name (*Weerakody*) among the Sinhalese.

Religious beliefs and practices

Hinduism has been the principal medium through which Tamil cultural influences have permeated Sinhalese society. The presence of Tamils in large numbers and their assimilation led to the accomodation of Hindu deities and Hindu religious practices within the fold of Buddhism. Such accomodation leading to a sort of Hindu-Buddhist syncretism became more pronounced after the *Cola* conquest of the island towards the end of the tenth century. It also resulted in a transformation of Buddhism and the cultural values associated with it. Sinhalese national religion consists of two systems of religious beliefs and practices,

one being Theravada Buddhism the principal custodians of which were Buddhist monastic orders and the cultured elite, and the other being a synthetic religion derived largely from the Mahāyāna and Hinduism. The latter, which is a synthetic religious-cultural tradition, has become an inalienable part of Sinhalese traditional culture and has been cherished by all sections of society including the court, the aristocracy, peasantry and the artisan communities.

Some of the essential elements of Hindu religion and culture have been imbibed by the court and nobility through the Brahmins who performed important functions at court. The Brahmins who held the rank of Purohita besides performing important rituals and ceremonies at court advised the kings on political affairs. They were sometimes charged with the responsibility of educating princes. The relations between Brahmins and the court became more conspicuous since the eleventh century. The Pali chronicle and inscriptions show that Maṇabharana I, Parakramabahu I and Nissankamalla (1187—96) had extended patronage to Brahmins.²⁰ During the Polonnaruwa period there were two large Tamil Brahmin settlements at Kantalaṃ and Mahakirindagama which were referred to as Vijayarāja Caturvedimankalam²¹ and Abhaya Calameka Caturvedimankalam²² respectively. A thirteenth century Sanskrit inscription on a seal discovered at Padaviya refers to that town as a Brahmin settlement.²³ Inscriptions and literary sources relating

to the post-Polonnaruwa period provide ample evidence regarding the close and harmonious relations between the Sinhalese court and Brahmins most of whom were Tamils.

It was through the Brahmins that the Sinhalese became acquainted with Indian texts on politics, administration, warfare and other related matters. Their guidance had to be sought for the study and interpretation of Sanskrit treatises on Astronomy, Astrology and Medicine. The knowledge thus gained was incorporated into the corpus of Sinhalese literary and intellectual tradition. It is interesting to find that a Tamil text on Astrology, the *Caracōtimālai*, was written by Tenuvaraipperumāḷ, a Brahmin from Devundra, at the behest of Parakramabahu IV (1302—26) of Kurunagla.²⁴ It is also probable that the annual calendar was prepared for the court on the basis of astronomical charts prepared by Brahmins.

The worship of Hindu gods had become a regular feature of Sinhalese religion in medieval times. It has been claimed that the upper strata of Sinhalese society had become Hinduised on the eve of the Portuguese conquest in the sixteenth century. The worship of Hindu gods like Vishnu, Mahesvara, Śkanda, Ganesa and Aiyana(r) had become popular among the Sinhalese during the post-Polonnaruwa period. The cults associated with these deities had become so popular in society that the Buddhist hierarchy of priests had to make concessions to popular sentiments by accom-

modating the images of such deities in Buddhist temples. The conceptions behind the cults associated with these Hindu deities were transformed and interpreted in terms of the local Buddhist tradition. The *Sasādayaia*, a Sinhalese poem, written in the late Polonnaruwa period names Siva Vishnu and Kārttikeya among the gods who came to pay homage to the Buddha and in the paintings of the relic chamber at Mahiyangana these gods are represented in the company of divinities who came to laud the Buddha after the defeat of Māra.²⁵

Hindu influences on the Sinhalese court and society became still stronger in the post-Polonnaruwa period. The inscriptions of the Kotte period conclude with invocations to the gods Maheswara, Vishnu, Skanda and Pattini and the *Triratna*.²⁶ The adoption of such a practice since the fourteenth century may suggest that the worship of the Hindu gods was quite popular among the Sinhalese.

An important feature of the Hindu-Buddhist synthesis effected in the post-Polonnaruwa period was the increasing popularity and the growing importance of the cults of Vishnu, Skanda, and Pattini. Vishnu and Skanda in the forms respectively of Upulvan and Kataragama Deiyo came to be regarded as two of the four gurdian deities of Sri Lanka. Upulvan, the Sinhalese counterpart of Vishnu, came to be regarded as a national god of the Sinhalese around this time. In Sinhalese religion Vishnu of the Hindu

pantheon has been modified considerably under the influence of Buddhist ideology. He came to be regarded as a candidate for Buddhahood and as one who was charged with the protection of Lanka by the Buddha when he visited the island. The shrine of Upulvan at Devinuvara, originally built by Dapulson in the seventh century was restored by the order of Parakramabahu II who also celebrated an annual Āsādhā festival of that deity.²⁷ The shrine of Upulvan soon came to be identified as one of Vishnu owing to the adoption of Hindu rituals and ceremonies by the officiating Tamil Brahmins. By the fifteenth century the shrine of Upulvan or Vishnu at Devinuvara came to be regarded as one of the principal centres of Sinhalese national religion. Poets addressed prayers to the deity at Devinuvara, beseeching his protection for personages who dominated the land at various times.²⁸ It would appear from the evidence of the Naimmana Tamil inscription that the temple at Devinuvara was, in some ways, a centre of the Devarājā cult. Devarājā is one of the numerous names of Vishnu and it is interesting to find that the king, Parākramabāhu VI is referred to in this particular inscription as Devarājā.²⁹ It may therefore be suggested that the court, around this time, had entertained the notion that the king was a living embodiment of the Devarājā enshrined at Devinuvara. Such an interpretation is bound to throw some new light on the conceptions of kingship prevailing in Sinhalese society in medieval times.

Another Hindu god venerated by the Sinhalese from ancient times was Skanda Kumāra or Kārttikeya. In the twelfth century Gajabahu II (1132—1153) is said to have had images of this deity made by a certain Hinabi for the performance of a ritual called Laksapūjā.³⁰ The increasing popularity of the cult of Skanda is attested by inscriptions set up during the fourteenth century and later when Skanda indentified as Kataragama Deiyo was considered as one of the four guardian deities of Lanka.³¹ The cult of Kārttikeya was integrated within the fold of Buddhism. In the Buddhist temples constructed at Gadalādeniya and Lankātilaka in the fourteenth century images of Skanda were set inside the niches of the walls of the shrines and provision in the form of donations was made for the propitiation of this deity.³² In the town of Kotte and other places temples dedicated to Skanda were set up. The principal shrine dedicated to Skanda, however, is the one at Kataragama and the Kataragama Deiyo has become one of the national gods of the Sinhalese and it continues to attract large numbers of pilgrims from all parts of the country, especially during the annual festival. The origins of Kataragama are obscure and it may be suggested that it had its beginnings as a centre of worship for the Veddas in prehistoric or proto-historic times. Incidentally it is interesting to note that the worship of Murukan was originally confined, according to Tamil tradition, to the tribes of hunters and pastoralists inhabiting the hill tracts. The terminology used to

describe the Lord of Kataragama and his consorts being Tamil, it may be assumed that the cult centering around the deity at Kataragama developed partly as a result of Hindu influences operating through the Tamils in historical times.

Ganesa and Aiyana are two other gods of the Hindu pantheon whose cults have been incorporated into the Sinhalese religio-cultural tradition. Their worship has been confined largely to the Sinhalese living in the north central part of the island and this was probably due to the contacts established with the Tamils living in the northern part of the Island. Aiyana(r) is considered in Sinhalese tradition as a deity presiding over fields, tanks and jungles and the shrines dedicated to Aiyana are usually in the vicinity of tanks.

The Pattini cult based on the Tamil classic *Cilappatikāram*, and which falls outside the fold of Orthodox Hinduism, has been popular among the Sinhalese until recent times. The Tamil epic claims that the cult was originally instituted by Cenkuttuvan, the Cēra monarch, at a festival specially organized for the purpose. The Cēra monarch is said to have invited several kings including Kayavāku (Gajabāhu I A. D. 174—196) of 'the sea-girt Ilankai'. Tradition claims that the Sinhalese monarch brought an image of Pattini on his return to the Island and instituted the Pattini cult by constructing many shrines dedicated

to Pattini.³³ In medieval times the Pattini cult was widely prevalent among the Sinhalese and Tamils in the Island and the epigraphic and literary evidence on the prevalence of the Pattini cult in the Island belongs to the post-Polonnaruwa period. During the Gampola and Kotte periods the cult had become popular and royal grants occasionally refer to Pattini in their concluding portions.³⁴

An important feature of the Pattini cult was the *Ankeliya* or horn-pulling ceremony in which men and women participated and the ritual was conducted for seven days in succession. The *Ankeliya* was very much similar to the ritual called *Kompu Vilaiyattu* which is an essential feature of the annual festivals conducted at temples dedicated to Kannaki in the Eastern Province. The *Ankeliya* was enacted during times of epidemics and it was believed that the performance of this ritual appeased Pattini and helped to control epidemics and ward off evil spirits. Often images of Pattini were set up in Buddhist temples and the cult was gradually integrated with Buddhism. Pious Buddhist devotees who visit the Temple of the Tooth Relic in Kandy would also proceed to Devalas dedicated to Pattini and Kataragama Deiyo in order to worship these deities.

Architecture and Sculpture

In the late Anuradhapura period which corresponded to the period of Pallava ascendancy in South India, Tamil cultural influences were increasingly felt

in Sri Lanka. The close connections that had existed between the Pallavas and the kings of Anuradhapura and the activities of mercantile bodies and religious groups of South Indian affiliations led to the spread of ideas and techniques characteristic of the Pallava tradition. Some followers of the Mahāyāna or Brahmins seem to have introduced the Pallava-Grantha in the island. Some inscriptions of the late Anuradhapura period were engraved in Grantha characters.

The Nalanda Gedige, a Mahayanist monument, which was the earliest monument of Sri Lanka, that was entirely of stone construction, was modelled on Pallava architectural forms.³⁵ Another architectural edifice in stone based on the Dravidian architectural tradition is the shrine of Upulvan which is remarkable on account of the plainness of its surfaces and the restraint in ornamentation. The figure of a man and horse recently and convincingly identified as a representation of Aiyānār, and the bas-relief representing Siva and Pārvati at Isurumuniya bear so close a resemblance to the figures at Māmallapuram as to suggest that they were the work of craftsmen trained in the Pallava school of art. The elephant carved on either side of a cleft on a rocky surface by the pond at Isurumuniya and the lotus pond depicted on a stone slab in the neighbourhood are reminiscent of Māmallapuram in their naturalism and plasticity.³⁶

The influence of Dravidian art on the architecture of the Polonnaruwa period was not inconsiderable. This was probably due to the employment of Tamil

artisans for the construction of architectural monuments. The occurrence of mason's marks in Tamil characters at Buddhist monuments at Padaviya and on such important monuments as the Lotus bath at Polonnaruwa bear unmistakable testimony to the employment of Tamil artisans by the Sinhalese rulers.³⁷ The chronicle asserts that the Damila thupa at Polonnaruwa was an architectural monument of stupendous proportions constructed by Tamil artisans and workers. The Budumuttava Tamil inscription of the time of Mañabharana also provides evidence on the presence of Tamil artisans (kammālar) in Dakkhinadesa.³⁸ The Thūpārāma, one of the major architectural monuments of the Polonnaruwa period which have survived almost intact up to our own times, bear traces of Dravidian influence. Commenting on the architectural formation of this building Senaka Bandaranaike observes:

'In the design and superstructure, however, with its four-faceted dome or Nāgara Sikhara and the row of kūtas and sālas along the periphery of its roof, the Thūpārāma is clearly related to the stone temple of the Pallava, Cālukya and Cōla architecture. The resemblance between the Thūpārāma and these South Indian temples is too close to contend that this is due to a coincidence of parallel developments rather than the result of direct influence. However, the Thūpārāma does not

reflect contemporary South Indian design and that it embodies certain essential features which are distinctively Sinhalese suggests that the South Indian influence had been absorbed, at least in part, at an earliest date, and re-interpreted in terms of the local tradition.”³⁹

The Buddhist temples at Gadalādeniya and Lankatilaka which were constructed under the guidance of two Tamil master craftsmen, Ganesvarācārya and Sthapatirāyara,⁴⁰ represent a harmonious blend of Sinhalese and Dravidian architectural forms. These two monuments are quite dissimilar. In the Lankatilaka which was of brick construction the Dravidian influence is peripheral but in the Gadalādeniya which is entirely of stone the Dravidian architectural forms are predominant. The latter temple is in Dravidian style, with some modifications to suit Buddhist ends which it was designed to serve. The main shrine, like the Dravidian monuments, has as its principal components the garbhagrha, Antarāla and Mandapa. The moulded base, *adhithāna*, rising from a plinth which provides a level ground for it, has the chamfered torus characteristic of Dravidian buildings. The exterior face of the building is ornamented with pilasters which are carried through the two upper mouldings of the bases and have capitals and of the late Pāṇḍya and early Vijayanagara type.⁴¹ As in Dravidian monuments the sikhara rises above the garbhagrha and the Antarāla. To other monuments,

the Nātha Dēvālē and the Gedige at Ādañanamalu, which are of modest proportions, resemble the Gaḍalādeni shrine in being monuments of Dravidian style.⁴²

Tamil influences on Sinhalese art forms continued until the British conquest. In this connection Ananda Coomaraswamy observes :

‘Numerous references to the importation of artificers from Southern India have been given..., that the practice continued even into the eighteenth century is attested by contemporary records and sannas. The Navandannō at any one time, speaking of the eighteenth and immediately preceding centuries at least, consisted partly of indigenous craftsman, and partly of newly settled Tamil artificers coming from Southern India, to work for the King, who showed them favour and made them grants of land. Hence it is that not only do we find the closest correspondence in detail and technique between South Indian (Tamil) and Sinhalese work; but also that the artificer families have often Hindu names (such as Rajesvara Devasurendra), they preserve the traces of Siva worship (such as Sanskrit slokas written in his praise), and of other Hindu ceremonies (neṭra mangalya etc.); their works are obviously a part of Indian Silpasāstra; some of their technical terms are corruptions of Tamil words; they make use of Hindu mantrams; they are occasionally referred to as Kammālar and so forth...’⁴³

He further adds:

'In a general way it may be stated that the indigenous craftsmen of all sorts, integrally a part of the Sinhalese population, were makers of the plainer and most necessary articles normally required by a simple agricultural people, and the imported craftsmen were more especially sumptuary artists from big cities and craft-guilds of South India, making the more elaborate and costly goods required by the court and the capital. The distinction is clearly marked in the case of the weavers; Beravāyo making country cloth and Salāgamayo making the gold-woven muslins worn by the royalty and the nobility. So too the dye-painting of cloth, the more elaborate sorts of embroidery, and tailoring and sandal making and so forth were crafts practised almost exclusively by foreign artisans at court only.'⁴⁴

Dance, Music, Drama and Painting

Sinhalese drama, dancing and music owe their development, to a certain extent, to the inspiration derived from Tamil influences during the period of three centuries prior to the British conquest of the Island. The earliest Nadagamas in Sinhalese were modelled on their Tamil proto-types. The authorship of the earliest Nadagama texts are attributed to one Philippu Sinno, a resident of Colombo. His language is peculiarly his own and it shows considerable Tamil influence. His vocabulary is a mixture of Sinhalese

and Tamil, with a large proportion of pseudo-Sanskrit in it. The two earliest nadagamas in Sinhalese, *Ahalapala* and *Sthakki Nadagama* are adoptions of *Kaṇṭi Rāja Nāṭakam* and *Sthakkiyār* in Tamil.⁴⁵

The Nadagamas are essentially lyrical plays consisting of verses and songs. The verses are in Tamil metres, and they are chanted without measured time. A large number of metres are used, the commonest among them being the Viriduva (Tamil viruttam). Other Tamil metres used in the Sinhalese Nadagama are *Innisai*, *Kalippā*, *Kavi*, *Kochchakam*, *Venpā* and *Parani*. The songs that are sung in measured time are given the general name *Sindhu*. Mostly all these melodies are of South-Indian origin but Sinhalese singers drop the Tamil intonation and voice production when they sing them.⁴⁶

There is reason to believe that Sinhalese art developed considerably in the fields of music and dancing when it came into contact with the more developed forms from South India. The beginning of an indigenous tradition in music took place, as far as the evidence available shows, during the time of the Kandyan kings. Vihara music, as this body of songs is generally known, is strikingly different from earlier Sinhalese folk music. It arose, no doubt, as the result of the contact with the Tamil music that came through the medium of the Nadagams. The contact with Tamil culture as well as patronage, religious and secular, brought about some interesting develop-

ments in Sinhalese music. The beginnings of a religious music attached to the ritual of the Sacred Tooth are to be seen for the first time in the Kandyan period.⁴⁷

The kind of Sinhalese folk music called the Vannams do not seem to have existed very much earlier than the time of the Kandyan kings, and judging from their language, their rhythm and the style in which they are sung, one might easily surmise that they sprang up as a result of some strong Tamil influences during that period. Their mode of measuring time by the stressed accent (tit) and not by the ordinary matra or beat, also links them with varieties of Tamil folk music and dance. What seems to have happened therefore is that the Sinhalese folk music came in contact, during the Kandyan times, and perhaps earlier, with the music of South India, and deriving inspiration from it, it developed on its own line.⁴⁸

Among the musical instruments those of which belong to the percussive class are popular. The most important among them are the Daival, the Bera, Tammetta and Udeki. These instruments are still in use among the Tamils in South India and Jaffna.

The Mrdanga and the Vīna which are sometimes mentioned in Sinhalese literature are also two well known South Indian musical instruments.⁴⁹

Evidence from sculpture and painting suggests that Bharata Natya constituted the entertainment of royalty and the literati. The Sandesa poems contain

descriptions of dancing as it took place and in the devalayas before the images of Hindu gods. In the stone friezes at Yapahuwa and Gadāḷadeniya and the wood carvings at Embekke Devalaya women are represented in traditional Bharata Natya poses.⁵⁰ It is this evident that the Bharata Natya of South India was incorporated within the Sinhalese cultural tradition.

In the opinion of Andreas Nell,

'The Polonnaruwa paintings show, as much as in its architecture and sculpture, the effect of the permeation of South Indian influences. The South Indian influence of Sinhalese paintings of the Kandyan period was a pervasive one. Under Kirthi Sri Raja Sinha and his successors the South Indian style of mural paintings gained ascendancy on the walls of Ceylon in preference to the traditional local styles. Besides, the method of teaching drawing to the young Sittara as practised in the eighteenth century and seen until recently was wholly Dravidian. A large number of Sittara murals are reminiscent of South Indian painted cloths.'⁵¹

FOOTNOTES

1. G. C. Mendis, *The Early History of Ceylon*. Calcutta, 1946, pp. 9—10. As regards Tamil and other Dravidian influences on Sinhalese culture Ralph Pieris observes: 'The fusion of elements from pre-Āryan, Āryan and Dravidian cultures gave rise to an identifiable Sinhalese civilization distinct from that of any part of India.'

2. D.E. Hettiaratchi, 'Languages of Ceylon: Sinhalese', *University of Ceylon History of Ceylon*. Vol. I pt. I. Colombo, 1959, p. 39. In relation to Tamil influence on the Sinhalese Language Hettiaratchi remarks: 'On account of the influence of South customs and manners, arts and crafts, forms of worship, food and clothing, systems of administration and medicine, and above all through court influence, numerous Dravidian words have been borrowed into the Sinhalese Language. Besides such direct borrowings, Sanskrit or Prakrit words have been borrowed through Tamil, and words so borrowed bear the impress of the medium through which they have found their way into Sinhalese.'

3. William Geiger, *Sinhalese culture in Medieval Times* ed. Heinz Bechert.

4. Two Pāṇḍya princes, Parākrama Pāṇḍya and Vikrama Pāṇḍya, ruled over Rohana for short periods when the Colas controlled the rest of the island during

the eleventh century. Mitta, the sister of Vijaya-bahu, was married to a Pāṇḍya prince. One of the three offsprings of that union was Mānābharana I, the father of Parakramabahu I (1153—1186).

See *Culavamsa*

5. Epigraphia Zeylanica (EZ), II, p. 121.
6. 'And as in his (Rajaraja's) reign the Cola Kingdom ceases to be a small state and grows to imperial dimensions, the monarchy undergoes a corresponding transformation, and the king may be said now to become 'Emperor'. 'Chakravartigal' as he is, occasionally called by his subjects.....' See Nilakanta Sastri, *The Colas*, (Second edition) Madras, 1955, p. 448
7. S. Pathmanathan, 'The Tamil Inscription from Mankanai', *Pāvalar Thuraiappapillai Centenary Volume*, Tellippalai, 1972, p. 81
8. S. Pathmanathan, 'The Munneswaram Inscription of Parakramabahu IV.' *Journal of the Royal Asiatic Society, Ceylon Branch*, New Series, Vol. XVIII, pp. 59—00.
9. S. Pathmanathan, 'Feudal Polity in Medieval Ceylon: The chieftaincies of the Vanni', *The Ceylon Journal of Historical and Social Studies*, Vol. II (New Series), No. 2 (July—Dec. 1972), p. 125.
10. Each Pattu consisted of a number of villages and was the sub-division of a Korale which was a

unit of the disava or province. See Tikiri Abesinghe, *Portuguese Rule in Ceylon 1594—1612*, Colombo, 1966, p. 70.

11. Madras Tamil Lexicon: T. V. Mahalingam, *Administration and Social Life Under Vijayanagara*, p. 381.
12. In the Kotte Kingdom the duties of the Kanakapulles were largely secretarial and the keeping of accounts and records. In the Kandyan administration there were a number of officials who had the designation Kankanam. see *Portuguese Rule in Ceylon 1594 — 1612*, p. 71 and *Sinhalese Social Organization*, pp. 33 — 35, 52.
13. The officials who had the designation Adhikāri were of highest rank in the Cola administration.
14. A Pāṇḍyan inscription mentions of a certain Alakapperumāl who held the rank of Adhikāram of Ulakalanta Cōlanallūr otherwise called Kappalūr which was a sub division of Mutturru—kūrram. *Archaeological Survey of Southern India* No. 14; *Tamil and Sanskrit inscriptions*, No. 23.
15. K. Indrapala. 'The Jaffna (Main Street) inscriptions of the reign of Parakramabahu', VI, *Epigraphia Tamilica*, Jaffna Archaeological Society, June, 1971, p. 31.
A. Veluppillai, 'The Naimmana Inscription of Parakramabahu', *Ceylon Tamil Inscriptions*, pt, II, Peradeniya, 1972, p. 57.

16. S. Pathmanathan, 'The Munnesvaram Tamil inscription of Parakramabahu VI, JRAS (CB), New Series, Vol, XVII, p. 61; EZ Vol. III. p. 67.
17. *Nikaya Sangrahaya*, pp. 22—23.
18. Muttettu seems to have been derived from the Tamil word Murruttu which denoted those lands the entire produce of which was collected for the ruler of the land. In the Kandyan Kingdom the Muttettuva was 'the absolute property of the sovereign, for whom it was cultivated and to whose granary its crop was delivered by certain praveni tenants or pamgu kārayo, generally five in number who held from generation to generation the pamgu'. See Ralph Pieris, *Sinhalese Social Organization*, p. 53.
19. The Nilapamgu or holdings of the inferior tenants was one of the three classes into which the lands within the gabadagam were divided. *ibid.*
20. University of Ceylon, *History of Ceylon (UNCH)*, Vol. I, pt. II, p. 512.
21. S. Paranavitana, 'A Tamil Inscription from Palamottai'. EZ IV, p. 194.
22. A. Veluppillai, *Ceylon Tamil Inscriptions*, pt I, Peradeniya, 1971 p. 30; *Epigraphia Tamilica*, pt. I, (Jaffna Archaeological Society, 1971) p. 8.
23. K. Indrapala, 'Yālpāna irācciyam Tōnriya Kālamum Culnilaiyum'. *Ilankatir* (Peradeniya 1971) p. 56.

24. *Caracōtimalāi*, Kokkuvil Press, Jaffna, 1910 (2nd Edition)
25. *UCHC* Vol. I, pt. II, p. 578.
26. See Lankatilaka Inscription, JCBRAS., X, (No. 34) p. 87; See also EZ, IV, p. 27.
27. *UCHC*, Vol. I, pt. II, p. 763.
28. *ibid.*
29. A. Velupillai, *Tamil Inscriptions*, pt. II, p. 57
30. Sirima Kiribamune, 'The royal consecration in Medieval Sri Lanka; The Problem of Vikramabahu I and Gajabahu II'.
Sri Lanka Journal South Asian Studies, I, No. 1 (January, 1976.) pp. 13—16
31. The Oinakāla māli, a Buddhist text written in 1516 names Khattagāma (obviously meant for Kataragama) as one of the guardian gods of Ceylon.
32. *UCHC*, Vol. I, pt. II, p. 765.
33. M. D. Raghavan, 'The Pattini cult as a Socio-religious institution', *Spolia Zeylanica* 26, pt. II, p. 25. I.
34. Parakramabahu VI is said to have built a three-storied shrine dedicated to Pattini in the vicinity of his capital.
UCHC, Vol. I, pt. II, p. 766.
35. *UCHC*, Vol. I, pt. I, p. 401.
36. S. Pathmanathan, *The Kingdom of Jaffna*. 1978. p. 32.
37. *ASCAR* for 1954. p. 20

38. S. Paranavitana, 'Two Tamil Pillar inscriptions from Budumuttava', EZ, Vol. III, No. 33
39. He adds: 'Thus those buildings which are wholly constructed of stone remain unambiguously outside the mainstream of the Sinhalese tradition. They are almost without exception, in an entirely imported style and are often Brahmanical than Buddhist shrines belonging to the South Indian Dravida school. Similarly those structures which are wholly of brick masonry, such as the great temples of Polonnaruwa, which still retain many of the essential features of Classic Sinhalese architecture, display a high degree of Dravidization'.

See Senake Bandaranayake., *Sinhalese Monastic Architecture*, Leiden, 1974, pp. 353 & 13

40. UCHC, Vol. I, pt. II. p. 782.
41. UCHC, Vol. I, pt. II, p. 785.
42. *ibid*, p. 787.
43. Ananda K. Coomaraswamy, *Medieval Sinhalese Art*, 2nd edition, 1956, p. 61.
44. *ibid*, p. 62.
45. K. Navaratnam, *Tamil Elements in Ceylon Culture*, Chunnakam, 1959, pp. 59—60,
46. S. Saratchandra, *The Sinhalese Folk Play*. p. 96
47. *ibid*. p. 11—13.
48. *ibid*, p. 12.
49. *Tamil Elements in Ceylon Culture*. pp. 63—64.
50. *Sinhalese Folk Play*, p. 16.
51. *Tamil Elements in Ceylan Culture*. p. 46.

2

Tamil Studies in English

in Ceylon

(up to 1968)

Ceylon, the "Pearl Island", Milton's "India's utmost isle Taprobane", is the home-land of over two and a half millions of Tamil speaking people. A language is always a mirror of a people's genius. The Tamil language has been spoken in Ceylon for over two thousand years. The poems composed by the Tamil poets of Ceylon are found in the works of the Sangam Age.¹ The Tamil spoken in Ceylon is said to represent the Sangam period with its ancient morphological and grammatical forms and with words which have become obsolete for centuries in South India. The development of Tamil in Ceylon has not been

hampered by the extraneous influences to which South India was subject—this is evident from the fact that Ceylon Tamil speech and phonetics are as found in the earliest Tamil grammars.

The Tamils of Ceylon have produced a literature of great worth. When the Arya Cakravartis came into power in North Ceylon in the thirteenth century a good number of Tamil works were published. A College of literati called "The Tamil Sangam" was established. During the nineteenth and twentieth centuries the scholarship of the Ceylon Tamils was held in such high esteem that they won fame and recognition in South India. The great revivalist movement in Tamil and Saivism owes a great debt to Arumuga Navalar who was given the title of 'Navalar' or 'Orator' by the South Indians. His scholarly edition of old literary and grammatical works is still acknowledged as outstanding. He was the first great scholar to print classics without government help. He is also great as a translator and as the father of Modern Tamil prose. He also made endowments in South India for Tamil Studies.

C. W. Thamothersampillai of Siruppiddy, Jaffna, was a lecturer in Tiamil at the Presidency College, Madras, from where he sat for the B. A. Examination conducted for the first time by the Madras University in 1857. The two candidates who sat for the examination were both Ceylon Tamils—C. W. Thamothersampillai and his teacher Carrol Visvanatha Pillai. Both passed the examination with distinction but Thamothersampillai came first in the pass list beating his teacher who came second. He was a pioneer editor

of *Tolkappiyam* and of the ancient classics. His edition of *Kalittokai* has been a model for subsequent editors.

V. Kanagasabai Pillai, the author of *The Tamils Eighteen Hundred Years Ago* earned a name for Ceylon Tamils in India by his researches in the history and culture of the Tamils. Kanagasundaram Pillai from Trincomalee also made his mark in South India. He edited some important works and served as Professor of Tamil in South India. Swami Vipulananda of Karaitivu, Batticaloa, immortalised his name in South India and outside by the discovery of the greatness of the ancient Tamil music and musical instruments of the Tamils. He was invited to be the first Professor of Tamil at the Annamalai University.

Besides these great pioneers who crossed the Straits and were recognised as scholars of outstanding merit, the American Missionaries in Jaffna made a useful and very important contribution to Tamil language by translation of modern sciences. Another branch of knowledge to which Ceylon made a distinct contribution was Tamil lexicography. The best of the early lexicons produced in Tamil was by missionaries in Ceylon and by other great scholars from this island. In this field Rev. J. Knight, Winslow, Percival, C. W. Kathiravelpillai, N. Kathiraverpillai and Mootatampipillai are still held in high esteem.

TAMIL STUDIES IN ENGLISH

The contribution of Ceylon to Tamil Studies in the English Medium has been really outstanding. Ceylon showed the way to South Indian scholars in many fields of Tamil Studies in the English medium since

a high standard of English Education was maintained in Ceylon.

(a) *Scholars Trained in the American Mission Seminary*

To the American Missionaries is due the praise of being the earliest and most enterprising pioneers of western education in Ceylon. They started the Batticotta Seminary in 1823 with the main object of giving the youth of this country a thorough knowledge of the English language. This was an institution of a university grade and the universities of India were not started till the middle of the nineteenth century. The course of instruction embraced English grammar, Arithmetic, Algebra, Tamil grammar, English language and literature, Natural Philosophy, Mental Philosophy, Logic, History, Chemistry, European and Hindu Astronomy, Law and other subjects. Scholars trained at this institution—Daniel L. Carrol, C. W. Thamothersampillai, Newins, C. W. Kathiraivelpillai, Arnold and many others—have made pioneer contribution to Tamil studies in the English medium.

(b) *Public Servants*

There is also another band of Ceylon scholars, who while being in the service of the Government in Ceylon and South India contributed to the study of Tamil literature, history and culture in the English medium. V. Kanagsabai Pillai and C. W. Thamothersampillai mentioned earlier, are two of those who built up a high reputation as scholars while serving in India.

There are also instances of many public servants in Ceylon whose lives were marked by intense literary

and intellectual activity. Foremost among them is Simon Casie Chitty whose activities extended over a wide field, displaying a keen insight and study of oriental languages and historical research. He compiled the *First Gazetteer* on Ceylon while holding the appointment of Mudaliyar of Calpenty. He is one of the greatest among pioneer orientalists and antiquarians in the English medium.

Sir Paul E. Pieris is one of those few public servants of the Ceylon Civil Service who has contributed to our knowledge of the archaeology, history and culture of the Ceylon Tamils. He occupies a pre-eminent place in this field. Another Civil Servant who made use of his leisure time and took an abiding interest in the place of his sojourn is J. P. Lewis who made a study of the archaeology, the customs, the popular tales, the traditions and the history of the Tamil-speaking people. Mudaliyar C. Rasanayagam is another distinguished Public Servant who has made very valuable contribution in English to the study of the history of the Tamils of Ceylon.

OTHER DISTINGUISHED SCHOLARS

Several other individuals well versed in the Tamil culture and with a mastery of western languages, philosophy and culture have by translations and original works and articles interpreted Tamil poetry and Tamil Art to the West. Outstanding among these scholars are Dr. Ananda K. Coomaraswamy, T. Isacc Tambyah, J. V. Chelliah, Sir Ponnambalam Arunachalam, Kalaipulavar Navaratnam, Rev. Gnanapragasam and others.

UNIVERSITY OF CEYLON

The University of Ceylon has contributed in a great measure to the advancement of Tamil studies in English. Swami Vipulananda, the first Professor of Tamil of the University of Ceylon, who by his deep researches into the ancient and scientific music of the Tamils earned an undying name in the history of the Tamils and their culture, has contributed thought provoking articles in English on the literature, religion and music of the Tamils. Dr. K. Kanapathipillai who succeeded him in 1947 and built up the Tamil Department, was the first to make a study of the language of the Tamil Inscriptions. His thesis entitled *A Study of the Language of the Tamil Inscriptions of the seventh and eighth centuries A. D.* is still a standard work, quoted by others who have worked in this field. He is an authority on the Jaffna dialect of Tamil and on the Tamil Inscriptions of Ceylon. He has contributed articles in English on the Jaffna Tamil dialect and has also edited a number of Ceylon Tamil Inscriptions.

Mr. V. Chelvanayagam who was appointed Professor of Tamil in August 1965 and who has written two recognised books in Tamil on the history of Tamil prose² has written an article in English on the dates of Cilappatikaram and Manimekalai.

The writer of this article, a Senior lecturer in Tamil, worked on Dravidian Civilisation for his Ph.D. degree. This thesis, *Pattuppattu—a Historical, Social and Linguistic study*, has been reviewed as a "rich contribution to the history of Tamil civilisation", This deals in a "sound and scientific manner with the earliest

history of the Tamil people as depicted in the Pattupattu". This thesis has served as a model for others who worked in this field later and has been quoted by various scholars. He has also done active research on the folklore of the Tamils of Ceylon and is due to publish a book in English on the Folk Drama of the Tamils of Ceylon. He has contributed articles in English to various journals on this subject and on Ceylonese Tamil Writing.

Dr. A. Sathasivam has specialised in a study of the ancient Tamil grammar and has read papers at Conferences on this branch of study. He is at present engaged in research on affinities between Sumerian and Dravidian.

Mr. S. Thananjayarajasingham has made a critical study of some of the Dutch Tamil records in Ceylon. His thesis on these Dutch records is a pioneer work of great merit in this field. Besides contributing articles on Tamil linguistics he has published research articles on the various Tamil dialects of Ceylon. He is now engaged in collecting material for a much needed book on the Tamil dialects of Ceylon.

Dr. A. Veluppillai is a linguist who has followed up the work started by Professor K. Kanapathipillai. He is a Doctor of Philosophy of the University of Ceylon and of the University of Oxford. He has made a study of the Tamil Inscriptions of the Cola period and is now working on the Tamil Inscriptions of Ceylon.

Mr. K. Kailasapathy, Assistant Lecturer, is away in Birmingham working for his Ph.D. degree on the Heroic Age of the Tamils.

Rev. Dr. Xavier S. Thani Nayagam, who was for a long time attached to the University of Ceylon as a Lecturer in Education, is now the Professor of Indian Studies at the University of Malaya. He is the ambassador of Tamil language and culture abroad and is to a large extent responsible for building up an interest in Tamil studies abroad. He is the founder and Chief Editor of the "Tamil Culture", the only English Review of the general field of Tamil studies. He has made a special study of nature in Tamil literature and has done research on educational thought in ancient Tamil literature. He has contributed a number of articles on Tamil culture and literature.

There is a department of Tamil at the Vidyodaya University of Ceylon. Mr. M. M. Uwise, the head of this department, is the first to write a comprehensive book on the contribution of Muslims to Tamil Literature. This is a pioneer work in this field. Mr. K. Sivathamby, his assistant, is working on the Tamil Drama for his Ph. D. degree.

The Tamil Departments at the University of Ceylon and at the Vidyodaya University are growing in strength gradually and have, within a short period, contributed substantially to Tamil Studies, both in the English and in the Tamil medium.

A detailed analysis of Tamil Studies in Ceylon—English medium scholarship—may be made under the following main six sections:-

- I. History and Culture of the Tamils in General;
- II. History and Culture of the Tamils of Ceylon;
- III. Religion and Philosophy;
- IV. Tamil Literature and History of Tamil literature;
- V. Linguistics and
- IV. Lexicography and Journalism.

I

HISTORY AND CULTURE OF THE TAMILS
IN GENERAL

The pioneer work in the history of the Tamils and their culture was written by V. Kanagasabai Pillai who opened up a new horizon to many a foreigner with his book *The Tamils Eighteen Hundred Years Ago* which was first published in 1904.³ This book threw flood of light on the life of the ancient Tamils. Earlier writers were not familiar with the most ancient classics of the Tamil language like the Sangam works. Most of the ancient Tamil works saw the light only then and this book is a distinct contribution to the study of those works. It helps us to recapture the life and glory of those ancient times and cherish the value of the great characteristics of Tamil Culture. The author, after discussing the Ancient Tamil Literature published during his time, first describes the geography and foreign trade of the Tamil land, the various Tamil races and tribes and then gives an account of the Cola, Pandya, Cera and other princes and chiefs of that period. The social life, the systems of philosophy and religion are discussed at length. A long account is given of *Tirukkural*, *Cilappatikaram* and *Manimekalai* which are also taken to be Sangam works. Kanagasabai Pillai has also written an article on the conquest of Bengal and Burma by the Imperial Coals.⁴

Simon Casie Chitty, a talented and learned author who even in his day was considered a man of versatile genius, was an ardent antiquarian who published the first *Gazetteer* on Ceylon. One of his distinguished works is *The castes, customs, manners and literature of*

the Tamils.⁵ This deals with the origin and country of the Tamils, the division, subdivision and mixture of castes, the customs and habits, rites and ceremonies, religion and superstition and language and literature of the Tamils. The book was published after his death by his grand daughter, Mrs. Gardiner.

The writer of this article in his thesis, *The Pattuppattu—a historical, social and linguistic study*, establishes that *Tolkappiyam*, *Cilappatikaram*, *Manimekalai* and the Eighteen Minor works including *Tirukkural* belong to a period later than the Sangam Age.⁶ He maintains that only the *Pattuppattu* and *Ettuttokai* collection should form the basis for analysing the civilisation of the Sangam Age. The culture and civilisation of the Sangam Age is presented in this thesis with the *Pattuppattu* as the basis of the study. Reference from *Ettuttokai* are also given in support. The early Brahmi and Tamil inscriptions have been examined wherever necessary. The accounts of Western writers on the foreign trade of the Tamils have also been included. The historical background of the *Pattuppattu*, the kings and chiefs eulogised in those poems, their dates, the government and administration of that period and the religious and social life of the people have been dealt with in great length. The last part of the thesis is a linguistic study of the poems. This is the first attempt to present in a scientific method the history and culture of the Tamils of that period as depicted in the poetry of that age.

E. S. W. Senathi Rajah in his article "Glimpses of Ancient Dravidians",⁷ discusses who the ancient Dravidians are and then gives an account of the

conditions of Tamil society with porul literature as basis. V. J. Thambi Pillai, in an article written by him, establishes that if any remnant of the old Solar race should exist in India it would be found, not among the northern races but among the Dravidian population of the south.⁸

Dravida by E. L. Tambimuttu (with maps and illustrations) presents in a short compass the history of the Tamils from prehistoric times to 1800.⁹ This book, which was published with a foreword by K. A. Nilakanta Sastri, tells the story of the Tamil countries and their civilisation in a readable and interesting manner. This is the first work which deals with the history of South India as a whole and not merely of any single dynasty or of a particular period. Earlier works of historians like K. A. Nilakanta Sastri, Rajagopalan, Minakshi and others dealt with only the history of particular dynasties like the Colas, Pandyas, Pallavas and others. It was only after the publication of *Dravida* that works like *History of South India* by K. A. Nilakanta Sastri appeared.¹⁰ *Dravida* was considered so important that it was translated into Tamil also.¹¹

R. R. Crossette Thambiah, former Solicitor General of Ceylon, in his work *Tamils: Ancient and Modern* has developed the theme that the Tamils are a very ancient people, entitled in their own right to high precedence in the annals of civilisation.¹² He shows that Dravidian civilisation is one of the oldest civilisations of the world and discusses the contribution of Dravidians to civilisation, the origin of this civilisation and the extent of the contribution of the Dravidians to the totality of Indian culture. He also refers at length to the culture of the Tamils of

Ceylon and to their contribution in the field of religion, art, architecture etc.

Rev. Thani Nayagam in his thesis submitted to the University of London for the degree of Ph. D. discusses the Educational Thought of the Tamils as found in their ancient literature.¹³ This thesis is a work of rare merit in this field. In his article "Earliest Jain and Buddhist teaching in the Tamil Country" he shows how *Tirukkural* maintains the poetic tradition of education and its development along humanistic links and how *Cilappatikaram* and *Manimekalai* represent the religious education of the philosophic stage of development.¹⁴ The education of ancient Tamil society is examined in three other articles on this subject written by him—"Ancient Tamil Literature and Study of Ancient Indian Education",¹⁵ "The Educators of Early Tamil Society",¹⁶ and "Ancient Tamil Poet-Educator".¹⁷ Rev. Thani Nayagam was the first scholar to point out that the Tamil contribution to the culture of South East Asia has not been sufficiently studied and that the available material has not been satisfactorily interpreted. In his article "Tamil Cultural influence in South East Asia" he points out that scholars like K. A. Nilakanta Sastri have failed to assess the Tamil influence on the social life, institutions, customs, art and architecture of South East Asia and suggests the lines on which investigation regarding this question should be made.¹⁸

S. J. Gunasegaram follows this up with a booklet *Early Tamil Cultural Influences in South East Asia* where he analyses the contribution made by the Tamils to the Arts, architecture, religion, literature and administration of Ceylon, Burma, Siam, Cambodia, Malaya and the

islands of Sumatra, Java, Borneo, Bali, Celebes and Philippines.¹⁹

R. Chelvadurai, Proctor, in an article published in the Journal of the Royal Asiatic Society (Ceylon Branch) shows that at a remote period of Tamil history there was an awakening of a passion for locality and furnishing it with an impetus for good life by means of architecture which included selecting sites for designing and constructing houses, villages, towns and cities, alignment of roads and street, sculpture, painting etc.²⁰

Swami Vipulananda in two articles, "Harps of the ancient Tamil land and the twenty two srutis of Indian musical theory"²¹ and "The Harp with a thousand strings"²² presents for the first time a description of the ancient musical systems of the Tamils and of their musical instruments. Dr. Ananda K. Coomaraswamy in his book *History of Indian and Indonesian Art* touches on Dravidian Art of the Pallava, Cola and Vijayanagar periods of Indian History and also refers to the influence of Dravidian on Ceylonese and Burmese Art.²³ C. Nagalingam of the Department of National Museums, Ceylon, in his article "The Pallavas, their origin and their title Videlvidugu" traces the history of the Pallavas and discusses their origin.²⁴ K. P. Ratnam, formerly a Lecturer at the Government Training College, Colombo, and now a member of Parliament has, in an article entitled "Education in Ancient Tamil Countries" dealt with the history of the Tamils in South India and Ceylon, the origin of the Tamils and their culture and civilisation.²⁵

II

THE HISTORY AND CULTURE
OF THE TAMILS OF CEYLON

The history of the Tamils of Ceylon has still not been properly worked out; Almost all the books dealing with the history of Ceylon have not depicted impartially the events that took place in the north and east and other parts of Ceylon where the Tamils lived. The Sinhalese historians have not been interested in events that would prove the non-Sinhalese origin of cultural trends and historical events in Ceylon. As a result, the history books written by some of these scholars have been blended by prejudice; they are partisan and are made to serve the interests of the major community. This has given room to gross errors and misleading judgements in the writing of the history of the Tamils of Ceylon and the exposition of Ceylonese Culture. The activities of the Department of Archaeology have not been conspicuous in the Tamil districts. "This department lacks either the will or the means or possibly is deficient in both." The department does not, perhaps, realise that the Jaffna district is a gold mine for archaeological research as well as for antiquities.

The history of the Tamils of Ceylon has also been written by the Tamils themselves. In the case of the older generation of writers in this group, prejudices and pleasing theories pass for canons of criticism and tests of accuracy; racial and personal vanity have marked their judgement. In the case of many others, they have let their patriotism get the better of their judgement. In spite of these defects, we have a large amount of literature on the history and culture of the Tamils of Ceylon.

(a) *History of the Tamils of Ceylon*

In the year 1736 A.D., at the request of Jan Maccra, the then Dutch Governor of Jaffna, one Mayilvakanapulavar of Matakal composed in Tamil prose the *Yalppana Vaipava Malai*, the earliest history of Jaffna.²⁶ His authorities were certain earlier writings such as the *Kailayamalai*, *Vaiyapatal*, *Pararajacekarar Ula* and *Raja Murai*. The *Vaipavamalai* is therefore the earliest faithful account of all that was available at that time and is considered as one of the authorities for the history of Jaffna. *Kailayamalai* was translated into English by A. Mututamby Pillai in 1908.²⁷ *Yalppana Vaipavamalai* was translated into English by C. Britto in 1879.²⁸ This translation has added an Appendix and Glossary which are useful for a better understanding of the history and literature of the Tamils. Some of the historians of Jaffna since 1879 have mutilated, altered and amended the *Vaipavamalai* according to their whims and fancies so much so that there are now but few who acknowledge its historical value. On the contrary, the belief seems to be gaining ground that it is only a compendium of ancient folklore, women's tales and mythological anecdotes.

Of the books written in English on the history of Jaffna since the translation of *Vaipava Malai* in 1879, mention may be made of *Handbook of the Jaffna Peninsula* by S. Katiresu, Proctor, Jaffna.²⁹ This book deals with the origin of Jaffna, the Tamil Kindoms, Jaffna Tamil Poets, newspapers and magazines, industries, local customs and games etc.

Dr. Paul E. Pieris has given an account of the administrative organisation of Jaffna of the Portuguese period in his book *The Kingdom of Jaffnapatam*.³⁰ The in-

formation for this book was derived from a manuscript preserved at the Bibliotheca Nacional of Lisbon, Section Archivo de Marinha e Ultramar. "Nagadipa and Buddhist remains in Jaffna" are two papers read by the same author before the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society.³¹ In these papers he first outlines the intimate connection which existed through eighteen centuries between the Sinhalese and the Tamils and then gives evidence for the Sinhalese occupation of the North of Ceylon. This is followed by an account of Nagadipa and the Buddhist remains in Kantarodai, Mallakam, Mahiyapiti, Uduvil, Puloly and Chulipuram. These remains include lithic Tamil inscriptions, coins and metals like copper, iron, lead, pottery etc. He concludes that these remains suggest that North Ceylon was a flourishing settlement of the Tamils centuries before Vijaya was born - at least before the commencement of the Christian Era.

Notes on Jaffna by John H. Martyn records what has taken place in Jaffna since it came under the European sway.³² It is a unique work containing chronological, historical and biographical information relating to Jaffna. It contains a mass of facts laboriously and assiduously collected and brought together into as brief a compass as possible. The first part consists of a detailed chronological table of events from 1505 to 1920 covering 134 pages. It is a synopsis of the history of Jaffna during the Portuguese, Dutch and British periods. The "Notes" which follow and cover 299 pages contain historical and biographical sketches relating to public institutions and literary enterprises. The authorities bearing on these notes have been quoted in every case. The volume is provided with a good index which enhances the value of the book for purposes of reference.

Ancient Jaffna by Mudaliyar C. Rasanayagam (with a Foreword by Dr. S. Krishnaswami Aiyangar) embodies a great amount of labour and intensive research resulting in the bringing together of a volume of material much of which is hardly known outside of Jaffna and a considerable part of which would completely disappear if not put on record and utilised for purposes of history.³³ The vast material is marshalled and preserved in a form to make the chequered history of Jaffna read something like a connected narrative. Rasanayagam exhibits in this work much critical acumen and judgment. Though he allows his patriotism to get the better of his judgment on occasions (as in the case of his efforts to identify place names mentioned in Tamil literature and by classical geographers with places in Jaffna) the work is a definite contribution to the study of the history of Jaffna and affords a lot of material to those who are interested in this field.

Swami Gnanaprakasara, the eminent historian and philologist from Nallur, Jaffna, has left behind a number of unpublished manuscripts. One of them entitled *The Kings of Jaffna with side lights on the history of the Tamils in Ceylon from the earliest era* was written towards the end of his life. Some of the chapters have been reproduced in the *Tamil Culture*. In the Chapter "Ceylon originally a land of Dravidians" he maintains that at the earliest times, Ceylon was occupied, at least in the main, by a Tamil speaking people and that the successive waves of early immigrants of South India mingled one with another in the course of centuries and they were all of the same stock and spoke the same dialect of Tamil.³⁴ The Chapter "The Tamils turn Sinhalese" establishes the theory that the Sinhales are Dravidians in origin.³⁵ He maintains that the Tamils turned Sinhalese

in the course of few centuries and that the new language created by the super-structure of the Indo-Aryan became settled in the course of time, the new words having been assimilated to the old Tamil dialect by giving them a twist comfortable to it. In the chapter "Beginning of Tamil rule in Ceylon" he traces the history of Tamil rule in Ceylon till 1215.³⁶

Swami Gnanaprakasara has also contributed articles on the history of Jaffna to the *Ceylon Antiquary and Literary Register*. The separate coinage in North Ceylon under the Singai Ariya Chakravatis of Jaffna is described in the article "The forgotten coinage of the Kings of Jaffna"³⁷ The Kailayamalai, Vaiyapatal, Pararajacekaran ula and Raja murai, the sources of the chroicle Yalppanavaipavamalai, are described in his article "Sources of the Yalppana Vaipava Malai".³⁸ "Some Ruins in Jaffna" is another article by him which gives particulars of a few ancient objects found in the Thenmaradchi division of Jaffna in Chavakachcheri, Verakkadu, Talvalai and Sankiliya Tidal.³⁹

Other scholars have also contributed articles to journals on various subjects of the history of the Tamils of Ceylon. Mention must first be made of a very scholarly paper read by Simon Casie Chitty at a meeting of the Ceylon branch of the Royal Asiatic Society in 1847.⁴⁰ In this paper Casie Chitty gives a comprehensive account of the history of the Tamils of North Ceylon from the earliest times to the Dutch conquest of Ceylon. "Jaffna, Past and Present" is the subject of an article by S.H.T. Taylor.⁴¹ He traces the history of Jaffna from the time of the first settlers to the present day, dealing in detail with literature, education, industries etc. J. P. Lewis,

while being the Government Agent of the Northern Province, made some notes on arcaelological matters relating to the Jaffna Peninsula and Mannar.⁴² He has also given an account of the Portugese forts in the Jaffna islands.⁴³

Another Civil Servant, Horsburgh, wrote an article to the same journal giving evidence from place names to show that the Sinhalese occupied the Northern portion of the mainland.⁴⁴ This was followed by more articles on the same subject by other scholars. Swami Gnana-prakasara added to the names given by Horsburgh the names of smaller village divisions and those of particular fields and gardens.⁴⁵ J. P. Lewis posed the question whether these Sinhalese village names found in Jaffna were older than the first Tamil settlements.⁴⁶ In reply Horsburgh added more suffixes of village names.⁴⁷ S. W. Coomaraswamy gave a list of place names in Jaffna ending in-day.⁴⁸

The Sir Paul Pieris Felicitation Volume carries an article by M. D. Raghavan where he traces connection between the Tamils of Jaffna and the people of Malabar basing his findings on the comparison of the habits, ways of life, dress, food habits, ornaments, customs, place names, laws of the land, traditions etc.⁴⁹ In an article appearing in the J.R.A.S.C. Dr. S.C. Paul examines how far it could be proved correctly that Jaffna exercised an overlordship over the whole of Ceylon in the thirteenth, fourteenth and fifteenth centuries.⁵⁰

A translation of Kavi Raja Varothayer's poem which gives an account of the origin and history of the Hindu temple at Trincomalee was done by Simon Casie Chitty in 1831.⁵¹ W. J. S. Boake of the Ceylon

Civil Service read a paper in 1887 giving an account of the temple of Siva at Tirukkethiswaram.⁵² In *The Orientalist*, a monthly journal of oriental literature, arts and sciences, folklore etc. edited in Ceylon by William Goonetillekke of Kandy, Dr. Covington gives an account of the location, architecture and origin of the Hindu temple at Kataragama and describes the festivals celebrated there.⁵³ M. D. Raghavan has made a study of the traditions and legends of Nagarcoil, a seaside village in the Vadamaradchi division of Jaffna.⁵⁴ He describes the Annual Festival of the Boat held at the temple of the king of snake—Naga Thambiran and gives the Boat song along with translation in English.

Besides these early writers and articles which gave an account of the history of the Tamils, especially the history of the Tamils of Ceylon, there is a publication by C. S. Navaratnam which gives a comprehensive account of the history of the Tamils in Ceylon.⁵⁵ Tamil influence in Ceylon in agriculture, irrigation, trade, religion, social customs etc. have also been discussed.

J. P. Lewis has analysed the archaeology of the Vanni district in an article read in 1893.⁵⁶ He also explains the meanings of the place names of the Vanni district in another paper.⁵⁷ Swami Gnanaprakasara has made a study of a Tamil Ola of 1781 conferring the title and privileges of Mudaliyar for an Udaiyar of Vilankulam.⁵⁸

Lieutenant Thomas Nagel has also written an article on the Vanni District.⁵⁹ The only book on Vanni is that written by C. S. Navaratnam which gives a history of the Tamils of Vanni and assesses their contribution to national culture.⁶⁰

It has often been said that the district of Batticaloa has "marked time" for many years in spite of the opening up of cocoanut estates and the repair and improvement of irrigation works. Very few books or articles have been written about the history of this district. *The Monograph of the Batticaloa District of the Eastern Province of Ceylon* by S. O. Canagaratnam gives the social and economic history of the district including religion and education, irrigation and industry, administration, customs and ceremonies and feasts and festivities.⁶¹ Portion of the Manual deal with old time customs, many of them now obsolete. D.W N. Kadiramar of Batticaloa has printed a book containing six articles by various authors published in journals.⁶² These deal with the traditions as to the origin of the people of Batticaloa, the Kammalas of Batticaloa. Batticaloa 116 years ago, Cocoanut industry and the singing fish of Batticaloa. "Seerpadam of the Eastern Province" is the title of an article written by M. D. Raghavan.⁶³ In the eastern province of Ceylon are a number of groups, little known outside their village bounds. One such is the Seerpadam—a community with a tribal structure and an integrated socio-economic organisation. The Kalvettu collected at Tiruneelavani is included in the article with a free rendering in English.

The ethnology of the Moors of Ceylon forms the subject matter of a paper read by Sir Ponnambalam Ramanathan at a meeting of the Ceylon Royal Asiatic Society.⁶⁴ According to him the history of the Moors of Ceylon proves them to be Tamils. The social customs and physical features and the language spoken by them even in remote Sinhalese districts are adduced as proofs of this inference.

There are few articles and books on the history of Ceylon which also deal with the history of the Tamils of Ceylon. Sir P. Arunachalam's *Sketches of Ceylon History* was first published in 1906.⁶⁵ While dealing with the history of Ceylon from very early times to the conquest of Ceylon by the British, he also refers to the history of the Tamils of Ceylon.

Dr. S. Arasaratnam, formerly Lecturer in History at the University of Ceylon and now Senior Lecturer in Indian Studies at the University of Malaya has written a book on the history of Ceylon from 1658-1687.⁶⁶ Here he also analyses the impact of the Dutch rule on the social, religious, educational and economical life of the Tamils of Ceylon. In the series "The Modern Nations in Historical Perspective" he has written a book on Ceylon.⁶⁷ Chapters 3 and 4 of this book give an account of the Tamils of Ceylon and of the Muslims of Ceylon.

(b) *Culture of the Tamils of Ceylon*

There has been a tendency on the part of some writers on cultural subjects in Ceylon to ignore the contribution of the Tamils to the cultural content of Ceylon and to maintain that the culture of Ceylon is purely a product of the Sinhalese, because they form the majority of the population.

A timely publication to counteract this narrow communalism which is denying the Tamils their rightful place in the cultural life of Ceylon is the book *Tamil element in Ceylon Culture* by Kalaippulavar K. Navaratnam,⁶⁸ The author, a self made scholar, endowed with the gift of an analytical and discrimina-

ting mind, had rendered a distinctive service by providing a well authenticated book where he has traced the antiquity of the Tamils and their contribution to the cultural evolution of Ceylon. Copious references have been given to impartial observations and conclusions of many scholars. It sets forth in correct perspective the relative contributions of the Sinhalese and Tamils to the social, cultural and religious life of Ceylon. The influence of the Tamils on the Sinhalese in the fields of religion, art and architecture, language and literature, dance and music, social structure and legal systems are dealt with at length.

Arts and crafts of Jaffna is a book written by Navaratnam in 1953.⁶⁹ Weaving, dyeing and printing, brass and iron works, gold and silver work, sculpture, carpentry, palmyrah products and Fine Arts are subjects treated in this work. *Development of Art in Ceylon* is a booklet which embodies a lecture delivered by the same author at Zahira College Hall, Colombo, under the auspices of the Tamil Cultural Society, Colombo, in 1955.⁷⁰ This booklet deals with the Pallava, Cola, Vijayanagar, Nayaka and Madura style of architecture of Ceylon.

Earlier Dr. Ananda K. Coomaraswamy in his book *Medieval Sinhalese Art* referred to Tamil influence on the Art and Customs of the Sinhalese.⁷¹ J.P. Lewis of the Ceylon Civil Service has contributed many articles dealing with various aspects of Ceylon Tamil culture. The use of conventional language when engaged in the various operations of paddy cultivation prevailing among paddy cultivators, both Sinhalese and Tamil, were noted by him in a paper submitted to the Royal Asiatic So-

ciety, Ceylon Branch.⁷² The volume in which this paper was published carries another article by him where he compares the Tamil customs and ceremonies connected with paddy cultivation in Jaffna with those practised by the Kandyans and Low Country Sinhalese.⁷³ This article also carries notes on astrology in agriculture, Ceylon ploughs and charms, customs etc. as regards paddy cultivation in Batticaloa have also been noted. In an article to the *Orientalist* he shows many points of resemblance between the Sinhalese and Tamils as regards terms of relationship - words, idioms and modes of expression.⁷⁴ The music of the the Sinhalese and Tamil are described by W. Sathasivam in the *Ceylon National Review*.⁷⁵ Social and domestic customs and ceremonies prevailing in Jaffna form the subject of an article by C. Arumugam.⁷⁶ Following this article, Swami Gnanaprakasara writes about customs and ceremonies of the Jaffna District.⁷⁷

As regards the Folklore of Jaffa J. P. Lewis contributed a paper on this subject to the *Ceylon Antiquary and Literary Register* in 1917.⁷⁸ The writer of this article, who has collected and published the folk songs of Batticaloa and Mannar⁷⁹ and edited two Ceylon Folk Dramas,⁸⁰ has read papers and written articles in English on Tamil Folk Drama. The article "Tamil Folk Drama in Ceylon" published in the *Tamil Culture* gives a comparative study of the Sinhala and Tamil folk plays and describes the various types of Ceylon Tamil folk plays.⁸¹ The writer discusses in detail how the techniques and conventions necessary for the modern theatre can be evolved out of the elements existing in the Folk Drama.

M. Ramalingam of Vaddukkoddai has collected and edited the folklore for over thirty five years. He is

recognised even outside India as an authority on Tamil Folk lore. He has to his credit three collections of Ceylon Tamil Folk songs⁸² and has written two articles in English which have been well received. The article entitled "The Folk-lore of Jaffna" explains some folk songs, with translation.⁸³ In the other article, "Folk songs of the Tamil-speaking peoples of Ceylon" he maintains that the Folk songs which is a part of Folk lore, has not suffered in any way by impact of modern science and technology on them.⁸⁴ M. Raghvan has given a description of the conventionalised form of the musical kite of Jaffna in his description of Folk Sports in the Journal of the National Museums of Ceylon.⁸⁵

The popular cults of the Jaffna District were noted by J. P. Lewis in an article in the Ceylon Antiquary and Literary Register.⁸⁶ Swami Gnanaprakasara commented on this article in the same journal.⁸⁷ The Pattini Cult as a Socio-Religious Institution is discussed by Mr. Raghavan.⁸⁸ Professor K. Kanapathippillai, in an article "entitled Popular religion among the Ceylon Tamils" describes the worship of rivers, mountains, sun, moon, trees, elephants, coins, bulls, cobras and mother Goddess as prevalent among the Tamils of North and East of Ceylon.⁸⁹

M. Raghavan in his book on Ceylon describes the cult of Goddess Pattini, Kataragama God, the Vanni and the Vanniyars, the Castes of Jaffna and Batticaloa etc.⁹⁰ Dr. W. Balendra has made a study of the Trincomalee Bronzes.⁹¹ He gives a description of these bronzes and the Konesar temple at Swami Rock.

Dr. Arasaratnam discusses the trade and agricultural economy of the Tamils of Jaffna during the latter

half of the seventeenth century in an article published in *Tamil Culture*.⁹² The status of Tamil in Ceylon is analysed by K. Nesiah, an educationalist of international fame and formerly a lecturer in Education at the University of Ceylon in an article in *Tamil Culture*.⁹³ He argues that till Tamil is given the status of an official language throughout Ceylon, education will lack the incentive that comes from using in school the language of administration and maintains that a positive nationalism will promote the study of each other's language and culture as an indispensable means of welding a multi-group society into a strong nation.

Mr. A. M. A. Azeez is one of the few Muslim scholars in Ceylon who is well versed in English and Tamil. He has contributed substantially towards the advancement of education and culture in Ceylon and exerted a great influence on current Muslim thought in the country. He has contributed an article in English on the culture of the Ceylon Muslims⁹⁴ and written a book on 'Islam in Ceylon'.⁹⁵ His recent book *The West Reappraised* contains two articles, one on Arumuga Navalar and the other on Siddhi Lebbe.⁹⁶ Arumuga Navalar, the Father of Tamil Renaissance and the leader of the Saivite Reformation, is portrayed here as a pioneering hero in the transition from the Age of Submergence to the Age of Survival, a significant period in the short chapter on modern Ceylon, in the long story of the cultural relationship between the East and the West. Siddhi Lebbe is shown as a pioneer of Muslim Education in Ceylon.

A few books have been written on the law of the Tamils of Ceylon. H. W. Thambiah, Q. C., now a Judge of the Supreme Court of Ceylon, in his book

The Laws and Customs of The Tamils of Ceylon gives a systematic exposition of the Thesawalamai with a historical and critical approach.⁹⁷ This is an excellent treatise which reveals a thorough and enthusiastic research of all the literature available on the Thesawalamai. The first part of the book deals with the origin, history and application of Thesawalamai. The second contains the law of Persons, the third describes the Law of Property and the fourth treats the Law of Obligations. The Hindu Law of Temporalities is discussed in the Appendix. For ready reference the Thesawalamai Ordinance and other important Ordinances dealing with the Thesawalamai have been added. The author has also contributed two articles to *Tamil Culture* on the Thesawalamai. These deal with the origin and applicability of Thesawalamai⁹⁸ and give an outline of some of the topics dealt with by Thesawalamai such as slavery, caste, marriage, adoption, succession, servitudes and contracts.⁹⁹ T. Sri Ramathan, Proctor and Lecturer at the Ceylon Law College, has also written a book on the laws of the Ceylon Tamils. *Thesawalamai...The Laws and Customs of the Inhabitants of the Province of Jaffna*, speaks of the origin of Thesawalamai, sources of Thesawalamai, applicability of Thesawalamai, slavery and caste system among the Tamils, marriage and guardianship and other subjects.¹⁰⁰

"Tamil Culture—its past, its present and its future with special reference to Ceylon" is the text of a public lecture later published as an article by Rev. Father Thani Nayagam.¹⁰¹ He traces the antiquity of Tamil Culture in Ceylon and the literary output of Ceylon authors. He then analyses the present state of Tamil language in Ceylon and suggests how Tamil literature and language could be fostered in Ceylon.

III

RELIGION AND PHILOSOPHY

Many standard books on the religion and philosophy of the Tamils have been written in English by Ceylon Scholars. The Jaffna Tamils were so well versed in Saiva Siddhanta Philosophy that the heads of certain monasteries in South India requested Jaffna scholars to expound this system of philosophy.

(a) *Studies in Hinduism in general*

Kalaippulavar K. Navaratnam, an earnest scholar and a man of deep faith, in his book *Studies in Hinduism*, gives an exposition of Hindu Religion, Philosophy and Mysticism.¹⁰² In this book he has expounded the many sided nature of Hinduism with penetrative insight and lucidity of expression. Saiva Siddhanta, the most popular philosophy of religion followed by the Tamils and a unique gift of Tamil culture to the world, is explained in detail, in the early chapters. Yoga mysticism of the sipdhars and devotional mysticism of the Saiva and Vaisnava mystics are dealt with in two chapters. The last chapter describes the moral and ethical philosophy of the Tamils.

Cultural History and Principles of Hinduism is a book in two Parts by C. Sivaratnam, a retired doctor of Manipal.¹⁰³ Part I discusses the origin, spread and development of the Dravidian race, the Aryanisation of the Dravidians, the primitive Dravidian religion and philosophies of Hindu and the Bhakti movement. Part II describes the structure of temples, the role of temples, festivals, and the historical temples of Ceylon.

There are two books on the history of Hinduism in Ceylon. The earlier of these is by Rev. James Cartman and gives an account of the objects of worship, temples and temple rituals and festivals and pilgrimages.¹⁰⁴ He also describes the beliefs, practises and customs as observed in Ceylon. *A Short History of Hinduism in Ceylon* by C. S. Navaratnam is a book which deserves special mention.¹⁰⁵ The History of Hinduism during the Pre-Vijayan, Anuradhapura, Polonnaruwa and post-Polonnaruwa periods is traced in the first four chapters. Ancient Temple to Siva, Visnu, Ganesha, Murukan, Pathini and Aiyanar have been described and the Hindu Festivals noted in detail. The contribution of Colas, Ceras and Pandyas to Buddhist shrines and institutions in Ceylon is assessed. The Hindu Revival and Hindu influences on Buddhism are also mentioned at length. He has stimulated much fresh thinking about Tirukketheeswaram, Koneswaram, the Siva and Visnu shrines at Dondra, the unusual Arthanariswasa figure found at Kahatagasdilya and Berendi (Bairavar—Andi kovil) at Sitawaka.

(b) *Studies in Saiva Siddhanta and Vedanta*

Saiva Siddhanta as a religious system occupies a very important place in the history of religious thought in the world. As a system of religious thought and as an expression of faith and life, Saiva Siddhanta is by far the best that the Tamils possess. *Essentials of Hinduism in the light of Saiva Siddhanta* by S. Sabharatna Mudaliyar places before the public in English a succinct account of the Hindu religion as propounded by the Siddhanta School and in a form suited to modern tastes.¹⁰⁶

The Saiva School of Hinduism by S. Shivapathasundaram, Retired Principal, Victoria College, Jaffna, is a

well written, popular and accurate account of Hinduism based largely on Sivagnana Bodham and Sivagnana Siddhiyar.¹⁰⁷ The Agamic method of proceeding from facts of experience to general principle have been followed here as much as possible. The same author wrote *An Outline of Shivagnanabodham* at the request of Somasundaram Thambiran of Dharmapuram Adhinam to refute the theories of Violet Paranjoti of Isabella Thoburn College, Lucknow, as put forward in her thesis *Saiva Siddhanta in the Meykanda Sastra* submitted for the Ph. D. degree of the University of Madras.¹⁰⁸

The Elements of Saiva Siddhantam is an introduction to the study of Sivagnana Siddhiyar by "A Science Graduate."¹⁰⁹ The same author has written *The Genesis of the Sivagnana Bodham*¹¹⁰ and *Vedanta Moola Saram* or the Upanishads.¹¹¹ *Vedanta Moola Saram* presents a systematic and detailed survey of the contents of the Vedantas to substantiate the statement that Saiva Siddhanta formed the cream or essence of the vedanta.

The Saiva Siddhanta Theory of Knowledge by Dr. V. Ponniah is perhaps a very valuable contribution in this field.¹¹² He has given a lucid presentation of the central problems of epistemology and shown how these have been tackled by Saiva Siddhanta. He has compared the views of the Siddhantin with those of other Indian Darshanas and western systems of philosophy. He has presented Saiva Siddhanta in its true light and evaluated it from a realistic stand point. This latter aspect together with the critical considerations and comparisons of the views of some alien thoughts on most of the topics treated constitutes the original contribution of the book.

(c) *Studies in the religion of the Tamils*

K. Ramachandra, Managing Editor of the Religious Digest, an internationally recognised magazine, has brought out a book entitled *Religions of the Tamils—past and present*.¹¹³ It is a reprint of the paper read at the International Congress for the History of Religions held in Japan. *The Message of Saint Tayumanavar* is the reprint of another paper read by him at the International Congress for the History of Religions held at Marburg University, Western Germany in 1960.¹¹⁴

Sir P. Arunachalam, in an article to the J. R. A. S. C. gives an account of the Nataraja and other Saiva Bronzes founded at Polonnaruwa with an explanation of their symbolism and their relation to the Saiva Siddhanta system of Philosophy.¹¹⁵ In another article to the same magazine he describes the worship of Muruka along with an account of an ancient Tamil Iyric in his praise (Tirumurukarruppatai) and side lights from Greek religion and literature.¹¹⁶

IV

STUDIES IN LITERATURE AND
HISTORY OF LITERATURE

This section may be divided into three subdivisions

- (a) Translation of Poems and Works
- (b) Studies in Literature
- (c) Studies in History of Literature

(a) *Translation*

Due credit must be given to those great Tamilians of Ceylon who translated and interpreted Tamil poetry to the West. These scholars who were familiar with European thought and proficient in the English language have by their translations and critical Studies interested the rest of the world in the literary and cultural heritage of the Tamils.

Some of the Saiva Siddhanta works were translated for the first time in Ceylon in 1854 by Rev. Henry H. Hoisington with an Introduction and notes.¹¹⁷ Rev. P. Percival, a missionary who worked in Jaffna for a long period, has published over 6,000 proverbs with their English translation.¹¹⁸ The first edition was printed in Jaffna during the Christmas of 1842. The second edition was published in Madras in 1874. Mr. C. Srikanta has translated the Epigrams of Auvaiyar into English.¹¹⁹ this translation is prefaced with an introduction about the poetess. Dr. Issac Tambyah's beautiful and scholarly translation of Tayumanavar is a work of outstanding merit.¹²⁰ It is a Christian layman's endeavour to understand a great Hindu poet saint. The introduction which alone covers 89 pages treats in full the

fundaments of Saiva Siddhanta. The life of the poet, his religious experiences, the literary influences, the lofty spiritual excellence of the Saint, his mysticism etc. are treated at great length. In his interpretation of Tayumanavar the author maintains the historic sense and the literary judgement undremined by either religious inclinations or racial sympathy. The production of the book cost him over fifteen years' study. It is the very first work of its kind, containing a translation of 366 psalms.

Sir P. Arunachalam has given the world a collection of translations from ancient and medieval Tamil literature including his exposition of Manicakkavacakar, Tayumanavar, Nakkirar and others.¹²¹ This book consists of a series of essays some dealing with the worship of Devi and of Skanda and some setting out selections from the poets mentioned earlier. He has elucidated their phraseology and introduced us to their thoughts, forms and their aspirations.

N. Narayanan, who was a lecturer at Jaffna Hindu College about thirty years back, has paraphrased in Tamil the *Tirumurukarruppatai* has translated the full poem and written notes on it.¹²²

The *Pattuppattu*, or Ten Tamil Idylls, has been translated into English verse by J. V. Chelliah.¹²³ Though the translation of the book was approved by the Annamalai University, the Madras Government refused to supply paper for publication of a book by a Ceylon author. However the Karantai Tamil Sangam of Tanjore undertook to publish it at the request of Swami Vipulananda. It was eventually published in

Colombo in 1946. Swami Vipulananda, in his preface, speaks very highly of the translation. Thiruvilankar Canagarayar has translated into English the *Sivagnana Bodham*, the most important of the Saiva Siddhanta classics.¹²⁴ We have earlier referred to the first translation of this book by Rev. H. R. Hoisington, American missionary who was attached to the Batticota Seminary in Jaffna. Another translation was made in 1895 by J. M. Nallaswami Pillai. Canagarayar's translation is the third one and gives the Tamil text as well as a translation and commentary in English. The Introduction contains a historical outline and also describes the Saiva Siddhanta literature and the metaphysics of this philosophy. In the elucidation of the text and the original commentary, he has followed the excellent commentary of Sivagnana Yogi. The notes he has added will be of use to the ordinary reader in understanding the text.

Translations of Tamil poems by Ceylon writers have appeared in various journals. *Muturai*¹²⁵ and *Nalvali*¹²⁶ by Auvaiyar were translated by Rev. E. Strutt of the Wesleyan Mission. The Tamil proverbs current among the Tamils were studied by Rev. H. Horseby with a translation of those proverbs.¹²⁷ Hon. P. Coomaraswamy in an article entitled "A half Hour with two ancient Tamil poets" gives a translation of Kurincipattu by Kapilar and Porunararrppatai by Mutattamakanniya.¹²⁸ He has added a note on the authors and the kings celebrated by them.

(b) *Studies in Literature*

Many scholars have made special studies of certain Tamil works and poets. Hon. P. Coomaraswamy excited

interest in Tamil literature by reading a paper on *Cilappatikaram* at a meeting of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society.¹²⁹ Most of the works of the Sangam period were being published during the latter half of the nineteenth century. It was Hon. P. Coomaraswamy who induced Swaminatha Aiyar to undertake the task of collecting and publishing *Cilappatikaram* which otherwise would have been utterly lost to the world as several hundreds of equally valuable Tamil works have been lost. *Cilappatikaram* was published by Swaminatha Aiyar in 1892 and within one year Hon. P. Coomaraswamy wrote this article which gave a short account of the author, the period at which he lived and the work itself. *Cilappatikaram* was of particular interest to the people of Ceylon as it was the only Tamil work of antiquity which referred to Ceylon after the period of Ravana, and the only one which recorded the history of Pattini, whose worship is more largely prevalent in Ceylon than anywhere else. This study of *Cilappatikaram*, therefore, was a very valuable contribution in the field of Tamil studies in English.

Professor Chelvanayagam discusses the dates of *Cilappatikaram* and *Manimekalai* in a research article written to the Ceylon University Review.¹³⁰ He assigns *Cilappatikaram* to the fourth century A.D. and *Manimekalai* to the sixth century A.D. S. J. Gunasekarm, the Editor and founder of the journal *Tamil*, has made a study of *Manimekalai* in an article written by him in the *Tamil Culture*.¹³¹

Simon Casie Chitty in a thought provoking article entitled "An outline of the Tamil system of natural History" makes a study of the Tamil Nigandus.¹³² Long before Natural History as a science had engaged

attention in Europe and Aristotle had written his *Historica Animalum* the Tamils had cultivated it to a system by naming and classing all objects in the animal, vegetable and mineral kingdoms as far as they were known, into different genera or families, according to the mutual affinities which are indicated by their external characters. Casie Chitty gives an outline of this Tamil system of natural history drawing his materials from the Nigandus.

Kamban and his work *Ramayanam* are analysed in an article written by A. Mailvaganam to the *Ceylon National Review*.¹³³ S. Sabaratnam Mudaliyar discusses the deity of the Tamil Saivite Saint Sambandar, his spiritual eminence, his method of work and his hymns in a book called *Life of Thiru Gnana Sambanthar* where he has translated his life story as narrated in the Periyapuranam, a prose version of which was given by Arumuga Navalar.¹³⁴ Francis Kigsbury in conjunction with G. E. Phillips discusses the Hymns of the Tamil Saivite Saints and their significance.¹³⁵ A short history of the four saints and a translation of a few hymns of each of these saints is given in this book. Mrs. Ratna Navaratnam in her book *A new approach to Tiruvagam*, which formed the subject of her thesis for the degree of Master of Letters of the Annamalai University, applies the principles of Western criticism to Tiruvacakam.¹³⁶ The first two chapters serve as an introduction to the subject. Then she outlines the contents of the poems and examines them in the light of well known canons of literary criticism.

Father Thani Nayagam, in a study of Tirukkural, examines the Greek philosophers (Plato and Aristotle) and Tirukkural.¹³⁷ He shows that the former write and

are philosophers while the latter enjoins maxims and reflections like a practical moralist. But a great deal of high philosophy and speculation are supposed and are basic to the maxims of Tiruvalluvar. Rev. H. S. David has made a critical appreciation of the Tamil books of Proverbs. *Palamoli nanuru*.¹³⁸ This work is one of the eighteen minor classics. The author of the article discusses the peculiar diction compared to the Sangam works, the common structure of the stanzas, their arrangement, and gives an appreciation of the proverbs.

Father Thani Nayagam has made a special study of Nature in Tamil Poetry. His book on this subject published in 1963 is a comprehensive study of the nature poetry of the classical Tamil Literature.¹³⁹ It is a general survey of the Tamil nature poetry belonging to the classical period. Beginning with an analysis of the geographical influence on the character, language and culture of the Tamil people, the book goes on to describe the close relationship of nature with the daily life of the Tamil people. It discusses the concept of nature and gives a historical, ethical and religious interpretation of nature poetry in Tamil. The author compares the nature poetry in Tamil with other classical poetry, such as Sanskrit, Greek, Latin and English poetry. This is the only book which treats in a satisfactory manner the concept of nature among the Tamils and is an outstanding contribution in this field of literary criticism.

In his article "The ethical interpretation of nature in Ancient Tamil poetry", Thani Nayagam shows that Sangam poetry is one fourth ethical if you consider didactic poems as well as those that personify and

illustrate virtuous deeds and allude to virtuous persons.¹⁴⁰ In another article in the *Tamil Culture* he refers to the Tamil people as a nation who were intimate with nature and who were encouraged in their enthusiasm for nature by what the poets wrote.¹⁴¹ There are many indication in Sangam literature of the highly developed state of the Fine Arts among the ancient Tamils and these include several references to the influence which a love of Nature exerted on the architecture, painting and music of the Tamils. The author's article on "Nature and the Natural in Kaliyana Sundarar" is also worthy of mention.¹⁴²

Several other scholars have also made a study of Tamil poets and writers. Philip de Melho is an oriental poet and biblical translator who lived during the Dutch period (1723-1790). Born of a well-known family in Colombo, he brought out a Tamil version of the New Testament. He also wrote an elaborate work in Dutch under the title of "The Triumph of Truth" and himself rendered this work into Tamil. He also composed panegyrics in Tamil. Simon Casie Chitty has written about this poet and translator in the *Ceylon Literary Register*.¹⁴³ About Simon Casie Chitty himself there are two articles. The earlier of these two articles is by D. P. E. Hettiaratchi in the *J.R.A.S.C.*¹⁴⁴ The various works of Simon Casie Chitty, a pioneer orientalist, are mentioned in this article. The other article by F. X. C. Nadarajah is about the scholarship of Simon Casie Chitty and is based on the former article.¹⁴⁵ K. S. Arulnandhy, a retired Deputy Director of Education and formerly a Lecturer in Education at the University of Ceylon, has made a study of Somasundara Pulavar of Navaly, Jaffna — a brilliant poet, an

unobstructive social reformer, a great teacher and an ardent devotee in the Tamil culture.¹⁴⁶ S.J. Gunasegaram has contributed two articles to the same journal, one on Akattiyar¹⁴⁷ and the other on Paratitasan.¹⁴⁸

(c) *Studies in history of Tamil Literature*

Ceylon has done pioneer work in the writing of the history of Tamil Literature, both in English and Tamil. To Simon Cassie Chitty is due the praise for writing the outstanding pioneer work on the history of Tamil Literature. His *Tamil Plutarch* has been the authority for later works on this subject.¹⁴⁹ Dr. Caldwell in his *Comparative Grammar of the Dravidian Languages* acknowledges Chitty's work as an authority. This work has been referred to also in the *Encyclopaedia Britannica*. It is difficult to believe that Simon Cassie Chitty could have written such a book in an age when easy reference to the lives and works of the poets was not possible and when most of the ancient works had not been edited and published. *The Plutarch* is a summary account of the lives of the poets of South India and Ceylon from the earliest times to 1859, with select specimens of their compositions. This first book of its kind was published in 1859. It was reprinted in 1946 with a Foreword by Swami Vipulananda. Earlier in 1848 he read a paper at a meeting of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society on "A Catalogue of Books in the Tamil Language with the names of the authors, the subjects and dates."⁵⁰ The Tamil books are treated under the following sections:- Philology, Mythology, History and Biography. He also contributed two articles to *The Ceylon Magazine*, one on the Tamil Philosophers and

Poets¹⁵¹ and the other on the Language and Literature of the Tamils.¹⁵²

Hon. P. Coomaraswamy in his article "Gleanings from Ancient Tamils Literature" first gives a list of the poets whose odes are contained in Purananuru and a list of the persons to the persons to whom the odes were addressed.¹⁵³ He then gives an account of the Cera King Cenkuttuvan as gathered from Tamil literature. In an article published in the *Orientalist* he adduces proof to show that Tamil possesses the richest store of indigenous literature.¹⁵⁴

Swami Vipulananda in his article "Orlgin and growth of Tamil Literature" traces the original home of the Tamil people and the linguistic connections of the Tamil language and the development of Tamil literature from the Sangam period to Subramaniya Bharati.¹⁵⁵ Professor K. Kanapathippillai has worked out the chronology of some poets of the Sangam period in an article published in the University of Ceylon Review.¹⁵⁶ He has also made a study of the contribution of Ceylon to Tamil literature in the same journal where he has assessed the value of the works of poets and writers from Ilattu Putan Tevanar to Swami Vipulananda.¹⁴⁷

The contribution made by Muslims to Tamil Literature is the subject of a dissertation by Janab M. M. Uwise, Head of the Department of Tamil, Vidyodaya University of Ceylon.¹⁵⁸ In this pioneer attempt to analyse the contribution made by the Muslims to Tamil Literature he first gives a brief survey of the political history of the Muslims in the Tamil country. Muslim Tamil Literature is discussed under four main

heads (i) literary forms (ii) prose works (iii) mystical writers (iv) works on theology and ethics of Islam. The literary forms peculiar to Muslim Tamil literature—like pataippor, and those known as Arabic and Persian names such as munajat, macala, nama are treated at length. He has also written an article to the *Tamil Culture* on "Islamic Poetry in Tamil",¹⁵⁹ If not for his book and article the contribution of Muslims to Tamil literature would not have been properly assessed.

The writer of this article in his contribution to the *Community* has traced the Tamil literary activity in Ceylon from the beginning of the Christian Era and the birth of Ceylon Tamil Literature,¹⁶⁰ He has analysed the growth of Ceylon Tamil Literature after independence, the influence of newspaper and the increase in Ceylon literary output. Sillaiyoor Selvarajan in an article contributed to the same journal has analysed the growth and development of the Tamil Novel in Ceylon and concludes that with Ilankiran the novel proper has been born for the Tamil writer in Ceylon.¹⁶¹ In the same journal K. S. Sivakumaran has reviewed a novel by Ilankiran.¹⁶²

The contribution of the Catholics to the Tamil Literature of Ceylon is exhaustively dealt with in an article by Rt. Rev. Dr. Edmund Pieris.¹⁶³ "Regional nationalism in Twentieth century Tamil Literature"¹⁶⁴ and "Philosophic stage of development in Sangam Literature"¹⁶⁵ are subjects of two articles contributed by Father Thani Nayagam to the *Tamil Culture*.

A few more articles, which do not directly deal with the history of Tamil literature, may be noted here. Swami Vipulananda in his article on "The gift of

tongues" in the *Prabuddha Bharata* writes about the study of languages for better understanding of literature.¹⁶⁶

Professor K. Kanapathippillai's article on "Tamil publications in Ceylon," deals with Ceylon Tamil publications from the earliest times to the modern period.¹⁶⁷ This is a pioneering work in this subject. He has traced the art of writing in the Tamil land and the history of printing in Tamil in another article.¹⁶⁸

Rev. Thani Nayagam has made a study of the Tamil Manuscripts in European Libraries especially those found in Portugal, France and the Vatican City.¹⁶⁹ Tamil is the first Indian and Ceylonese language in which books were printed. Rev. Thani Nayagam has written an article giving an account of the first books printed in Tamil.¹⁷⁰ The first Tamil Dictionary to be printed is the Tamil-Portuguese dictionary, compiled by the Jesuit Antao de Proenca who died in the Ramnad District in 1666. The dictionary was published posthumously by the Jesuit Press in Ambalacot on 30th July 1679. Father Thani Nayagam has given us an account of this dictionary.¹⁷¹ He has, along with Edgar C. Knowlton translated into English the Preface to this dictionary.¹⁷² The entire dictionary itself has been now published,

V

LINGUISTICS

Of those who have worked in this field, Swami Gnanaprakasara and Professor Kanapathippillai have ach-

ieved international fame. Swami Gnanaprakasara has established his reputation for comparative philology. In the *New Review* published by McMillan & Co. Ltd. he establishes radical relationship between the Dravidian and Indo-European Languages.¹⁷³ Another unpublished study on the same subject has been reproduced in *Tamil Culture*. This article entitled "Linguistic Evidence for the common origin of the Dravidians and Indo Europeans" represents the basis on which he compiled his *Etymological and Comparative Lexicon of the Tamil Language*.¹⁷⁴ He enumerates and explains the principal laws of Dravidian etymology such as Verbal determinatives, variation of the formative, reduplication and Nasalisation in the *Journal of Oriental Research*.¹⁷⁵ He discusses the place of Tamil in the Science of language in the *Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society*.¹⁷⁶ In the *Ceylon Literary Register* he establishes that Dravidian Roots throw a flood of light on the word formation of other families.¹⁷⁷ In the article on "The Dravidian element in Sinhalese" he shows that the grammar and syntax of Sinhalese are mainly Dravidian and that we have to recognise a radical connection between these two ancient families of languages.¹⁷⁸

Father T. C. Closset goes a little further and asserts that the Sinhalese are Dravidians. According to him the origin of the human speech and its construction

can be traced in the Dravidian languages amongst which he includes Sinhalese first because the construction of the sentences in Sinhalese is essentially Dravidian; secondly because many of its words, even the most elementary, are of Dravidian origin.¹⁷⁹ Dr. M. H. P. Silva, Lecturer in Sinhalese University of Ceylon, in his thesis *Influence of Drdida on Sinhalese* gives authoritative proof for the influence of Dravidian on the Sinhalese literature and language.¹⁸⁰

The pioneering work in the study of the Inscriptions in any Dravidian language was done by Ceylon. Professor K. Kanapathipillai one of the earlier Dravidian philologists, made a study of the language of the Tamil Inscriptions of the 7th and 8th centuries A.D.¹⁸¹ This was the first attempt to make a linguistic analysis of Tamil Inscriptions. The grammar and language of the Inscriptions are discussed at length. The text of the Inscriptions is given with critical notes and variant readings. There is also an index of all the words found in the Inscriptions.

The study of the language of the Tamil Inscriptions was continued by Dr. A. Velupillai under the direction of Professor K. Kanapathipillai. He submitted a thesis for the Ph.D. degree of the Ceylon University on The Tamil Inscriptions belonging to two Paniya kings.¹⁸² Some of the new features in this thesis are the sections dealing with the formation of nouns, simple and causal verbs, appellative verbs, honorific particles and phonemic variations. In his thesis submitted to Oxford he has made a study of the inscriptions of the period 800-920 A.D.¹⁸³ 176 inscriptions have been studied in this thesis.

These inscriptions are from all the religions of the Tamil land and include inscriptions of the Pallava, Pandya and Cola rulers and also inscriptions of their feudatories. The new features in this thesis are found in the sections on compounds, adjectives and verbal classifications. Dr. Velupillai has also written an article to the *Oriental Art* reviewing *Indian Palaeography* written by A. H. Dani where he criticises the author for unsatisfactory treatment of South Indian and Ceylon Paleography.¹⁸⁴

Professor Kanapathipillai has also contributed many articles on Dravidian philology. The group of words in the Dravidian languages in which the vowel endings u and a occur are discussed in an article published in the *University of Ceylon Review*.¹⁸⁵ In the same journal he analyses the various changes the palatal nasal sound n has undergone from the earliest times to the present.¹⁸⁵ In an article contributed to the Annamalai University Silver Jubilee Journal he shows that the forms of some Tamil words which existed in the days of Tolkappiyam were not the same as those which existed in the pre-Tolkappiyam days.¹⁸⁷

Professor Kanapathipillai is the only person who has made a study of the Tamil Inscriptions found in Ceylon. There is a Tamil Inscription from Panduwas-nuwara in the Kurunegala District, written on a stone slab in the Tamil script of the 12th century A.D., with Grantha characters mixed here and there. A description of this inscription and the text and translation of the inscription are given by Professor Kanapathipillai in the *University of Ceylon Review*.¹⁸⁸

Professor Kanapathipillai is a pioneer in another field also. He was the first to record the Jaffna Dialect

in book from and to analyse its features: One of his articles on the Jaffna Tamil Dialect was published in the *Indian Linguistics* ¹⁸⁹ Here he analyses the phonological features of the Tamil dialect spoken in North Ceylon.

Mr. S. Thananjayarajasingham of the University of Ceylon is continuing the work started by Professor Kanapathipillai in the field of Dialectology. In the *University of Ceylon Review* he describes some of the phonological features of the Tamil language as spoken in the Jaffna dialect.¹⁹⁰ Wherever possible he establishes the commonness as well as the points of difference between the Jaffna dialect and the South Indian dialects of Tamil. The allophonic distribution of the phoneme K/in the Jaffna Dialect of Tamil is discussed in the *Dr. Surya Kumar Bhuyan Commemoration Volume*.¹⁹¹ The phonological, morphological and semantic features of the verbal noun in the Jaffna dialect of Tamil are described in paper read at the XXIInd All India Oriental Conference.¹⁹²

To S. Thananjayarajasingham belongs the distinction of being the pioneer in the study of the language of the Tamil Dutch Records of Ceylon. His thesis on this subject, besides a historical introduction, deals with phonology, morphology and syntax.¹⁹³ In the appendix there is a dictionary of all words found in documents. The text the Tamil Plakkaats are given in Tamil. These Tamil Plakkaats afford an invaluable source of material for a linguistic analysis of the Tamil language in the 18th century in Ceylon. A phonological and morphological study of a Plakkat issued in the time of Governor Petrus Vuyst, dated 17th May-June 1727, is made by Thananjayarajasingham in *Tamil Culture*.¹⁹⁴ He is now

actively engaged in bringing out a book on the Jaffna Dialect of Tamil and we look forward to more publications in this field from this prolific writer.

Dr. A. Sathasivam, Lecturer in Tamil, University of Ceylon, has done research work in Classical Tamil. His thesis on *The Structure of the Tamil Verb* has been well received and quoted by scholars in this field.¹⁹⁵ In an article in *Tamil Culture*, he takes for consideration the adverbial form ending in *cin*, and indicates in what manner the finit verbs functioned in early Tamil.¹⁰⁶ He read a paper on 'Syntactic Analysis' at the Summer School of Linguistics held at the University of Sagar, India, in May 1961 and on "Tolkappiyam—comparative study in technique and system" at the Annual General Meeting of the Linguistic Society of India held at Poona in June 1961. Another paper on "Syntax of Old Tamil" was read by him at the All India Oriental Conference held at Kashmir in October 1961. He presented a paper on "Current Status of Dravidian Historical and Comparative Studies" for the ninth International Congress of Linguists at Harvard in 1962. At present he is working on the theory of affinity between Sumerian and Dravidian, a subject which has been treated at length by various scholars earlier.

Father H. S. David, Director of Oriental Studies and History, St. Patrick's College, Jaffna establishes connection between the Egypto-Minoan culture and the Indian cultures and then discusses the contact between Sumerian and Egypto-Minoan civilisation in an article which he contributed to the *Tamil Culture*.¹⁹⁷ In another volume of the same journal he establishes some further connections between the Egypto-Minoan and the Indo

(Dravido) Sumerian culture.¹⁹⁸ In another article he traces the exact connections between the Harappan and Sumerian Cultures.¹⁹⁹

In an article entitled "The Earliest Tamil poems extant" Father David discusses the dates of some early poems.²⁰⁰ From historical background, obsolete diction, the old grammatical pattern of the nominal system, the peculiar adverbs, the archaic verbal system, the ancient-syntactical and other features he concludes that in Kuruntokai we possess the earliest poems extant in Tamil, with the exception of some poems of Purananuru and Akananuru and the Narrinai occupies an intermediate position as regards the time of their composition. Father David submitted a thesis on *A critical study of Tolkappiyam with special reference to the Eluttatikorami*²⁰¹

Dr. Poologasingham of the University of Ceylon returned to Ceylon recently after obtaining the D.PHIL, degree of the University of Oxford. He worked on the language of *Kalittokai*.

There are three books written in English on Tamil Grammar. A. Mootatamby Pillai in his book *Civilian's Tamil Grammar* treats all rules regarding combination as simply as possible and illustrates them by giving as many examples as are necessary.²⁰² He has omitted many obsolete and rare combination as they are not met with by the ordinary reader. In Etymology he has treated nouns and verbs fully, pointing out here and there other parts of speech also. Syntax has received as much treatment as was required for this work. A. Barr Kumarakulasinghe's book *A Handbook of Tamil*

*Grammar*²⁰³ is an excellent work for the study of Tamil Grammar through the English medium. *A Handbook of Tamil Language and Grammar*²⁰⁴ by the same author is even better than Dr. Pope's book on Tamil Grammar. So far there is no other book prepared on the same lines as this. This book presents in English briefly the essentials of the Tamil Grammar and language without sacrificing thoroughness or accuracy to compactness of contents.

VI

LEXICOGRAPHY AND JOURNALISM

(a) *Lexicography*

The development of Tamil lexicography owes much to the work of Ceylon scholars. As this article deals only with English medium scholarship it is not necessary to deal here with Tamil-Tamil Dictionaries. For purposes of this article, we may consider lexicography under the following heads (i) Tamil-English dictionaries (ii) English-Tamil dictionaries (iii) English-English Tamil dictionaries (iv) Dictionaries of technical terms.

(i) *Tamil-English Dictionary*

It is a known fact that the first Tamil-English Dictionary was published by Johann Philip Fabricius in 1779. After this, about 1883, the American Mission in Jaffna planned the compilation of a Tamil-English Lexicon, an English-Tamil Dictionary and a Tamil Dictionary. Rev. J. Knight, a Church Missionary at Jaffna, assisted by Gabriel Tissera and by Rev. P.

Peter Percival, collected the material for these publications. The work had to be suspended in 1838 owing to the death of Rev. J. Knight. Before the American Mission could bring out its Tamil-English Dictionary Rotler's Tamil-English Dictionary appeared, Part I in 1834 and Part II in 1836-1838. This dictionary was however limited in its vocabulary and deficient in astrological, mythological and scientific terms. It did not include much that was in good use in Ceylon.

The material collected for the larger Tamil-English Lexicon by Rev. J. Knight and M. Tissera and added to by Rev. P. Percival, Rev. L. Spaulding and Rev. S. Hutchings, was edited by Rev. Winslow and published in July 1862. This is known as *Winslow's Tamil-English Dictionary*. This comprehensive Tamil-English Dictionary embraced both the common and the poetic dialects of the Tamil language and included the principal astronomical, astrological, mythological, botanical, scientific and official terms as well as the names of many authors, poets, heroes and gods. It comprised many more words than any previous Tamil Dictionary and it contained information on the philosophy, the religion and the customs of the Tamil. This dictionary compiled by Jaffna scholars proved to be a great work and enjoyed deserved popularity.

After this dictionary, the "Classical Tamil-English Dictionary" was published in 1870 under the authority of the Director of Public Instruction Madras. Some years afterwards, in 1888, Mr. Visvanatha Pillai of Jaffna, then translator to the Government of Madras brought out a revised and enlarged edition of this useful work.²⁰⁵ This dictionary is still in popular use,

Reference may be made here to the *Etymological and Comparative Lexicon of the Tamil Language* compiled by Swami Ganaprakasara of Nallur, Jaffna. Only a few fascicles of this Lexicon have been published.

(ii) *English-Tamil Dictionary*

The first English-Tamil Dictionary was published by the American Mission in Jaffna. Rev. Samuel Hutchings worked on this dictionary and this was published in 1842 by Rev. M. Winslow and revised by Rev. L. Spaulding in 1852.²⁰⁶

(iii) *English-English-Tamil Dictionary*

The first English-English-Tamil Dictionary was also compiled by a Jaffna scholar, A. Mootatamby Pillay in 1907.²⁰⁷ All dictionaries in use till then were English-Tamil Dictionaries. None of them possessed the advantage of this work which gave the meanings of English word in both English and Tamil, so that one using this dictionary to find the Tamil meanings of English words did not need the recourse to an English dictionary to find their English meanings as well.

There were more words in this work than in any English-Tamil Dictionary which existed at that time and all the meanings of each word were given when a word had more than one meaning. Another important feature of this work was that explanations of many English phrases were given at length in Tamil in addition to their English meanings—an advantage possessed by no other dictionary.

(iv) *Dictionaries of technical terms*

When the Madras Province Tamil Sangam set out to compile technical terms in Tamil, its was Swami Vipulananda of Batticaloa, Ceylon, who was asked to be the chief Editor of this work. Under his direction was published the work *Kalaiccorkal* which contained the Tamil equivalents of English terms in Mathematics, Physics, Chemistry, Botany, Zoology, Physiology History and Chemistry.²⁰⁸

There are two books, one containing Mathematical terms in English and Tamil²⁰⁹ and another Anatomy terms in English and Tamil,²¹⁰ compiled by S. R. Muttukumar of Punnalaikkadduvan, Jaffna. These are in manuscript form at the Jaffna College Library. They do not appear to have been printed but they are of very rare value.

(b) *Jouanalism*

There are four Tamil journals which have contributed to Tamil studies in English. To the American Ceylon Mission goes the credit for publishing the The Newspaper in Ceylon when the *Morning Star* "devoted to education, science, literature, government and religion with a summary of important news" appeared as a bimonthly Anglo-Tamil journal under the editorship of Henry Martyn with whom was associated Mr. Seth Payson, a licensed preacher of the American Mission. This is the second oldest paper in Ceylon, still in current issue and contributing to Tamil Studies in the English and Tamil mediums.

The *Jaffna Catholic Guardian* was started as an Anglo-Tamil fortnightly in 1876. It was issued weekly from 1876 to 1893. In 1896 further enlargement took

place and the journal still publishes articles on Tamil studies.

The *Hindu Organ* was started on September 11th 1889 as a fortnightly Anglo-Tamil Newspaper, converted into an English weekly on 5th July 1899 with a separate fortnightly Tamil Edition, enlarged in size and form on 11th July 1906, and published bi-weekly from 10th July 1913 with the Weekly Tamil Edition. It is still a leading Hindu journal in which articles on Tamil culture and literature are published regularly.

The only journal which now caters to Tamil Studies in India and abroad is the *Tamil Culture* which was started by Rev. Father Thani Nayagam of Ceylon in 1952. Within the last fourteen years this journal has grown in strength and today is one of the leading Academic journals of the world. Rev. Father Thani Nayagam is still the chief Editor and the strong force behind this outstanding journal of Tamil Studies in the English medium.

We have so far made an attempt to present, as briefly as possible, the contribution of Ceylon to Tamil Studies in the English medium. This attempt is by no means exhaustive. The writer is fully aware that there are many omissions, due mainly to non-accessibility of material and partly to non-availability of enough time for fuller reference in libraries in Ceylon and abroad. The writer is greatly indebted to the Librarian and Assistant Librarian of Jaffna College Vaddukkoddai for allowing him to go through the very rare books in their library. The Librarian of the Jaffna Public Library was also very helpful in many respects.

The Tamils of Ceylon are proud of the contribution they have made to the study of Tamil language and literature and to the study of Tamil Culture. In many fields the Ceylon Tamils have been pioneers. They look back with feeling of the noblest pride upon their achievements and have confidence that in the future the Ceylon Tamils will continue to make outstanding contributions to Tamil Culture.

FOOT NOTES

¹ Ilattup Putan Tevanar, *Akananaru* 88, 231 & 309; *Kuruntokai* 189, 343 & 360; *Narrinai* 80.

² Chelvanayakam, V., *Tamil Ilakkiya Varalaru*, St. Joseph's Catholic Press, Jaffna, 1951.

Tamil Urainatai Varalaru, Sarada Vilasa Press, Kumbakonam, 1957.

³ Kanagasabai Pillai, V., *The Tamils Eighteen Hundred Years Ago*, Madras, 1904.

⁴ Kanagasabai Pillai, V., *The conquest of Bengal and Burma by the Tamils*, *Tamilian Antiquary*, Vol. I, No. II.

⁵ Simon Casie Chitty, *The Castes, Customs, Manners and Literature of the Tamils*. The Ceylon Printers Ltd., Colombo, 1934.

⁶ Vithiananthan, S., *The Pattuppattu—a historical, social and linguistic study*. Thesis submitted for the Ph.D. degree of the University of London, 1950.

⁷ Senathi Rajah, E.S.W., *Glimpses of Ancient Dravidians*, *Tamilian Antiquary*, Vol. I. No. 5.

⁸ Thamby Pillai, V. J., *The Solar and Lunar races of India. Who are their modern representatives?*, *Tamilian Antiquary*, Vol. I, No. II.

⁹ Thambimuttu, E. L., *Dravida*, General Publishers Ltd., Colombo, 1945.

¹⁰ Nilakanta Sastri, *A History of South India*, Oxford University Press, Madras 2, 1955.

¹¹ Subramaniya Pillai, G., *Tiravita makkal varalaru*, General Publishers Ltd., Colombo, 1946.

¹² Crossette Thambiah, R. R., *Tamils: Ancient and*

Modern, Associated Newspapers of Ceylon, Ltd., Colombo, 1960.

¹³ Thani Nayagam, S. Xavier, *Educational Thought in Ancient Tamil Literature*. Thesis submitted to the University of London for the Ph.D. degree, 1957.

¹⁴ Thani Nayagam, S. Xavier, Earliest Jain and Buddhist Teaching in Tamil country. *Tamil Culture*, Vol. VIII, No. 4.

¹⁵ Thani Nayagam, S. Xavier, Ancient Tamil Literature and the Study of Ancient Indian Education: *Tamil Culture*, Vol. V, No. 1

¹⁶ Thani Nayagam, S. Xavier, The Education of Early Tamil Society: *Tamil Culture*, Vol. V, No. 3.

¹⁷ Thani Nayagam, S. Xavier, Ancient Tamil Poet-Educators, *Tamil Culture*, Vol. VI. No. 4.

¹⁸ Thani Nayagam, S. Xavier, Tamil Culture Influence in South East Asia, *Tamil Culture*, Vol. IV, No. 3.

¹⁹ Gunasegaram, S J., *Early Tamil Cultural Influences in South East Asia*, Ceylon Printers Ltd., Colombo, 1957.

²⁰ Chelvadurai, R., Some Rules and Precepts among Tamils for construction of houses, villages, towns and cities during the medieval age: *J. R. A. S. C.* Vol. XXX, No. 80, 1927 (Journal of the Royal Asiatic Society, Ceylon Branch).

²¹ Swami Vipulananda, The Harps of the Ancient Tamil land and the twenty Srutis of Indian musical theory. *The Calcutta Review*, Vol. LXXXI, Nos. 1-3.

²² Swami Vipulananda, The Harp with a thousand strings, *University of Ceylon Review*, Vol. V, No. 1, 1947.

²³ Ananda K. Coomaraswamy, *History of Indian and Indonesian Art*, Edward Goldston, London, 1927;

²⁴ Nagalingam, C., The Pallavas, their origin and their title Videllvidugu. *Tamil Culture* Vol. IV, No. 3, 1955.

²⁵ Ratnam, K. P., Education in the Ancient Tamil Countries. *Tamil Culture*, Vol. I, Nos. 3 & 4, 1952.

²⁶ *Yalppanavaipavamalai*, edited by Kala Sabhanathan. Tirumakal Press, Chunnakam, 1949.

²⁷ A. Mututamby Pillai, *Kailayamalai*. (Translation) *Ceylon National Review*, Vol. I, No. 3, 1907.

²⁸ Britto, C., *Yalppanr Vaipava Malai* (translation) Colombo, 1879.

²⁹ Katiresu, S., *A Handbook of the Jaffna Peninsula*. American Ceylon Mission Press, Tellippalai, 1905.

³⁰ Pieris, P. E., *The Kingdom of Jafnapatbm*, First Edition 1920; Second Edition, Ceylon Daily News, 1944.

³¹ Pieris, P. E., Nagadipa and Buddhist remains in Jaffna *J.R.A.S.C.*, Vol. XXVI, No. 79, 1917 and Vol. XXVI, No 72, 1919.

³² Martyn, H. John, *Notes on Jaffna*. American Ceylon Mission Press, Velliypalai, 1922.

³³ Rasanayagam, C., *Ancient Jaffna*, Everyman's Publishers Ltd., Madras, 1926.

³⁴ Gnaprakasas, Swami, Ceylon originally a land of the Dravidians. *Tamil Culture*, Vol. I, No. 1, 1952.

³⁵ Gnanaaprakasas, Swami, The Tamils turn Sinhalese. *Tamil Culture*. Vol. I, No, 2, 1952.

³⁶ Gnaprakasas, Swami, Beginnings of Vamil rule in Ceylon, *Tamil Culture*, Vol. I, No. 3 & 4, 1952.

³⁷ Gnanaprakasas, Swami, The forgotten Coinage of the Kings of Jaffna. *The Ceylon Antiquary and Literary Register*, Vol. V, 1919-1920.

³⁸ Gnanaprakasas, Swami, Sources of the Yalppana Vaipava Malai. *The Ceylon Antiquary and Literary Register*, Vol. VI, 1920-1921.

³⁹ Gnanaprakasas, Swami, Some ruins in Jaffna. *The Ceylon Antiquary and Literary Register*, Vol. VII, 1921-1922.

⁴⁰ Chitty, Simon Casie, History of Jaffna from the earliest period to the Dutch conquest. *J.R.A.S.E.* Vol. I, No. 3, 1847.

⁴¹ Taylor, S.M.T., Jaffna, Past and Present. *The Ceylon National Review*, Vol. I, No. 3, 1907.

⁴² Lewis, J.P., Some notes on archaeological matters in the Northern Province. *The Ceylon Antiquary and Literary Register*, Vol. II, 1916-1917.

⁴³ Lewis, J.P., Name of the Portuguese Forts on Jaffna Islands. *The Ceylon Antiquary and Literary Register*, Vol. V, 1919-1920.

⁴⁴ Horsburgh, B., Sinhalese place names in the Jaffna Peninsula. *The Ceylon Antiquary and Literary Register*, Vol. II, 1916-1917.

⁴⁵ Gnanaprakasas, Swami, Sinhalese place names in the Jaffna Peninsula. *The Ceylon Antiquary and Literary Register*, Vol. II, Part III, 1917.

⁴⁶ Lewis, J.P., Sinhalese place names in the Jaffna Peninsula. *The Ceylon Antiquary and Literary Register*, Vol. II, Part III, 1917.

⁴⁷ Horsburgh, B., Sinhalese place names in the Jaffna

Peninsula. *The Ceylon Antiquary and Literary Register*, Vol. II, Part III, 1979.

⁴⁸ Coomaraswamy, S.W., Sinhalese place names in Jaffna ending in pay. *The Ceylon Antiquary and Literary Register*, Vol. III, 1917-1918.

⁴⁹ Raghavan, M. D., The Malabar inhabitants of Jaffna. *Sir Paul Pieris Felicitation Volume*. Colombo Apothecaries Co. Ltd., 1956.

⁵⁰ Paul, S. C., The overlordship of Ceylon in the 13th, 14th and 15th centuries. *J.R.A.S.C.* Vol. XXVII, No. 74, 1919-1921.

⁵¹ Chitty, Simon Casie., Translation of Kavi Raja Varothayar's poem. *Ceylon Government Gazette*, No. 26, 1831.

⁵² Boake, W.J.S., Tirukketisvaram, Mahatirtha Matoddam or Mantoddai. *J.R.A.S.C.* Vol. X, No. 35, 1887.

⁵³ Covington, H. Hindu Kataragama. *The Orientalist*, Vol. III, 1888-1889.

⁵⁴ Raghavan, M.D., Traditions and legends of Nagercoil, Jaffna. *Spolia Zeylanica*, Vol. XXVII, 1952.

⁵⁵ Navaratnam, C.S., *Tamils and Ceylon*, Saiva Prakasa Press, Jaffna, 1958.

⁵⁶ Lewis, J.P., Archaeology of the Vanni. *J.R.A.S.C.* Vol. XIII, No. 44, 1893.

⁵⁷ Lewis, J.P., Place names in the Vanni. *J.R.A.S.C.* Vol. XIV, No. 47, 1896.

⁵⁸ Gnanaprakasas, Swami, Nallamappana Vanniyar and the grant of a Mudaliyarship. *J. R. A. S. C.* Vol. XXXIII, No. 89, 1936.

⁵⁹ Nagel, Thomas, Account of the Vanni. J.R.A.S.C. Vol. XXXVIII, No. 105, 1918.

⁶⁰ Navaratnam, C.S., *Vanni and the Vanniyas*. Eelana-du Ltd, Jaffna, 1960.

⁶¹ Canagaratnam, S.P., *Monograph of the Batticaloa District of the Eastern Province*. H. R. Cottle, Government Printer, Colombo, 1921.

⁶² Kadramar, D.W.N., *Land Marks of Ancient Batticaloa and other contributions to the Ceylon Press*. Catholic Orphanage Press, Batticaloa, 1934.

⁶³ Raghavan, M.D., Seerpadam of the Eastern Province. *Spolia Zeylanica*, Vol. XXVII, 1952.

⁶⁴ Ramanathan, P., *Ethnology of the Moors of Ceylon*. J. R. A. S. C. Vol. X, No. 36, 1888.

⁶⁵ Arunachalam, P., *Sketches of Ceylon History*, 1st. Ed. 1906, 2nd Ed. Revised with Maps and Illustrations in 1906, Colombo Apothecaries Ltd., 1906.

⁶⁶ Arasaratnam, S., *Dutch Power in Ceylon*. Netherlands Institute for International Culture Relations, Amsterdam, 1958.

⁶⁷ Arasaratnam, S., *Ceylon*. Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, New Jersey, 1964.

⁶⁸ Navaratnam, K., *Tamil element in Ceylon Culture*. Elakesari Ponniah Memorial Publication Society, Kurumbasiddy, Tellippalai, 1959.

⁶⁹ Navaratnam, K., *Arts and Crafts of Jaffna*. North Ceylon Tamil Works Publishing House, Cunnakam, 1953.

⁷⁰ Navaratnam, K., *Development of Art in Ceylon: Tamil Cultural society*, Colombo, 1955.

⁷¹ Coomaraswamy, Ananda K., *Medieval Sinhalese Art*, 1st Ed. 1908; Second Ed. Revised and Published by

Pantheon Books Inc., New York, 1956.

⁷² Lewis, J.P., The language of the Threshing Floor *J.R.A.S.C.* Vol. VIII, No. 29, 1884.

⁷³ Lewis, J.P., Tamil customs and ceremonies connected with paddy cultivation in the Jaffna district. *J.R.A.S.C.* Vol. VIII, 1884.

⁷⁴ Lewis, J.P., On the terms of relationship in Sinhalese and Tamils. *The Orientalist*, Vol. I, 1884 and Vol. II, 1885.

⁷⁵ Sathasivam, W., The Music of the Sinhalese and Tamils. *The Ceylon National Review*, Vol. III, No. 9, 1910.

⁷⁶ Arumugam, C., Customs and ceremonies in Jaffna District. *The Ceylon Antiquary and Literary Register* Vol. II, Part III, 1917.

⁷⁷ Gnanaprakasara, Swami, More customs and ceremonies in the Jaffna District. *The Ceylon Antiquary and Literary Register* Vol. II, 1918.

⁷⁸ Lewis, J. P., Some Folk lore from the Northern Province. *The Ceylon Antiquary and Literary Register* Vol. II, Part III, 1917.

⁷⁹ Vithiananthan, S., (i) *Mattakkalappu Nattuppattalkal* (Folk songs of Batticaloa), Kingsley Press, Kandy, 1960.

(ii) *Mannar Nattuppattalkal* (Folk songs of Mannar); Royal Printers, Kandy, 1964.

⁸⁰ Vithiananthan, S., (i) *Alankararupam Natakam*, Catholic Press, Batticaloa, 1962.

(ii) *Entirikku Emparator Natakam*, Kalaivani Printing Works, Jaffna, 1964.

⁸¹ Vithiananthan, S., Tamil Folk Drama in Ceylon. *Tamil Culture*, Vol. XI, No. 2, 1964.

⁸² Ramalingam, M., (i) *Kiramak Kavik Kuyilkalalin Opparikal*; Sutantiran Press, Colombo, 1960.

(ii) *Folk Songs of North Ceylon*; Thirumakal Press Chunnakam, 1961.

(iii) *Kalavuk Katarai Kaiyanta Vitukataikal*, Radha Publications, Madras, 1962.

⁸³ Ramalingam, M., The Folk-lore of Jaffna, *Hindu Organ*, Diamond Jubilee No., 1952.

⁸⁴ Ramalinkam, M., Folk songs of the Tamil-speaking peoples of ceylon. *Bulletin of the Institute of Traditional Cultures*, Madras, Part I, 1962.

⁸⁵ Raghavan, M., Folk Sports—The Musical Kite of Jaffna. *Spolia Zeylanica*, Vol. XXVII, 1922.

⁸⁶ Lewis, J. P., Popular Cults of the Jaffna District. *The Ceylon Antiquary and Literary Register*, Vol. VII, 1922.

⁸⁷ Gnanaprakasr, Swami, Popular Cults of the Jaffna District. *The Ceylon Antiquary and Literary Register*, Vol. VII, 1922.

⁸⁸ Raghavan, M., The Pattini Cult as a Socio-Religious Institution *Spolia Zeylanica*, Vol. XXVI, 1951.

⁸⁹ Kanapathippillai, K., Popular religion among the Ceylon Tamils. *Tamil Culture*, Vol. VIII, No. . 1959.

⁹⁰ Raghavan, M., *Ceylon A Pictorial Survey of the people and Arts*, M. D. Gunasena & Co. Ltd, Colombo, 1962.

⁹¹ Balendra, W., Trincomalee Bronzes, *Tamil Culture*, Vol. II, No. 2, 1953.

⁹² Arasaratnam, S., Trade and Agricultural Economy of the Tamils of Jaffna during the latter half of the seventeenth century. *Tamil Culture*, Vol. IX, No. 4.

⁹³ Nesiah. K., The Status of Tamil in Ceylon. *Tamil Culture*, Vol. VII. No. 2, 1958.

⁹⁴ Azeez, A. M. A., Ceylon Muslims—*Encyclopaedia of Islam*.

⁹⁵ Azeez, A. M. A., *Ilainkaiyil Islam*, Kalaivani Printers, Jaffna, 1963.

⁹⁶ Azeez, A. M. A., *The West Reappraised*, Saman Publishers Ltd., Colombo, 1964.

⁹⁷ Thambiah, H. W., *The Laws and Customs of the Tamils of Ceylon*. Times of Ceylon, Colombo.

⁹⁸ Thambiah, H. W., The Law of Thesawalamai, *Tamil Culture*, Vol. VII, No. 4i

⁹⁹ Thambiah, H. W., The Contents of Thesawalamai. *Tamil Culture*, Vol. VIII, No. 2.

¹⁰⁰ Ramanathan, T. Sri, *Thesawalamai—the Laws and Customs of the Inhabitants of the Province of Jaffna* Nadarajah Ltd., Colombo 3, 1962.

¹⁰¹ Thani Nayagam, Xavier S., Tamil Culture—its past, its present and its future with special reference to Ceylon. *Tamil Culture*, Vol. IV, No. 4, 1955.

¹⁰² Navaratnam, K. Kalaippulavar, *Studies in Hinduism*, Tirumakal Press, Chunnakam, 1963.

¹⁰³ Sivaratnam, C., *Cultural History and Principles of Hindutsm*, Stanguard Printers Ltd., Colombo, 1964.

¹⁰⁴ Cartman, James Rev., *Hinduism in Oeylon*. M. D. Gunasena & Co., Colombo, 1957.

¹⁰⁵ Navaratnam, C. S., *A Short History of Hinduism in Ueyion*, Sri Sanmuganathan, Press, Jaffna, 1964.

¹⁰⁶ Sabharatnam, S., *Essentials of Hinduism in the light of Saiva Siddhanta*. First Ed., Jaffna, 1910. Second Ed. Meykandan Press, Madras, 1913.

¹⁰⁷ Shivapathasundaram, S., *The Saiva School of Hinduism*, George Allen & Unwin Ltd., London, 1934.

¹⁰⁸ Shivapathasundaram, S., *An Outline of Shiva-gnanabodham*. Saiva Prakasa Press, Jaffna.

¹⁰⁹ "A Science Graduate", *The Elements of Saiva-Siddhantham*, Saiva Prakasa Press, Jaffna, 1942. (Saiva Paripalana Sabhai Publication No. 55.)

¹¹⁰ "A Science Graduate", *The Genesis of the Sivgvanabodham*. (Saiva Paripalana Sabhai Publication, No. 57.)

¹¹¹ "A Science Graduate", *Vedanta Moola Saram* or the Essence of the Upanishads. Saiva Prakasa Press, 1950. (Saiva Paripalana Sabhai Publication, No. 56.)

¹¹² Ponniah, V., *The Saiva Siddhanta Theory of Knowledge*. Annamalai University, Annamalainagar, 1952.

¹¹³ Ramachandra, K., *Religions of the Tamils—past and present*, 1958.

¹¹⁴ Ramachandra, K., *The message of Tayumanavar*, Avra Printing Works, Colombo, 1961.

¹¹⁵ Arunachalam, P., Polonnaruwa Bronzes and Siva worship and Symbolism. *J. R. A. S. C.* Vol. XXIV, No. 68, 1916.

¹¹⁶ Arunachalam, P., The worship of Muruka or Skanda (the Kataragama God). *J.R.A.S.C.* Vol. XXIX. No. 77, 1924.

¹¹⁷ Hoisington, H. Henry, *Tattuvakkattalai and Sivaganapotham and Sivapparakasam*. Printed by B. L. Hamlepon, Printer to Yale College, New Haven, 1854.

¹¹⁸ Percival, P., *Tamil Proverbs*. Second Ed. Dinavartamani Press, Little Bourne, Mylapore, 1874.

¹¹⁹ Srikanta. C., *Ethical Epigrams of Auvaiyar*. A. Mootootamby Pillai, Jr. Navalar Press, Jaffna, 1914.

¹²⁰ Tambyah, Isaac, *Psalms of a Saiua Saint*. Luzac & Co., London, 1925.

¹²¹ Arunachalam, P., *Studies and Translation*. Colombo Apothecaries Co. Ltd., 1938

¹²² Narayanan, N., *Tirumurugarruppatai* (Translation), Stanley Press, Colombo, 1938.

¹²³ Chelliah, J.V., *Pattuppattu* (Translation) General Publishers Ltd., Colombo, 1946.

¹²⁴ Canagarayar, T., *Metaphysics of Saiva Siddhanta System*, Raja Press. Colombo, 1961.

¹²⁵ Strutt, E., "Wise Words" (Muthurai) translation, *The Orientalist*, Vol. I, 1884.

¹²⁶ Strutt, E., "The Good Way" (Nalvali) translation, *The Orientalist*, Vol. II. 1885.

¹²⁷ Horsely, Tamil Proverbs (Translation), *The Orientalist*, Vol. II, 1485.

¹²⁸ Coomaraswamy. P., A half Hour with two ancient Tamil poets, *J.R.A.S.C.* Vol. 13, No. 45, 1894

¹²⁹ Coomaraswamy, P., Chilappatikaram, *J.R.A.S.C.* Vol. XIII, No. 44, 1893.

¹³⁰ Chelvanayagam, V., Dates of Cilappatikaram and Manimekalai. University of Ceylon Review, Vol. VI

¹³¹ Gunasegaram, S. J., Manimekalai, *Tamil Culture*, Vol. X, No. 2.

¹³² Casie Chitty, Simon, An outline of the Tamil system of Natural History *J. R. A. S. C.* Vol. II, No. 5. 1849.

133 Mailvaganam, A., Kamban, *The Ceylon National Review*, Vol. I, No. 3, 1907.

134 Sabharatna Mudaliyar, S., *Life of Thiru Gnana Sambanthar*, C. V. Jambulingam Pillai, Madras, 1920.

135 Kingsbury, F., and Phillips, G. E., *Hymns of the Tamil Saivite Saints*. The Heritage of India Series, Wesleyan Mission Press, Mylapore, 1921.

136 Navaratnam, Ratna Mrs., *A new approach to Tiruvacakam*, Annamalai University, Annamalai, 1951.

137 Thani Nayagam, Xavier S. *The Thirukkural and Greek Ethical Thought*. *Dr. R. P. Sethu Pillai Silver Jubilee Commemoration Volume*, 1961. Asian Printers, Madras 5.

138 David, H. S., *The Tamil Book of Proverbs*. *Tamil Culture*, Vol. IX, No. 2 & Vol. X, No. 4.

139 Thani Nayagam, Xavier S., *Nature Poetry in Tamil*, Ministry of Culture, Singapore, 1963.

140 Thani Nayagam, Xavier S., *The ethical Interpretation of nature in Ancient Tamil Poetry*, *Tamil Culture*, Vol. 1, Nos. 3 & 4, 1952.

141 Thani Nayagam, Xavier S., *The Tamils said it all with flowers*. *Tamil Culture*, Vol. II, No. 2, II, 1953.

142 Thani Nayakam, Xavier S., *Nature and the Natural in Kaliyanasundarar*. *Tamil Culture*, Vol. X, No. 4.

143 Casie Chitty, Simon, Philip de Malho. *Ceylon Literary Register*, Third Serses, Vol. II.

144 Hettiaratchi, D.P.E., *Some Literary Undertakings of the late Simon Cassie Chitty, J.R.A.S.E.*, Vol. XXX, No. 80, 1927.

145 Nadarajah, F. X. C., *The Scholarship of Simon Cassie Chitty*. *Tamil Culture*. Vol. I, Nos. 3 & 4, 1952.

¹⁴⁶ Arulnandhy, K. S., Somasundara Pulavar of Navalaiyur, Jaffna. *Tamil Culture*, Vol. III, No. 1, 1954.

¹⁴⁷ Gunasegaram, S. J., The History of Agasthiar. *Tamil Culture*, Vol. VII. No. 1, 1958.

¹⁴⁸ Gunasegaram, S. J., The Poet of Revolt. *Tamil Culture*, Vol. VIII, No. 2, 1959.

¹⁴⁹ Casie Chitty, Simon, *The Tamil Plutarch*. First Ed. 1859. Reprint in 1946 by General Printers Ltd., Colombo.

¹⁵⁰ Casie Chitty, Simon, A Catalogue of books in the Tamil language with the names of the authors, the subjects and dates. *J.R.A.S.C.* Vol. II, No. 4, 1848.

¹⁵¹ Casie Chitty, Simon, Brief notices of the Tamil Philosophers and Poets in South India and Ceylon. *The Ceylon Magazine*, Vol. I, pp. 8, 64, 144, 194 & 229.

¹⁵² Casie Chitty, Simon, Remarks on the language literature of the Tamils. *The Ceylon Magazine*, Vol. I, p. 51.

¹⁵³ Coomaraswamy, P., Gleanings from Ancient Tamil Literature. *J. R. A. S. C.* Vol. XIII, No. 45, 1894.

¹⁵⁴ Coomaraswamy, P., The Tamil Language and Literature. *The Orientalist*, Vol. III, 1888

¹⁵⁵ Vipulananda, Swami, Origin and growth of Tamil literature. *Cultural Heritage of India*. Sri Ramakrishna Centenary Memorial, Vol. III, 1936.

¹⁵⁶ Kanapathy Pillai, K., Chronology of some of the poets of the Tamil Sangam Era. *University of Ceylon Review*, Vol. II, Parts 1 & 2.

¹⁵⁷ Kanapathy Pillai, K., Ceylon's contribution to Tamil language and literature. *University of Ceylon Review*, Vol. VI.

¹⁵⁸ Uwise, M. M., *Muslim contribution to Tamil Literature*. Tamil Manram, Galhinna, Kandy, 1063.

¹⁵⁹ Uwise, M. M., Islamic Potery in Tamil. *Tamil Culture*, Vol. III, No. 3 & 4, 1954.

¹⁶⁰ Vithiananthan, S., Trends in Ceylon Writing. *Community*, No. 6, Community Institute, Colombo.

¹⁶¹ Selvarajan, S., The Ceylon Tamil Novel. *Community*, No. 5, Community Institute, Colombo.

¹⁶² Sivakumaran, K. S., A Novel by Ilankeeran. *Community*, No. 6, Community, Institute, Colombo.

¹⁶³ Pieries, Edmund, Rt. Rev. Dr., Tamil Catholic Literature in Ceylon. *Tamil Culture*, Vol. II, Nos. 3 & 4.

¹⁶⁴ Thani Nayagam, Xavier S., Regional Nationalism in Twentieth Century Tamil Literature. *Tamil Culture*, Vol. X, No. 1.

¹⁶⁵ Thani Nayagam, Xavior S., The Philosophic Stage of Development in Sangam Literatue, *Tamil Culture*, Vol. VII, No. 1.

¹⁶⁶ Vipulananda, Swami, The Gift Tongues. *Prabuddha Bharata*, Golden Jubilee, No. 1, 1945.

¹⁶⁷ Kanapathy Pillai, K. Tamil publications in Ceylon. *University of Ceylon Review*, Vol. XVI, 1959.

¹⁶⁸ Kanapathy Pillai, K., The Art of Writing and the Transmission of Tamil Literature. *University of Ceylon Review*, Vol. III, Part I.

¹⁶⁹ Thani Nayagam, Xavier S., Tamil Manuscripts in European Libraries. *Tamil Culture*, Vol. VII, No. 3, 1958.

¹⁷⁰ Thani Nayagam, Xavier S., The First Books Printed in Tamil. *Tamil Culture*, Vol. VII. No. 3. 1958.

¹⁷¹ Thani Nayakam, Xavier S., Antao De Proença's Tamil-Portuguese Dictionary 1679, An Introduction. *Tamil Culture*, Vol. XI, No. 2, 1964.

¹⁷² Thani Nayagam, Xavier S., and Knowlton, Edgar C., Translation into English of the Preface to the Tamil-Portuguese Dictionary. *Tamil Culture*, Vol. XI, No. 2, 1964.

¹⁷³ Gnanaprakasas, S. Swami, Dravidian and Indo European Languages. *The New Review*, Nov, 1936.

¹⁷⁴ Gnanaprakasas, S. Swami, Linguistic, Evidence for the common origin of the Dravidians and Indo Europeans. *Tamil Culture*, Vol. II, No. 1, 1953.

¹⁷⁵ Gnanaprakasas, S. Swamy, Some Laws of Dravidian Etymology. *Journal of Oriental Research*, Vol. XI, Part II.

¹⁷⁶ Gnanaprakasaar, S. Swami, Place of Tamil in the Science of Language. *J. R. A. S. C.* Vol. XXX, No. 80, 1927

¹⁷⁷ Gnanapragasar, S., Swami, Root Words of the Dravidian Groups of Languages. *Ceylon Literary Register*, Third Series, Vol. III, 1933-1934.

¹⁷⁸ Gnanaprakasas, S. Swami, The Dravidian Element in Sinhalese. *J.R.A.S.C.* Vol. XXXIII, No. 89, 1936.

¹⁷⁹ Closset, S. C., *Dravidian Origin and Philosophy of the Human Speech*. Times of Ceylon Company Ltd., Colombo, 1941.

¹⁸⁰ Silva, M. H. P., *Influence of Dravida on Sinhalese*. Thesis submitted for the D. Phil. degree of the University of Oxford, 1961.

¹⁸¹ Kanapathipillai, K., *A Study of the Language of the Tamil Inscriptions of the 7th 8th Centuries A. D.* Thesis submitted for PH. D. degree of the University of London, 1935.

¹⁸² Veluppillai, A., *A Study of the Language of the Tamil Inscriptions of the reigns of Catavarmam Cuntara Pantiya and Maravarmam Kulacekara.* Thesis submitted to the University of Ceylon for the PH. D. degree, 1962.

¹⁸³ Veluppillai, A., *A Study of the Language of the Tamil Inscriptions of the period 800-920 A. D.* Thesis submitted to the University of Oxford for the D. Phil. degree, 1964.

¹⁸⁴ Veluppillai, A., A Review of 'Indian Palaeography by A. H. Dani'. *Oriental Art*, Autumn issue, 1964.

¹⁸⁵ Kanapathipillai, K., The Enunciative Vowel in Dravidian. *University of Ceylon Review*, Vol. I, Part I.

¹⁸⁶ Kanapathipillai, K., The Palatal n in Tamil. *University of Ceylon Review*, Vol. I, Part II.

¹⁸⁷ Kanapathipillai, K., A note on certain Tamil words. *Journal of the Annamalai University Silver Jubilee*, Annamalai University, Annamalai Nagar, 1955.

¹⁸⁸ Kanapathipillai, K., A Tamil inscription from Panduwasnuwara. *University of Ceylon Review*, Vol. XVIII, Nos. 3 & 4.

¹⁸⁹ Kanapathipillai, K., The Jaffna Dialect of Tamil. *Indian Linguistics*, Turner Jubilee Vol. I, 1958.

¹⁹⁰ Thananjayarajasingam, S., Some phononological features of the Jaffna Dialect of Tamil. *University of Ceylon Review*, October, 1962.

¹⁹¹ Thananjayarajasingam, S., The Phoneme / K / in the Jaffna Dialect of Tamil. *Dr. Surya Kumar Bhuyan Commemoration Volume*, 1965.

¹⁹² Thananjayarajasingham, S., Verbal Noun in the Jaffna Dialect of Tamil. *Proceedings and Transactions of the XXIIInd All India Oriental Conference, 1965*

¹⁹³ Thananjayarajasingham, S., *The Language of Some Tamil Dutch Documents of the XVIIth Century*. Thesis for the M. Litt. degree of the Annamalai University, 1961.

¹⁹⁵ Sathasivam, A., *The Structure of the Tamil Verb*. Thesis for the D. Philo. degree of the University of Oxford, 1956.

¹⁹⁶ Sathasivam, A., The Suffix *cin* in Sangam Tamil. *Tamil Culture*, Vol. VII, No. 2, 1958.

¹⁹⁷ David, H. S., Some contacts and affinities between the Egypto-Minoan and the Indo (Dravido) Sumerian Culture, *Tamil Culture*, Vol. VI, No. 2.

¹⁹⁸ David, H. S., Some further contacts and affinities between the Egypto-Minoan and the Indo-(Dravida) Sumerian Culture. *Tamil Culture*, Vol. V, No. 1.

¹⁹⁹ David, H. S., The exact connexions between the Harappan and Sumerian Cultures and their probable date. Could either of them have been Aryan? *Tamil Culture*, Vol. V, No. 4.

²⁰⁰ David, H. S., The Earliest Tamil Poems Extant. *Tamil Culture*, Vol. IV, No. 1, 1955.

²⁰¹ David, H. S., *A Critical Study of Tolkappiyam, with special references to the Eluttatikaram*. Thesis submitted to the University of London for the Ph. D. degree, 1956.

²⁰² Mootatamby Pillai, A., *Civilian's Grammar*. St. Joseph's Press, Jaffna Second Ed. 1930.

²⁰³ Kumarakulasinghe, Barr A., *A Handbook of Tamil Grammar*. St. Joseph's Press, Jaffna, Second Ed., 1930.

²⁰⁴ Kumarakulasinghe, Barr A., *A Handbook of Tamil Language and Grammar*. Weslyn Mission Press Batticaloa, 1911.

²⁰⁵ *Classical-Tamil-English Dictionary*. Revised and Enlarged by V. Visvanatha Pillai. Madras School Book and Literature Society, Madras, Fifth Edition, 1929.

²⁰⁶ *English and Tamil Dictionary*. Second Edition. Enlarged and Revised by Rev. L. Spaulding. American Mission Press., Jaffna, 1852.

²⁰⁷ Mootutamby Pillai, A., *The English - English-Tamil Dictionary*. First Ed. 1907, Sixth Edition Navalar Press, Jaffna, 1907.

²⁰⁸ *Kalaiccorkal*, Published by Madras Province Tamil Sangam, Tinnevely, 1938.

²⁰⁹ Muttukumar, S. R., *Ganita Sangraha*, or Mathematical Dictionary (English and Tamil), 1933.

²¹⁰ Muthukumar, S. R., *Anatomy Notes* in English and Tamil (adapted from Gray's Anatomy, 1933.)

ஆசிரவாதம் அச்சகம், கண்டி வீதி, யாழ்ப்பாணம்

15-00